

ဒေဝ

ဆင်းပြတ်သော နတ် ဒေဝကျား

BURMESE
CLASSIC

ပျို့နိဗ္ဗာန်စာပေ

မုန်နှုတ်နှင့်အတွင်းပိုင်း
ထုတ်လေ့
ပြန်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၀၀၀ အကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀။
ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပိုင်စိုက် (မြို့ဝေဝဂ္ဂ)၊ အမှတ် (၁၄၅)၊ နှင်းဆီဖြူလမ်း၊ ၁၃၀၅၅၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဦးအောင်မြင့် (မြို့ဝေ ၂၇၆)၊ အောင်မြင်စာပေ။
အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ် (၁) အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

၆၉၅-၁၃၃
၆၉၀၀၇၇
ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ခေဝယာက္ခ/ခေဝတာ - ရန်ကင်း
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၆၊
၀၄၅ - ၀၇၊ ၀၃-၅ x ၂၀ စင်တီမီ
(၀) ခေဝတာ

ဒေဝီ

ခေါင်းဖြတ်ဆရဲနှင့် ဒေဝီ

CLASSIC
CLASSIC

ကောင်းကင်မှာ ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်
နေပြီ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာကလေးလည်း လကွယ်ည အမှောင်ထု
အောက်တွင် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၏။ လင်းဝက်၊ ဇီးကွက်နှင့်
လင်းနို့စသည့် ညဉ့်ငှက်တို့ ကောင်းကင်တွင် လမ်းသလားငှာ
အစာရှာထွက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ မဖြစ်စလောက် ကြယ်အလင်း
ရောင်အောက်မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက အိပ်မောကျနေပြီဆိုသော်

၆ ဇေဝတာ

လည်း တစ်ရွာလုံးတော့ မဟုတ်. . . ။

သုံးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်စုတော့ ရှိသေးသည်။ အားလုံး အာရုံကိုယ်စီနှင့် လျှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးကလူ၏ လက်ထဲတွင် ဘုရားဆင်းတုတော် အသေးလေးကို ပိုက်ထား၏။ ဒုတိယလူမှာ အနည်းငယ် ထိပ်ပြောင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ရွတ်လို့နေလေ၏။ သူ့ နောက်တွင်တော့ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံသလို ပုံစံမျိုးနှင့် ပက်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။

ထိုသူတို့မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာမှ ပယောဂဆရာ ယက္ခ နှင့် တပည့်ကျော်များဖြစ်သော သာဂိ၊ ဆိတ်သိုး၊ ခြောက်စောင်းတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ကုပ်ခြောင်းကုပ်ခြောင်းနှင့် ချွတ်နင်း၍ ရွာမြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြ၏။ ညကြီးအချိန်မတော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှုပ်ရှားနေကြတာ ဘာ့အတွက်လဲဆိုတာတော့ သူတို့အုပ်စုသာ သိလိမ့်မည်ထင်၏။

ည၏ သရုပ်ဖြစ်သော ခွေးအူသံသဲ့သဲ့က ရွာတောင်ဖျားဆီမှ စတင်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကြားကြားသမျှ ခွေးအပေါင်းက လက်ဆင့်ကမ်းသလို ပါးစပ်သရမ်းကြသည့်အတွက် တဖြည်း

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝဃတ္တ 2

ဖြည်းနှင့် ရွာမြောက်ပိုင်းထိ ရောက်လာသည်။

အိပ်ချင်းမူးတူးနှင့် ထကာအူလိုက်သည့် ခွေးတစ်ကောင် မှာ အူနေရင်းတန်းလန်းမှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ လူရိပ်များကို တွေ့ရ သည့်အတွက် အူတာရပ်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လေတော့၏။

“ဝုတ်!. . ဝုတ်!. . ဝုတ်!. . ”

“ဟဲ့ခွေး . . ဟဲ့. . ခွေး”

“ဟေ့ကောင် ဘာကိစ္စ အသံထွက်နေတာလဲ လူတွေသိ ကုန်တော့မှာပဲ. . ”

တပည့်ကျော်ခြောက်စောင်းက ခွေးကို ခြောက်လှန့်နေ သဖြင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဆရာယက္ခ ကျိတ်ဆူလိုက်ရသည်။ အားလုံး အသံတိတ်ကာ ဆက်လျှောက်လာလေရာ ညကလဲ ဒို့ခြောက်ခြားသလို ခံစားလာရသည်။

ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်နားအရောက်. . .

“ဝုန်း!! . . ”

“အောင်မလေးဗျ. . . ”

ညောင်ပင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာသော မည်း မည်းအကောင်ကြီးကြောင့်. . အားလုံး အော်ဟစ်ထွက်ပြေးကြ တော့သည်။ ပြေးရင်း နောက်ပြန်ကြည့်မှ တောကြောင်မှန်း သိ သွားကာ အကြောက်ဖြေကြသည်။

“ဟူး. . တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်. . ဒီလို

www.burmeseclassic.com

ညမို့ထဲ အသက်ပါသွားနိုင်တယ် ကြောင်စုတ်ရဲ့၊ ကဲ. . သချိုင်း
နဲ့နီးလာပြီ အသံမထွက်ကြနဲ့တော့. . သတိရှိပစေ. . ”

တပည့်အားလုံး အသံမထွက်ရဲတော့ဘဲ ငြိမ်ကုတ်ပြီး
လိုက်လာကြ၏။ ဆရာယက္ခ ညကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး
စိုးရိမ်သွားဟန်နှင့်. . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လျှောက်ကြစမ်း၊ နက္ခတ်
ကောင်းကြုံဖို့ အချိန်သိပ်မလိုတော့ဘူး. . သွက်သွက်လျှောက်
ကြစမ်းကွာ. . ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာအမိန့်အတိုင်း ခြောက်စောင်းတို့ သုတ်ခြေတင်၏။
လွယ်အိတ်နှစ်လုံး စလွယ်သိုင်းလွယ်ရင်း ခြေကုန်သုတ်လာသော
ဆရာတပည့်တွေ ဘစ်နေရာအရောက်တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ကြ
၏။

“ကိုင်း. . ရွာသုဿန်တော့ ရောက်ပြီ၊ ခုချိန်က စပြီး
ဘယ်သူမှ စည်းဖောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ စည်းဖောက်တဲ့ကောင်
အသေပဲမှတ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆင်းတုတော်ကိုင်လာသော သာဂိမှာ သချိုင်းထဲအ
ရောက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေလေ၏။

“ဘုန်း!. . ”

www.burmeseclassic.com

“အား.. သေပါပြီ”

ဆရာယက္ခက သာဂိအား နာရင်းအုပ်လိုက်ရင်း..

“ဟေ့ကောင်.. မင်းတုန်နေတာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဆင်း
တုတော်ပြုတ်ကျရင်.. ငါတို့အားလုံး မြွေကိုက်ကုန်လိမ့်မယ်”

သို့နှင့် သူတို့အုပ်စု သင်္ချိုင်းထဲ ဆက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။
ယက္ခက မြေပြင်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေ
၏။

“နေ့ခင်းက ဆိတ်သိုး မသာလိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား..
အဲ့မြေပုံဘယ်နားမှာလဲ ရှာစမ်း.. ”

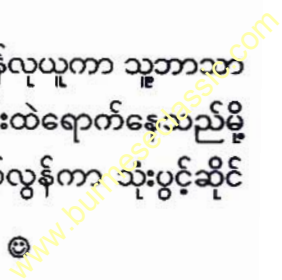
“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ဆရာ .. ”

ယက္ခလက်မှဓာတ်မီးကို လက်လွှဲရယူပြီး ဆိတ်သိုး
ရှာဖွေရေးစသည်။ တောင်မြောက်ဝဲယာ ဝန်းကျင်အနှံ့ ဓာတ်မီး
နှင့် ထိုးပြီးနောက်..

“အဲ.. မသာပို့တာ နေ့ခင်းကလေ၊ ညဘက်ဆိုတော့
မမှတ်မိတော့ဘူး ဆရာ”

“ဟာ.. သောက်သုံးမကျလိုက်တဲ့ကောင်ကွာ ငါ့နှယ်၊
ပေး.. ပေးစမ်း”

ယက္ခ ဒေါပွသွားပြီး ဓာတ်မီးကိုပြန်လုယူကာ သူ့ဘာသာ
ရှာတော့၏။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေသည်မို့
တပည့်ကျော်သုံးယောက်လုံး အကြောက်လွန်ကာ သုံးပွင့်ဆိုင်

ဖင်ချင်းပေါက်၍ ဂဏန်းသွား သွားနေကြသည့်အတွက် ခရီး
မတွင် ဖြစ်နေ၏။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင် လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သေချာအောင်
မှတ်တိုင်ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်၏။

မြနှစ်...(၂၃)နှစ်...

“ဟေ့ကောင်တွေ တွေ့ပြီဟေ့. . .”

ယကွ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။ နောက်
လှည့်ကြည့်တော့ တပည့်တွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့တော့. . .

“ဟင်!. . . ဟာ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . .”

ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးကာ ရှာကြည့်တော့မှ သုံးယောက်
သား ဖင်ချင်းဆိုင်ကာ နောက်ကျောမလုံသလို လျှောက်လာကြ
သည့် ဆိတ်သိုးတို့ကို တွေ့ရ၏။

“အင်း. . . တော်တော်အားကိုးရတဲ့ကောင်တွေပဲ လာကြ
စမ်းပါကွာ မြန်မြန်လေး”

တပည့်ကျော်တွေ အနားရောက်လာသည်နှင့် အချိန်ဆွဲ
မနေတော့ဘဲ မီးတုတ်ထွန်းခြင်း၊ စည်းတားခြင်း၊ လိုအပ်သည့်
အစီအရင်များ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကို တရစပ်လုပ်ခိုင်းတော့၏။ ပြင်
ဆင်စရာ ရှိတာတွေပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် မြနှစ်အလောင်းအား
ဖော်ခိုင်းတော့သည်။

“ဆ. . . ဆရာရယ် တကယ်လုပ်ရမှာလား”

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေဝေယကွ ၁၁

“ကျုပ်. . ကျုပ်တို့ကြောက်တယ်ဗျ”

သာဂိတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြသည်။

“ဘာကွ. . ဒီ ပီယသိဒ္ဓိအစီအရင် အောင်မြင်ရင် တစ် သက်စားမကုန်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား. . အရူးတွေရဲ့”

“သိပါတယ် ဆရာ. . ”

“သိရင်. . ဖော်ကွာ. . ”

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ တူရွင်းပေါက်တူးဆွဲ၍ မြနှစ် မြေပုံနား တိုးကပ်သွားကြသည်။ ဆိတ်သိုးကတော့ အတော်ပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ တူးဆွဲရာ ပစ္စည်းဆို၍ နှစ်မျိုးသာ ဝါသဖြင့် သူမတူးရတော့မှန်း သိကာ ဖျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့. . သူက သရဲကြောက်တတ်သည်။ ယကွအား ဗလွန်ဆန်နိုင်၍သာ လိုက်လာရသော်လည်း အခင်းသွားချင် သလိုလို၊ အပေါ့စွန့်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီ။

အခုလည်း ဆီးသီးလုံးလောက် ပုတီးရှည်ကြီး လည်ပင်း စွပ်ရင်း သက်ဆိုင်ရာတို့ကို အာရုံပြုနေသော ဆရာနောက်မှာ တိုက်ပု၍ ဝင်ပုန်းနေလေပြီ. . ။

သရဲတကာ့ သရဲတွေထဲ မြနှစ် သရဲဖြစ်နေမှာကို အ ကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြနှစ် အသက် ရှင်စဉ်ကာလက အတင်းအဓမ္မလက်ဆွဲကာ ရည်းစားလကားပြော

www.burmeseclassic.com

၁၂ ဒေဝတာ

ခဲဖူးသည့်တွက်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့အတွက် မြနှစ်မြေပုံကို တူးဆွ၍ အခေါင်းအား
ဖော်ကာ အလောင်းထုတ်မည်ဆိုတော့ မကြောက်ဘဲမနေနိုင်
အောင် ဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ တဂုတ်ဂုတ် တဂွပ်ဂွပ်နှင့်
တူးဖော်နေတာ လှမ်းမကြည့်ရဲသည့်အပြင် အသံကြားရသည်
ကိုပင် ဆိတ်သိုး အကြောက်ပိုကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိ
နေလေ၏။

ယက္ခကတော့ ဦးဆောင်သူပီပီ သတ္တိကောင်းကာ. .
အလွန်အမင်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အထက်အောက် အဝီစိ ရှိရှိသမျှ
သော သက်ရှိသက်မဲ့နှင့် ပရလောကသားများပါမကျန် မေတ္တာ
ပို့ကာ အမျှဝေလိုနေသည်။

“ဆရာ. . အခေါင်းပေါ်လာပြီ. . ”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာကြီးတွေရှုံ့မဲ့ကာ တုန်တုန်ယင်
ယင် အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယက္ခ မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားသလို ဆိတ်သိုးလည်း
နေစရာမရှိတော့ဘဲ မြေကြီးကို မျက်နှာအပ်ကာ ဖင်ဘူးတောင်း
ထောင်နေလေတော့၏။

“အေး. . အခေါင်းအဖုံး ဖွင့်လိုက်တော့. . ”

ဆရာအမိန့်အတိုင်း သာဂိတို့ ခေါင်းတလင်းအဖုံးအား

ခေါင်းပြတ်ထရဲနှင့် ဒေဝယက္ခ ၁၃

တူရွင်းနှင့်ထိုးကော်ကာ ဖွင့်နေကြပြီ။

“ဒုတ်! . . ဂွတ်! . . ”

ယက္ခမှာ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအင်းနှင့် ဂါထာတစ်ထောင် စုတ်ထားသည့် ခြေမန်းကွင်းကို အသင့်ကိုင်ထားရင်း. . .

“ဟေ့ကောင် ဆိတ်သိုး ပရိတ်ကြီးဘုတ်အုပ် ထုတ်လိုက် စမ်း. . . ”

ဆရာအမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း ဘာလှုပ်ရှားသံကိုမှ မကြားရ။ မသင်္ကာ၍ ယက္ခလှည့်ကြည့်လိုက်မှ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်နေသော တပည့်ကျော်အား တွေ့ရတော့၏။ ကျဉ်းထဲ ဩပ်ထဲ အချိန်ကိုက် နက္ခတ်ကိုက်လုပ်နေရသောယက္ခ လွန်စွာ ဒေါပွသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း မအားသည့်အတွက် ထိုင်ရာမှထကာ ဆိတ်သိုး၏ ထောင်နေသောဖင်အား ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်ရင်း. . .

“ကဲကွာ. . ထောင်ချင်တဲ့ဖင်”

“ဘုန်း! . . ”

“အောင်မလေးဗျ. . ကြောက်ပါပြီ မြနှစ်ရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့် လွှတ်ပါ. . ”

ဆိတ်သိုးက မြနှစ်ထပြီး သောင်းကျန်သည်အထင်နှင့် အကန်ခံရ၍ တိုးလုံးလဲနေသည့် အနေအထားမှာပင် ချက်စိ စုံမှိတ်ကာ တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ်. . ဒီအကောင် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်. . ၊
ဘယ်က မြနှစ်လဲ နင့်ပထွေး ယက္ခဟဲ့၊ ထစမ်း. . ဆိတ်မသား
ဆိတ်သိုး ပရိတ်စာအုပ်ထုတ်. . ”

“ခင်ဗျာ. . ဟင်. . ဆရာယက္ခလား တော်ပါသေးရဲ့၊
စာအုပ်လားဆရာ ဒီမှာပါ. . ”

ဆိတ်သိုး လွယ်အိတ်ထဲမှ ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ထုတ်၍
လှမ်းပေးခိုက်မှာပင် အခေါင်းအဖုံးအား တူရွှင်းနှင့် ကလော်ဖွင့်
နေကြသော သာဂိတို့ အောင်မြင်စွာ ဖွင့်နိုင်သွားကြသည်။

ဝုန်းခနဲ ပြောင်းခနဲ အသံထွက်လာကာ အခေါင်းအဖုံး
ဖွင့်သွား၏။ လုံးဝရှင်းသွားအောင် ခေါင်းတလား အဖုံးအား
တူရွှင်းနှင့်ကလော်ကာ ဖယ်ရှားလိုက်သည့် အခါမှာတော့. .

“ဟင်!. . ”

“ဟာ!. . အောင်မလေးဗျ. . . ”

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ အလန့်တကြားအော်ဟစ်
ရင်း ခုန်လွှားသူလွှား ဒိုင်ဗင်ပစ်သူပစ်နှင့် ယက္ခနား ပြိုင်တူရောက်
သွားကြ၏။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ. . ”

“မြ. . မြစ်နှစ်. . မြစ်နှစ်အလောင်းပေါ်မှာ မြွေတွေငါးရှဉ့်
တွေ အများကြီးပဲ”

“ဪ. . လာပြန်ပြီ၊ ငါးရှဉ့်တွေ တာများ အရေးလုပ်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝဇာတု ၁၅

လို့ . . ခြောက်လှန့်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ပါလား ဘာမှကို အားမ
တိုးရဘူး . . ”

တပည့်များအား ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ပရိတ်ရွတ်ရန်
ဘုတ်အုပ်ကို ဆွဲယူကောက်လှန့်လိုက်၏။ ချည်မန်းကွင်းကိုင်ထား
သည့်လက်နှင့်ပင် အာဠာနာဠိယသုတ်ကိုရှာသည်။

“ဟင်! . . ဗုဒ္ဓေါ . . ”

ဖတ်နေကျစာလုံးများမှာ သင်္ချိုင်းရောက်မှ ဘာတွေဖြစ်
တုန်မှန်းမသိ။ ဖတ်ရှု၍မရလောက်အောင် မမြင်ဘူးမတွေ့ဘူး
သော စာလုံးမျိုးတွေဖြစ်နေ၏။

‘ဘုရား . . ဘုရား . . ငါဘာများမှားလို့ပါလိမ့်’ ဟုတွေး
နေစဉ် . . .

“ဆရာ . . ဆရာ”)

“ဟေ . . ဘာတုန်း”

“ဆရာ . . ဘုတ်အုပ်ကို ဇောက်ထိုးကြီးကိုင်ထားတယ်”

“ဘာ! . . ”

သေချာကြည့်တော့ ဆိတ်သိုးပြောတာ ဟုတ်နေ၏။

သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မျက်နှာ
ကြောတင်းတင်းနှင့်ပင် . . .

“ငါသိတယ် . . ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ပြောင်းပြန်လဲ ဖတ်
ဘတ်တယ်ကွ . . ”

ယက္ခ အရှက်ပြေ လျှောက်ပြောရင်း မကောင်းဆိုးဝါး နှင်သည့် သုတ်တော်အား ကတိုက်ကရိုက် ရွတ်ဖတ်လေသည်။

ရှေ့နောက်တလွဲ . ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေ ဖတ် နေလေရာ လေးတန်းအောင်သည့် သာဂိက . .

“ဆရာမှာ ကုသရအခက်ဆုံး ရောဂါဖြစ်နေပြီ”

“အရေးထဲ ငါက ဘာရောဂါဖြစ်နေလို့တုန်းဟ . . ”

“ဟီး . . ဟီး . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ရောဂါ”

“ဟာ . . ဒီကောင် ဆောင့်ကန်လိုက်ရ . . ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရွတ်တာတွေ လွဲနေပြီနော် . . ဘာ တွေ ရွတ်နေမှန်းကို မသိဘူး . . ”

“ဟင် . . ဟုတ်လား ငါမမြင်ရဘူးကွ . . ဟိုကောင် ဆိတ် သိုး ဖယောင်းတိုင်မီးညှိစမ်း . . ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာ”

တပည့်တွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြပြန်သည်။ သာဂိ ချထား သော အိတ်ထဲနှိုက်ကာ လိုအပ်သည်များကို ရှာသည်။

ခြောက်စောင်းလက်ထဲ ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်တော့ ရသွားပြီ။ ဖယောင်းတိုင်အား ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ထားပြီး ယမ်းမီးခြစ် ခြစ်၍ မီးညှိဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဥတုသုံးပါးခံသည့် နတ်သမီးတံဆိပ် ယမ်းမီးခြစ်လည်း လေတဟူးဟူး တိုက်နေသောနေရာမှာ အလုပ်မဖြစ် . . ။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေဝလကွ ၁၇

ယက္ခလည်း စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ. .

“ဟိုနှစ်ကောင် မီးခြစ်,ခြစ်လို့ရအောင် လေကိုကွယ်ထား
လေကွာ”

ပြောမှလုပ်တတ်ကြသော တပည့်ကျော်များအကူအညီ
ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်အား မီးညှိလို့ရသွားသည်။

“မမြင်ရဘူးကွ. . ဖယောင်းတိုင်ကို စာအုပ်နား နဲနဲတိုး”
မီးမငြိမ်းအောင် ကာထားရင်း ပရိတ်စာအုပ်နား တိုးပေး
သည်။

“ထပ်တိုးပါဟ. . မမြင်ရဘူး”

ခြောက်စောင်း ထပ်တိုးပေးလိုက်လေရာ. . . ရှည်နေ
သေးသော ဖယောင်းတိုင်မီးစာက ယက္ခလက်ထဲမှ ပရိတ်စာအုပ်
ပေါ် ပြတ်ကျသွားကာ မီးစွဲလောင်တော့သည်။

“အောင်မလေး. . လောင်ပီဟ”

ခြောက်စောင်းက ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် မီးလောင်နေ
သော ပရိတ်စာအုပ်ကို ယူပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ယက္ခလည်း စိတ်
ဓာတ်ကျသွားကာ. . .

“သင်္ချိုင်းမြေထဲ ရောက်နေကာမှ ပရိတ်စာအုပ် မီး
လောင်ရတယ်လို့ကွာ. . အလွတ်မရဘူးကွ. . ”

သို့နှင့် ပရိတ်ရွတ်ခြင်းကိစ္စ ရပ်တန့်သွားကာ အင်းစမ
စာရွက်အား ထုတ်ယူပြာချလေသည်။

“ရေခွက်ထဲ ရေထည့်ခဲ့. .”

ဆိတ်သိုးက သာဂီ၏ ဣစ္ဆာသယ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးနှင့် ဝါးဆစ်ပိတ်ခွက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ယကွက ဝါးခွက်ထဲ အင်းပြာကိုထည့်၍ ရေနှင့်ဖျော်သည်။

ပြီးတော့ ဘယ်လက်ခလယ်နှင့် မွေ၏။ အစီအရင်တွေ အလုံးစုံပြီးမြောက်သွားသော်. . .

“ခြောက်စောင်း အလောင်းကို ဆွဲထူလိုက် ထိုင်လျက် သားဖြစ်အောင်. .”

“အမင်း. . မလုပ်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်”

“ခွေးသား. . ခုလုပ်ဆိုလုပ်”

ဆရာကိုလဲ ကြောက်ရ. . မြနှစ်ကိုလဲ ကြောက်ရနှင့် ခြောက်စောင်း သေးထွက်ကျမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

လက်အုပ်ကလေးချီကာ မြနှစ်အခေါင်းဘေးနား ဖြည်း ဖြည်းချင်း လျှောက်ရင်း. . .

“မြနှစ်ရယ်. . ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်. . ၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ နော်. . မြနှစ်”

ခြောက်စောင်း. . မြနှစ်အလောင်းကို ပုခုံးမှ ဆွဲထူကာ ထိုင်လျက်အနေအထား ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ. . ကဲ. . အင်းပြာချပြီး ရေကိုလောင်းထည့်မယ်. . ၊ အလောင်းထလာပြီး ရန်ရှာရင် သူ့လက်ထဲကို ဒီအင်းတုတော်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလကွဲ ၁၉

တင်ပေးဖို့ ခြောက်စောင်းက တာဝန်ယူ၊ ကြားလား. . မလွဲစေနဲ့
နော်. . ပြီးမှ ခြေမန်းကွင်းစွပ်မှာ. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အစိမ်းသေ မိန်းမပျိုအလောင်းအား နှိုးမည့်အစီအရင်
စပြု။ ခြောက်စောင်းနှင့် သာဂိက မြနှစ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မြွေနှင့်
ငါးရှဉ့်များကို တုတ်များဖြင့် ကလော်ထုတ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်
လိုက်ကြ၏။ ဆိတ်သိုးမှာ ယက္ခခါးကိုဖက်၍ နောက်မှအတင်း
တိုးကပ် ရပ်နေလေရာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာဟန်နှင့်
ယက္ခက. . .

“ဟေ့ကောင်. . ဆိတ်သိုး၊ ဆရာကို ပြစ်မှားမယ်တော့
ကြော့နဲ့နော်. . ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီး. . ခါးကိုလွတ်ပြီး
ထေးဝေးဖယ်နေစမ်း. . ”

“ကြောက်. . ကြောက်လို့ပါ ဆရာရယ်. . ”

“ကြောက်ရင်လဲ မြနှစ်နဲ့အတူ သေလိုက်တော့. . ”

လောလောဆယ်မှာ ထမလာသေးသည့် သရဲထက်
ယက္ခက ပိုကြောက်စရာကောင်းနေသည်မို့ ဆိတ်သိုး ခါးကိုဖက်
ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ကြောက်စိတ်အခံရှိထားသည်မို့ ဆိတ်သိုးမှာ ဝန်းကျင်
တို့ မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်ကာ ပေါ်လာသမျှ အားလုံးကို ကြောက်ဖို့
အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

ငါးရှဉ့်တွေ ဖယ်ရှားပြီးသကာလ ဆရာ့အမိန့်အတိုင်း အလောင်းပါးစပ်ကို ဖြဖို့ သာဂိကြိုးစားတော့သည်။ လူသေတို့ ညည်သည် သေခါစ ကုတို့ခထည့်ဖို့တောင် စေ့နေသည့်မေးကို အတင်ထပြီး ထည့်ကြရသည် မဟုတ်လား။ သာဂိက မြနှစ် ဝေထို ဆွဲပြီး နှာခေါင်းကိုဆွဲလှန်ကာ ပါးစပ်ကိုဟဖို့ ကြိုးစား နေ၏။

အစေ့ရုံမှမက မေးပါခိုင်နေပြီဖြစ်သည့် မသာပါးစပ်က လွယ်လွယ်နှင့်ဟ၍မရ။ ဒီနေ့မှမြေမြှုပ်ခဲ့သော်လည်း အခေါင်း ထဲမှာ ငါးရက်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်မို့ အပုပ်နံ့က လှိုင်နေပြီဖြစ်သလို အသားအရေကလည်း ရိရဲစပြုနေပြီ။ ထို့အတွက် ပါးစပ်ဟဖို့ အတော်ခက်ခဲ့နေ၏။

“ဟေ့ကောင်ဆိတ်သိုး ဝါးစူးတံနဲ့ သွားတွေကြားထဲ ထိုး ထည့်ကလန်ပြီး ပါးစပ်ဟအောင် လုပ်စမ်းကွာ. . ”

“ဗျာ. . ”

“မဗျာနဲ့. . ခိုင်းတာလုပ်”

“ဟာ. . ဆရာ မလုပ်ရဲဘူး ကြောက်တယ်. . ”

“ဟာ. . ဒီကောင်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ အချိန်မရပါ ဘူးဆိုမှ၊ ဒါဆို ငါ့ကို ဝါးစူးတံပေး. . ”

ယကွ နကွတ်ကောင်း မကြုံမှာစိုး၍ တပည့်များကို အပြစ်တင်မနေတော့ဘဲ ဝါးစူးတံကိုယူကာ မသာပါးစပ် ဟလာ

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝထွေ ၂

အောင် အားစိုက်ကြီးပမ်းတော့သည်။ ဆရာကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် တော့မှပဲ မြနှစ်ပါးစပ် ပွင့်လာလေ၏။

“ပေးစမ်း ဝါးဆစ်ပိတ်ခွက်. .”

ဟစေ့စေ့ဖြစ်နေသည့် မြနှစ်ပါးစပ်ထဲ အင်းပြာချရေကို လောင်းထည့်ပြီးနောက် အခြေအနေကို ခဏစောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

ဆိတ်သိုး၊ ခြောက်စောင်းနှင့် သာဂိတို့ အလန့်တကြားနှင့် ကြောက်အားပိုကာ မြနှစ်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားကြ သည်။ ခဏအကြာတွင် မြနှစ် မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။ ဇူးဇူး ပေါပေါ တပည့်တွေမပြောနှင့် ယက္ခကိုယ်တိုင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဆင်းတုတော်အသင့်ပြင်ထား. .”

“ဟုတ်. . ဟုတ်”

ယက္ခ၏ အရေးတကြီးလေသံကြောင့် တစ်ခုခုထူးခြား တော့မည်ဆိုတာ ရိပ်မိကြသော တပည့်များ ကြောက်ကြောက် နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“အူး!!!. . ဝူး!!!. . အူး!!!. . .”

ထိုစဉ်မှာပင် သုဿန်ဝင်းအတွင်း တစ်နေရာမှ မသင်္ဘော စရာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ခွေးအူသံကြီးတွေကြောင့် သာဂိတို့ ဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ကြောက်သွားကြ၏။

၂၂ ဒေဝတာ

မရှေးမနှောင်းဆိုသလိုပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ကြပ်
ပင်ကြီးထက်တွင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော ငှက်အပေါင်းတို့
ဆူညံစွာ အော်ဟစ်မြည်တမ်းရင်း ဝုန်းခနဲ ထယ့်ပြေးကြတော့
သည်။

ဤသို့ ထူးခြားတာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာသည့်အခိုက်
မှာပင် အခေါင်းထဲက မြနှစ် ထရပ်လာ၏။ ယက္ခတို့အားလုံး
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

လျှပ်တပြက်ဆိုသလို ယက္ခဘေးသို့ မြနှစ် လေအဟုန်နှင့်
ရောက်ချလာလေပြီ။

“ဝိုင်း! . . .”

“အောင်မလေးဗျ. . သရဲ. . သရဲ”

ယက္ခ အချိန်မမှီတော့. . ။ သူ့လည်ပင်းမှာ တင်းကျပ်
သွား၏။

“အ. . အ. .”

မြနှစ်လက်နှစ်ဖက်က ပြန်လွတ်မည့်ပုံမပေါ်. .

ထိုစဉ် သာဂိမှာ ကြောက်စိတ်ကိုမြှိုသိပ်ရင်း မြနှစ်လက်
ပေါ် ဆင်းတုတော် တင်ပေးလိုက်၏။

ဒီတော့မှ ယက္ခလည်း မြနှစ်လက်မှ လွတ်သွားတော့
သည်။ မြနှစ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ
သည်။ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ယက္ခက ခြေမင်းကွင်း

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလကွဲ ၂၃

ဖြင့် မြနှစ်ခေါင်းကို စွပ်ချလိုက်တော့သည်။

“အား!!!. . .”

မြနှစ်မှာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထလာသည်။ ထူးဆန်းလှသည့် ထို အဖြစ်ကို ဆရာတပည့်တွေ မင်သက်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

မြနှစ်မှာ မြေမြုပ်သဂြိုလ်ပြီးကာမှ ထပ်ပြီး သဂြိုလ်ခံရ သလို လောင်မြိုက်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် မြနှစ်မရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့ပျံကာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားလေ တော့၏။

“ဟင်. . ဆရာ. . ဆရာယကွ၊ မြ. . မြနှစ် ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ. . ”

“ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ. . ”

မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာ၍ ယကွပါ အ ထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။ သာဂီတို့ အုပ်စုလည်း သင်္ချိုင်း တွင်း အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်ရင်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်အသစ်ကို ငုံ့လင့်လျက်ရှိနေသည်။

မလင်းမချင်း အလင်းရောင်အောက်မှ မြင်ကွင်းမှာ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်ပေါ် လို့လာနေသည်။ သင်္ချိုင်းအတွင်း ဖြစ်နေ ထားသော မြေပုံဟောင်းများ၏ မြေကြီးများ ပွထလာကာ ဖြူဖြူ ဖျစ်ဖျစ် အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့လေးယောက် အသံကြားရာ လိုက်ကြည့်ကြ၏။

ပွထလာသော မြေစိုင်ခဲများကြားမှ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း လက်တွေ့ ရိရဲနေသည့် လက်တွေ့ ဖောက်ထွက်လာတာ မြင်တွေ့နေရသည်။ အားလုံး အံ့ဩလွန်း၍ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်ကုန်ကြတော့သည်။

သဒ္ဓါင်းထဲ ရှိရှိသမျှ မြေပုံတွေထဲမှ အလောင်းကောင်တွေ ရွှံ့စိတက်အောင် တိုးထွက်လာနေကြသည်။ တချို့လည်း တန်းလန်း၊ တချို့လည်း မြေကျင်းထဲမှထွက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေကြပြီ. . ။

“ဒုက္ခပဲ ပရိတ်ကလဲ အလွတ်မရ စာအုပ်ကလဲ မီးလောင်ဆိုတော့ သေပါပီကွာ”

ယက္ခ ခေါင်းစားနေခိုက်. .

“ဆရာ. . မြ. . မြနှစ်ပျောက်ပြီး သဒ္ဓါင်းထဲက သရဲတွေ အကုန်ထလာပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ. . ”

“ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ ပြေး. . ပြေးကြတော့ဟေ့”

အစိမ်းသေ မိန်းမပျိုအလောင်းဖော်ကာ ပီယသဒ္ဓိ စီရင်ကြမည့် ဆရာတပည့်တွေ သဒ္ဓါင်းထဲမှ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကြရပြီ။ နောက်ကျကျန်ခဲ့သည့် ခြေထောက်အား သစ္စာဖောက်ဟု သတ်မှတ်၍ အသည်းအသန် ထွက်ပြေးနေကြ၏။ နောက်ကို

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၂၁

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဂျိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ သရဲအုပ်ကြီးမှာ ဒုက္ခိတပျားတုပ်သည့် စတိုင်နှင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လိုက်လာနေချေပြီ။

ထိုသို့ အသက်လုပြေးနေရသော အချိန်တွင်မှ ယက္ခပေါင်ကြားမှ ရွစ်ရွစ် ဖြစ်လာသည်။ လှမ်းကိုင်ကြည့်တော့ ပျော့စိစိ ရှည်မျောမျောကြီး စမ်းမိသွားလေရာ. . .

“အောင်မလေး. . . လုပ်ကြပါဦး ဘာကြီးလည်း မသိဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေ လုပ်ကြပါဦး. . .”

ယက္ခ အတင်းအော်ဟစ်နေသဖြင့် တပည့်တွေ ဝိုင်းလာကြသည်။ ဆရာရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ထဲ အကောင်ပလောင်တွေ ဝင်နေမှန်း သိ၍ ခြောက်စောင်း ငုပ်တုပ်ထိုင်ကာ ဘောင်းဘီခြေထောက် အောက်ခြေမှ လက်ဖြင့် နှိုက်စမ်းပြီး မိသည့်အကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေရာ. . .

“ဟာ. . . ဆရာ. . . ငါး. . . ရှဉ့်ဗျ. . . ငါးရှဉ့်. . .”

“ဟုတ်လား. . . တော်ပါသေးရဲ့ မြွေမဟုတ်လို့ ကျန်သေးတယ်ကွ ရွစ်ရွစ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . .”

တခြားသူတွေ့လျှင် အမြင်မှား အထင်မှားလောက်ရာ လုပ်ရပ်တွေလုပ်နေသည့် ခြောက်စောင်း၊ ငါးရှဉ့်နှင့် သဏ္ဍာန်တူ တစ်ကောင်အား ဆွဲကိုင်ထုတ်ယူလိုက်ရာ ယက္ခ အဘားဘား

www.burmeseclassic.com

၂၆ ဒေဝတာ

အော်မှ မှားပြီးဆွဲမိပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကန်တော့ဆရာ. . ကန်တော့၊ ပုံစံက တူနေလို့ အဟီး”

“လုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်းပဲ. . သောက်တလွဲ
မင်းအဖေက ပေါင်လယ်မှာကွ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . ဘောင်းဘီထဲ ဝင်နေတဲ့ အကောင်
တွေက များနေလို့ပါ”

နေရာအတိအကျပြောပြမှ နောက်ထပ်အကောင်ရှည်
တစ်ကောင်ကို မိပြီးဆွဲထုတ်ယူလိုက်နိုင်သည်။ ခြောက်စောင်းက
အကောင်ရှည်ကို လွင့်မပစ်သေးဘဲ ချက်စားဖို့အကြံနှင့် ကိုင်
မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ. . ဟေ့ကောင် မင်းကိုင်ထားတာ ငါးရှဉ့်မဟုတ်
ဘူးဟ မဟောက်ကြီး” (မြွေဟောက်အား ဒေသအခေါ်)

ထိုအခါမှ ခြောက်စောင်းလည်း မြွေမှန်းသိပြီး အလန့်
တကြား လွင့်ပစ်လိုက်တော့၏။

“ဟာ. . ဟုတ်တယ်ဟ. . အမလေး”

ခြောက်စောင်း မြွေကိုပစ်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်
နာနာကျင်ကျင် အောင်ဟစ်သံကြီးကြားလိုက်ရသည်။

“အား!. . ”

“ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲဟ. . ”

“ကျုပ်. . ကျုပ်ပိုးထိသွားပြီ ဆရာကြီး”

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၂၂

သာဂိ၏ အလန့်တကြား ဖြေသံကြားမှ ခြောက်စောင်း လွင့်ပစ်သည့်မြွေက သာဂိကိုပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ သွားကြ၏။ ယကွ အနားပြေးသွားကာ. .

“မဟောက်ဆို အချိန်မီမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာကို ပေါက်သွားတာလဲ ခြေထောက်လား. . ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ တင်. . တင်ပါးမှာ အခုတောင် မျက်စိတွေ ပြာလာပြီ”

“ဟေ. . ကဲ. . ကုန်း. . ကုန်းစမ်း”

သာဂိ လေးဖက်ထောက်၍ ဖင်ကုန်းလိုက်သည်။ ပုဆိုး အား ဖြေလျှော့စေပြီး ဖင်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ညာ တင်ပါးတွင် အစွယ်ရာနှစ်ခု တွေ့ရသည်။ ယကွက အိတ်ဆောင် ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ အစွယ်ရာအား ကြက်ခြေခတ် ခွဲချလိုက် လေရာ. .

“အား. . သေပါပြီ ဆရာရယ်”

မြွေဆိပ်က မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန်တတ်သည်မို့ ယကွ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ဘဲ တင်ပါးကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့ခဲ့ တာ အဆိပ်တွေ စုပ်ထုတ်ပစ်ရသည်။ သုံးလေးကြိမ်လောက် စုပ်ထုတ်အပြီး. . သာဂိ တုန်ရင်နေသော လေသံဖြင့်. .

“ဆရာ. . ဆရာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဟိုမှာ သရဲတွေ နီးလာနေပြီ. . ”

၂၂ ခေတ္တတာ

“မင်းအသက် ကယ်ပေးနေတာ အေးဘေးရဲ့. . အား အိ
ဖို့ ဖွမ်. . ”

ယက္ခအဆိပ်တွေ စုပ်ထုတ်ပစ်ပြီးနောက် သာဂီအား တွဲ
ထူတာ. .

“ဟေ့တောင်တွေ သာဂီကိုတွဲခေါ်သွားကြ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ”

သာဂီအားတွဲပြီး ဆက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာ သရဲအုပ်
တ အနားရောက်လာကာ လှမ်းဆွဲနေကြလေပြီ. . ။

“အား. . အောင်မလေး ဆရာရေ လုပ်ပါဦး. . ”

“ငါ့လည်း ဆွဲနေပြီဟ. . ”

သရဲများအလယ်တွင် ပယောဂဆရာအုပ်စု အကြီးအ
ကျယ် ဒုက္ခရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ သရဲကို ခိုင်းဖို့လာခဲ့ကြတာ
သရဲက ပညာပြန်ပေးနေလေပြီ။ သာဂီတို့လည်း ရတတ်သရွေ့
ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဆိုရင်း နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနှင့် ဘုရားက
တုနေကြ၏။ အကြောက်လွန်နေကြပြီမို့ ‘နမောတဿ’က ရှေ့
မဆက်နိုင် ဖြစ်နေကြစဉ် ပီသကြည်လင်သောအသံနှင့် ပရိတ်
ရွတ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထိုပရိတ်တရားတော်၏ အစွမ်းကိုတော့ နာနာဘာဝ၊
ဝိနာဘာဝတွေ မခံစားနိုင်ကြ။ ဖရိုဖရဲနှင့် သင်းကွဲကာ ထွက်ပြေး
ကြပြီး ကိုယ့်မြေပုံကိုယ့်ကျင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ ခုမှပဲ သရဲ

www.burmeseclassic.com

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝယတွဲ ၂၆

ဖမ်းမည့်သူတွေ အသက်ဝဝ ရှုခွင့်ရတော့သည်။

“ဟဲ့. . ယက္ခ. . နင်တို့ မိုက်လှချီလား၊ အချိန်မတော် သုဿန်ထဲလာပြီး မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်နေကြတယ်ပေါ့. . ”

ရင်းရင်းနှီးနှီး အပြောအဆိုနှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်သံ ကြားရတော့မှ သုဿန်ကျောင်းဆရာတော် ‘ဦးပရမ’မှန်းသိလိုက်ကြရသည်။ အားလုံး ဒူးထောက် လက်အုပ်ချီလိုက်ကြ၏။

“မှန်ပါ. . ဆေး. . ဆေးဖော်ဖို့အတွက် လာကြခြင်းပါ ဘုရား”

“တော်စမ်း မသိတာမှတ်လို့၊ မတောက်တခေါက် ပညာလေးနဲ့ ပရလောကကို အကဲစမ်းချင်ကြတာကိုး၊ ငါ ကျောင်းထဲတအသံတွေ ကြားရလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ဆို နင်တို့ အသက်ပျောက်ပြီး လောဘကြီးလွန်းရင် ပိုပြီးဆင်းရဲတတ်တယ်၊ ဒေါသကြီးလွန်းရင် အမြဲပူလောင်တတ်တယ်၊ အနိုင်လိုချင်စိတ် များနေရင် အမြဲနွှဲနိမ့်တတ်တယ် ယက္ခ”

“မှန်ပါ. . တပည့်တော်တို့ မှားပါတယ်ဘုရား. . ”

ဆရာတော် ဦးပရမက လက်ကတုံးတောင်ဝှေး ကပွဲယလေး မင်းခေါင်ကို အားပြုရင်း ယက္ခတို့အား ဆိုဆုံးမနေသည်။ မင်းခေါင်က ယက္ခတို့အဖြစ်အား ကြည့်ရင်း သဘောတူစွာ အခပ်ခပ် ကျိတ်ရယ်နေလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မင်းခေါင်၏ သက်တော်စောင့်ခွေးလေး ရန်လုံက သူ့အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ

၃၀ ဝေတော

လုပ်နေသည်။

“သွားကြတော့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ငါလည်း ကယ်နိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူးနော်. . ”

“တင်ပါဘုရား ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘုရား၊ ခွင့်ပြုတော်
မူပါဦးဘုရား. . ”

ယက္ခတို့အဖွဲ့ ပိုးထိထားသူ သာဂိအားတွဲကာ သင်္ချိုင်း
ထဲမှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြလေတော့၏။ ထို့နောက်
မှာတော့ အရုဏ်တက်ဘက်သို့ ကူးလုလုဖြစ်နေသည့် ညက
အရင်အတိုင်း ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။
ထို့အတူ ဝိညာဉ်တို့ နားခိုရာဖြစ်သော သုဿန်သည်လည်း ပြန်
လည်ငြိမ်ချမ်း တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၂)

ဘွားကုန်း(ရှေးအခေါ်)သည် ပဲခူးတိုင်းအတွင်း
ရှိပြီး စီးပွားရေးအရ အချက်အချာကြသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်
သည်။ ချောင်းမြောင်းတို့ ဝန်းရံနေပြီး ဆန်စက်များ၊ ပွဲရုံများနှင့်
ဆွားပွဲလည်း အမြဲလိုရှိတတ်သဖြင့် အထူးစည်ကားသော ရွာကြီး
လည်းဖြစ်သည်။

အခုလို စပါးပေါ်ချိန်၊ ငွေပေါ်ချိန်မှာ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ

www.burmeseclassic.com

မြေချင်းလိမ်နေတတ်သလို၊ အနယ်နယ်မှ လောင်းကစားခိုင်များ
လည်း လယ်သမားတွေကို အရေခွံခွာဖို့ အုပ်စုဖွဲ့ ရောက်လာ
တတ်ကြ၏။ ဒီလိုအချိန်ဆိုလျှင် ရွာက ဘုံဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ လက်ခ
ဆောင်ခတ်နိုင်ကြသလို အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တိန်ရင်ချောင်းလည်း
ရွှေသွားပေါ်အောင် ပြုနိုင်သည့် အခါသမယလည်း ဖြစ်သည်။
ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်လန်းသဖြင့် ရွာသူရွာသားများလည်း
အထူးပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။

အချိန်ကား နံနက်ကိုးနာရီကျော်ကျော်ဖြစ်၏။ သုဿန်
ကျောင်းဆရာတော်နှင့် နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာများ၊ ကျောင်း
သားလေးများ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ဆွမ်းခံကြွလာကြသည်။

မင်းခေါင်နှင့် ရန်လုံက ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်၏။ ကြေးစည်ကို
တနောင်နောင်တီးခတ်ရင်း ဆရာတော် ဆွမ်းခံကြွလာပြီဖြစ်
ကြောင်း မင်းခေါင်က နှိုးဆော်သလို ရန်လုံကလည်း တဝုတ်ဝုတ်
နှင့် အသံပေးကူညီနေရှာသည်။

“ဆွမ်းတော်ဗျို့ . . .”

“ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . .”

အိမ်ပေါက်စေ့ ဆွမ်းခံရပ်သလို ရွာသားတွေလည်း
တကူးတကစောင့်ကာ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချိုရသာ အဖြာ
ဖြာတို့အား စီမံချက်ပြုတ် လောင်းလှူကြသည်။ ရွာလယ်တန်း
နှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီးရှေ့ ခရေပင်ရိပ်တွင် ရှင်နောင်းတို့အဖွဲ့

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၃၃

ဆွမ်းလောင်းဖို့ စောင့်နေကြ၏။ ဒါကိုလှမ်းမြင်ပြီး မင်းခေါင် အားတက်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

သူနှင့် ရှင်နှောင်းက မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေကြတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ မင်းခေါင်၏ အားတက်သရော ခြေလှမ်းများ ကြောင့် ဆွမ်းခံကိုယ်တော်တွေ နောက်မှာပြတ်ကျန်ခဲ့၏။

“ကိုမင်းခေါင်တို့ ဒီနေ့နည်းနည်း နောက်ကျတယ်နော်”

“တစ်ရွာလုံး ငွေရွှင်နေကြတာလေ. . ၊ အိမ်ပေါက်စေ့ ချက်ပြုတ်ပြီး လောင်းလျှူနေကြတော့ ကြာတာပေါ့ ရှင်နှောင်းရဲ့၊ ရှင်နှောင်းတို့ရော ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ. . ”

“ဝက်သားနီချက်၊ ဒန့်ဒလွန်သီးချဉ်ရည်နဲ့ ငံပြာရည်ကြော် လေ. . ”

“ဟာ. . ဆရာတော် ဘုန်းပေးပြီးရင် ရှင်နှောင်းတို့ဟင်းနဲ့ ဝဲ လွေးတော့မယ်ဗျာ. . ”

“မင်းခေါင်ရယ်. . ရှင်နှောင်းဟာပဲလား ကျုပ်ဟာရော မြည်းမကြည့်တော့ဘူးလား. . ”

ရှင်နှောင်း၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ကာလသမီးခေါင်း ညိုမြ အပြောကြောင့် အပျိုတွေ ပွဲကျသွားသလို မင်းခေါင်းလည်း မျက်နှာကြီး နီသွားတော့၏။

“ရှက်မနေပါနဲ့ မင်းခေါင်းရယ် ကျုပ်လက်ရာ ဘူသီးဟင်း ခါးနဲ့ ငပိသုပ်စပ်စပ်လေးကို ပြောတာပါတော့. . ”

www.burmeseclassic.com

“အဟီး.. . ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါဆို မြည်းကြည့်လိုက်ပါမယ်”

ရွတ်စိတ်မွန်ပြီး ပြန်ပြောသည့် မင်းခေါင်၏ စကားကြောင့် အပျိုမတွေ ရယ်ပွဲပွဲကြပြန်သည်။ ဆရာတော် အနားရောက်လာမှ အားလုံး မျက်နှာပိုးသတ်၍ ဆွမ်းလောင်းကြ၏။ တောင်သားလေးတွေခိုင်ထဲ ဆွမ်းကွမ်း လောင်းလှူပြီးသည့် တိုင်အောင် မင်းခေါင်မှာ ရှင်နှောင်းအား ငေးမောလို့ကောင်းနေဆဲသာဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ အရောဝင်လို့မကောင်းတဲ့ ဆွေးကလေးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီ။

“ဝုတ်.. . ဝုတ်.. . ဝုတ်.. .”

အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိသည့် ရန်လုံက တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်ရင်း မင်းခေါင်၏ ရှမ်းဘောင်းဘီ အနားစကို ကိုက်ဆွဲကာ ခေါ်နေသေး၏။

“ကိုရင်မင်းခေါင် ဒီမှာဝါဆိုနေရင် ဆရာတော် ဆော်ပလော်တီးလိမ့်မယ်နော်”

ညိုမြ သတိပေးစကားနှင့်အတူ အပျိုမတို့ ရယ်သံက မင်းခေါင်အား တောထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ လစ်ပြေးရလေတော့သည်။ ဆရာတော်နောက် အပြေးလိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးထိ ကျော်တက်ကာ ကြေးစည်းတီးရင်း ‘ဗျီး’ဟစ်ရပြန်သည်။

ရွာတန်းအဆုံး.. . ချောင်းကူးတံတားနှင့် သမ္ဗန်ဆိပ်အနီးမှာလည်း ပွဲရုံတန်းတွေ ဈေးဆိုင်တွေနှင့် စည်ကားနေ၏။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေလတူ ၃၅

ခါတော်မီ ဘုံဆိုင်တွေလည်း လာဖွင့်ထားကြသည့်အတွက် လူ
ရမ်းကားတို့အတွက် အခါကောင်းဖြစ်နေပြန်သည်။ မင်းခေါင်တို့
တံတားမရောက်ခင်မှာပင် လူတစ်စု ဘုံဆိုင်ထဲမှ ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့်
ထွက်လာကာ တံတားပေါ် တက်သွားကြသည်။

ကံကောင်းတာလား ဆိုးတာလားတော့ မပြောတတ်
တံတားပေါ်မှာ ငမူးတသိုက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးဗွေတုတ်တို့ ပက်
ဝင်းတိုးသည်။ ငမူးတွေက သူကြီးသား အောင်ဗလ၏ တပည့်
များဖြစ်ကြသော တုတ်ကြီး၊ ကြွက်နီနှင့် ဘပွားတို့ဖြစ်ကြသည်။

သူကြီးသားအရှိန်နှင့် မိုက်ကြေးခွဲနေသော လူဗလာ
အုပ်စုဖြစ်၏။ လူဗလာတွေ မူးနေပြီမို့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။
တုတ်ကြီးက လက်ရဲဇက်ရဲနှင့် ဗွေတုတ်အား ဆွဲတော့၏။

“ဟဲ့ အသေကောင် ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်. . လွတ်စမ်း”

“ချစ်လို့ပါ. . ဗွေတုတ်ရယ်၊ နှစ်လ သုံးလလောက် အ
ထည်ပေါင်းမှာပါ. . ဟဲဟဲ. . ”

“ဟင်. . မိုက်ရိုင်းလှချီလား၊ အဲဒီစကား နင့်နှမသွား
ပြော. . ”

အခြေအနေက မြင်မကောင်း၊ သူကြီးသား၏ အဖွဲ့မှန်း
သိနေ၍လည်း လက်ရှောင်နေကြသဖြင့် ဗွေတုတ်မှာ ကူမည့်သူ
ပေးနေသည်။ ဒါကို ဆရာတော်နှင့် မင်းခေါင်ပါ မြင်ကြ၏။ မင်း
ခေါင်က ဆရာတော်အား ခွင့်တောင်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်ချင်းဆုံသော်လည်း ဆရာတော်က ဘာမှမပြော၊ ဝိနည်း
လွတ် မျက်လွှာချကာ ရှောင်တိမ်းပြီး တံတားဘေးမှကပ်၍ ကြွ
သွား၏။ ဒါ ဆုံးမလိုက်ဖို့ အသံတိတ်ခွင့်ပြုလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း
ငေးခေါင် ကောင်းကောင်းသိသဖြင့် ကြေးစည်နှင့် လက်ရိုက်ကို
လွှတ်အိတ်ထဲထည့်ကာ.. ငမူးတွေဆီ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

ဗွေတုတ်မှာ တုတ်ကြီးလက်မှလွတ်အောင် ရုန်းကန်နေ
သော်လည်း ရာဂအားကောင်းနေသည့် လူ့ဗလာလက်မှ မလွတ်
မြောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ ဗွေတုတ်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

“ဘာ..”

သူကြီးသားတပည့်၏အောက်ဆွဲ တုတ်ကြီးက ဗွေတုတ်
ကို လွှတ်လိုက်ရင်း အမိန့်ပေးရဲသူအား လှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ.. ဘယ်သူများလဲလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပါ
လား..”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အရှုံးပေးရင် နှလုံးအေးတယ်ဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့နေမိရင်တော့ တက်နင်းသွားမယ့် လူတွေချည်းပဲ
ပေါ့ကွာ”

“ဟာ.. ဒီကောင် စကားပြောတာ ကြီးကျယ်နေပါလား။
ဆွမ်းကျန်ကွမ်းကျန်ဝါးဖို့ သွားတွေ မကျန်ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်..”

မင်းခေါင် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးရင်း..

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၃၃

“အေး. . ငါကလဲ ဟောင်တဲ့ခွေးတိုင်းကို ဂရုမစိုက်တတ်
ပေမယ့် နားငြီးလို့ အိပ်မရရင်တော့ ထရိုက်ပစ်ချင်တာ. . ”

“ကြာတယ်ကွာ. . ဟေ့ကောင်တွေ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်း
သားကို ဆွမ်းကြီးပိုင်းလောင်းလိုက်ကြစမ်း. . . ”

သေရည်အရှိန်နှင့် သတ္တိတွေ ရှိနေကြသည့် ကြွက်နီ၊
ဘပွားနှင့် တုတ်ကြီးတို့ မင်းခေါင်းအား ပိုင်းဖြုတ်တော့သည်။
သို့သော် ရိုးရာသိုင်းပြောင်းပြန်ကို တတ်ကျွမ်းထားသော မင်း
ခေါင်ကို မယှဉ်နိုင်သည့်အပြင် ရန်လုံ၏ ကူညီကိုက်ခဲ တိုက်ခိုက်
မှုကြောင့် တံတားပေါ်မှ ငမူးအုပ်စု ခွေးပြေးဝက်ပြေး ဆင်းပြေးရ
တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းခေါင်ရယ် ရှင်သာ ရောက်
လာရင် မတွေးရဲဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ တစ်ရွာထဲသားတွေပဲဟာ၊ ဒီကောင်တွေ
ခြင်္သေ့ဖြစ်ချင်တယ်ပြောပြီး ကြွက်လိုက်ခုတ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
ဗွေးတုတ်ရယ်၊ ခြင်္သေ့ဖြစ်ချင် ခြင်္သေ့လို ကျင့်ရမှာပေါ့. . . ကဲကဲ
သွားစရာရှိတာသွားတော့”

ဗွေးတုတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းခေါင်ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့
တော့သည်။

သူကြီးသားအောင်ဗလ. . သူ့တပည့်သုံးယောက် ဒဏ်
ရာကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာတာကြည့်ရင်း ဒေါပွသွားကာ. .

“ချော်လဲလာတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ပြောစမ်း
မင်းတို့ကို ဘယ်သူလုပ်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“မင်း . . မင်းခေါင်ပါ ဆရာ. . ”

“ဟင်. . ”

မင်းခေါင်ဆိုတော့ အောင်ဗလလည်း ဖြူသွား၏။ မဖြူလို့
လည်းမဖြစ် တစ်ရွာလုံးကြောက်ကြရသည့် ဆရာတော်က မင်း
ခေါင်အား မွေးစားထားခြင်းဖြစ်သလို ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းဟု
လည်း ကြားဖူးထားသည်။ ပြီးတော့ သိုင်းလည်းကျွမ်း၏။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၃၉

ဖြူကာမှဖြူရော သူလို သူကြီးသားကို အလေးထားရကောင်းမှန်းမသိဘဲ တပည့်တွေကို ဆုံးမလွတ်လိုက်တာ သူ့သိက္ခာကျသည်ဟု ထင်နေ၏။

နောက်ထပ် အပြင်းစား မကျေနပ်မှုကတော့ ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင် အလှနတ်သမီးလေး ရှင်နှောင်းကို အပြိုင်ပိုးနေကြသူများလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဒီကိစ္စ ရှင်နှောင်းကြားလျှင် သူပဲ အရှက်ကွဲရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်၊ ဒီတော့ မင်းခေါင်ကို ယှဉ်နိုင်အောင် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲပြောစမ်း”

မူးပြီး ဖူးယောင်နေသော ကြွက်နီတို့ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နှင့် အကြံထုတ်ကြသည်။ အပေအတေ တပည့်တွေ ဘာအကြံပေးရမှန်းမသိ။ ဘပွားက. . .

“သူကြီးရဲ့ နှစ်လုံးပြုခိုးပြီး ဒီကောင်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရင်ကော. . . အာစီ”

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ငါ့ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျစေချင်တယ် ထင်တယ်”

အဟောက်ခံနေရသဖြင့် ကြွက်နီ၊ ဘပွားတို့ ငြိမ်ကုတ်သွားကြသည်။ ထမင်းစားပြီး အကင်းပါးသည့် တုတ်ကြီးက ခြားဖူးနားဝနှင့် အကြံပေးသည်။

“အာစရိ. . . ရွာမြောက်ပိုင်းက ရောက်လာတာမဟော

၄၀ ဧဝတော

သေးတဲ့ သိုင်းဆရာကြီး ဦးဒေဝ အတော်အစွမ်းထက်ထယ်လို့ လူပြောများနေတယ်နော်. . အာစိ”

“ဟေ. . ဟုတ်လား သူက ဘာစွမ်းတုန်း. . ”

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတထောင်ဆိုတဲ့ အားဆေးဖော်ရောင်းလို့ သူကြီးတောင် ဆေးတဖုံဝယ်သောက်တယ်လို့ သတင်းရပါတယ် အာစိ”

“ဟယ်. . ငါလိုချင်တာ အဲဒီဆေးမဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် အာစိ သူက အင်းအိုင်ခလဲ့ လက်ဖွဲ့မကျန် ဆေးအတတ်ပါကျွမ်းတဲ့အပြင် ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ထိုးရာမှာ လည်း ပြောင်မြောက်သလို ကာယသိဒ္ဓိအစီအရင်နဲ့ အင်းများလည်း စုတ်ထိုးပေးတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်. . အာစိရ”

“ဟေ့ ဒီလိုလား. . သိုင်းဆရာ ဆေးဆရာ မန္တန်ဆရာ ကြီးပေါ့. . ၊ ဒင်း ရွာကိုရောက်လာတာ မကြာသေးတော့ သူ့အကြောင်း မသိဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဒီလူတော့ဖြင့် အားကိုးရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ. . ”

“သေချာပါတယ် အာစိရ၊ သူ့ဆီမှာ သိုင်းနည်းနည်းသင်ပြီး ပီးဆေးထိုးလိုက်ရင် မင်းခေါင်ကို ကောင်းကောင်းယှဉ်နိုင်မှာပါ. . အာစိ”

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်၊ ပြောနေကြာတယ်ကွာ အခုပဲ သွားလိုက်ကြစို့. . ”

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေဝလတွ ၄၁

သူကြီးသားအောင်ဗလနှင့်အဖွဲ့ မင်းခေါင်ကို ယှဉ်နိုင်ရန်
အားကိုးရှာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

အခန်း (၃)

ကျန် ကွမ်းကျန်စား၊ သပိတ်နှင့်ဆွမ်းချိုင့်များ
 ဆေးအပြီး မင်းခေါင် ရွာထဲထွက်လာခဲ့သည်။ အဓိက ဦးတည်
 ရာက ပယောဂဆရာ ယက္ခထံသို့ဖြစ်သည်။ ဆရာယက္ခက
 ပယောဂဆရာလိုလို၊ ဝိဇ္ဇာဆရာလိုလိုနှင့် ရွာမှာ ဆေးကုနေ
 သော တစ်ဦးတည်းသော ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုလဲ မမှား
 လေ. . . ။

ရွာမြောက်ဖျားတွင် ဆရာတစ်ဦးရောက်သည်ဟု ကြား
သော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတွေ မဟုတ်၍ မသွားချင်။ ယကွ
တို့အဖွဲ့ကတော့ သူနှင့်ပြောမနာဆိုမနာတွေ ဖြစ်၏။ လျှောက်
ရင်းနှင့် ယကွတို့တဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ဗို. . ဆရာယကွ. . ”

“ဝေး. . ဘယ်သူလဲဟ တက်ခဲ့လေ. . ”

လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရ၍ အသံပေးလိုက်ရာ တဲပေါ်
တက်ခဲ့ရန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် မင်းခေါင် ခပ်သွက်သွက်တက် လာခဲ့
၏။

“ဟော. . ကပွိယလေးပါလား ကိစ္စရှိလို့လား. . ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဆရာတော် နေ
မကောင်းချင်သလိုဖြစ်ပြီး ချောင်းတအားဆိုးနေလို့ လျက်ဆား
လေဘာလေး တောင်းရအောင် လာခဲ့တာ”

“ဆရာတော် နေမကောင်းဘူးလား ဒါဆို လျက်ဆား
တင်မကဘူး ငန်းနီကျော်ပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟေ့. . သာဂီ
ဖန်ပုလင်းလွတ်ရှာပြီး လျက်ဆားနဲ့ ငန်းနီကျော် ထည့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မင်းခေါင်နှင့် ယကွ အလာပသလ္လာပ ပြောဖြစ်ကြမ်း၊
မင်းခေါင်က သင်္ချိုင်းကကိစ္စ အစပြန်ဖော် ပေးလိုက်သည်။ ယကွ
ပြန်ပြော၍ မဆုံးတော့၊ တပည့်တွေ စည်းဖောက်သဖြင့် မြနှစ်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလတွဲ ၅၁

အလောင်းပါ ပျောက်သွားပုံ၊ သာဂိဖင် မြွေပေါက်ခံရတာပဲ အ
ဖတ်တင်ပုံတွေ ပြန်ပြောကာ ဟားဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်အတွက် ဆေးရတော့ မင်းခေါင် ပြန်လာခဲ့
၏။ ရွာလယ်ပိုင်းသွားကာ ရှင်နှောင်းကိုသွားတွေ့လိုသော်လည်း
ဆရာတော်အား ပြုစုရဦးမည်မို့ စိတ်ထိန်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရတော့
သည်။

၅ ၅ ၅ ၅

၀၀၀

ထိုအချိန်တွင် အောင်ဗလတို့လူစု ရွာထဲလမ်းသလား
ကာ မြောက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်။ စားရက်ကြုံ၍
မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသည်လား မပြောတတ် သူတို့အုပ်စု ရှင်နှောင်း
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလေ၏။

“ဟော. . ရှင်နှောင်းပါလား လက်ထဲမှာလည်း အသား
တွဲတွေနဲ့ . . ”

ညိုမြက မျက်နှာမဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် . .

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေါင်းညိုက သူကြီးမှာ လိုင်စင်ခံပြီး
အမဲပေါ်တယ်ဆိုလို့ သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာကြတာ. . ”

“ကျုပ် ရှင်နှောင်းကိုမေးတာပါ. . ”

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၇၇

အောင်ဗလ၏ အမေးကို ညှိမြက ဝင်ဖြေသဖြင့် သူတို့ သား မကျေမနပ်နှင့် ဘုတော၏။ အောင်ဗလက ရှင်နှောင်းအား ပြိတိတိ မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း..

“ရှင်နှောင်းလက်ရာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ စားခွင့် ရရင် ဖြင့် သေပျော်ပါပြီဗျာ..”

“ဒါဆို အခါနားနီးရင် သုဘရာဇာဆီမှာ အခေါင်းသာ တြိမှာထားလိုက်တော့”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်နှောင်း..”

“အခါမတိုင်ခင် ကျွန်မတို့ အလှူလုပ်မှာလေ အလှူမှာ တွန့်မလက်ရာကိုလာစားပြီး တခါတည်း တန်းသေလို့ ရအောင် လျှော်ပါ”

ရှင်နှောင်း၏ တုန့်ပြန်မှုကြောင့် အားလုံး ကျိတ်ရယ်ကြ သည်။

“ပြောရက်လိုက်တာ ရှင်နှောင်းရယ်.. ၊ အဲဒီလိုတော့ စားချင်ပါဘူး.. ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့ ရှင်နှောင်းရဲ့လက်ရာကို နေ့တိုင်းစားချင် တာမျိုးလေ”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီတစ်သက် မမျှော်နဲ့တော့..”

အောင်ဗလ ဒေါပွသွားကာ..

“ဘာလဲ ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်းသားကြောင့် ကျုပ်အပေါ်

www.burmeseclassic.com

စိတ်မညွတ်နိုင်တာလား၊ ရှင်နှောင်း၊ ဆွမ်းကျွန်ကွမ်းကျွန် ကပ်စား
နေရတဲ့ကောင်ကိုများ အလေးထားနေရလား. . မိုက်လိုက်တာ
ရှင်နှောင်းရယ်”

“အဖေအရှိန်နဲ့ ရမ်းကားပြီး လက်ကြောမတင်းတဲ့ ရှင်လို
လူမျိုး ကြိုက်မိတဲ့အထိတော့ မမိုက်သေးပါဘူး. . ၊ လမ်းဖယ်
နော်. . ဟောဒီလက်ဝါးက သူကြီးသားရဲ့ ပါးတွေဘာတွေ သိ
တာမဟုတ်ဘူး. . ”

တပည့်တွေရှေ့မှာ စွာတေးလန်အောင် အပြောခံလိုက်ရ
သဖြင့် အောင်ဗလ ရှက်စိတ်မွန်ကာ ကြောင်တွေတွေဖြစ်သွား
၏။ ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရှင်နှောင်းနှင့် ညှိမြတို့
အတင်းတိုးထွက်သွားကြသည်။

“ဒီမယ် ရှင်နှောင်း ကျုပ်အဖေကိုခေါ်ပြီး အိမ်ထိလာ
တောင်းမှာနော်၊ အဲဒီအခါကျမှ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီး
ငြင်းရဲမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်”

အောင်ဗလ လှမ်းအော်ပြောရင်း တောက်ခေါက်၍ ကျန်
ခဲ့သည်။ တပည့်တွေက ဝိုင်းအားပေးကြ၏။ ဆရာဒေဝဆီမှာ
ပီးဆေးထိုးပြီး မင်းခေါင်ကို အပြတ်ရှင်းရန် အကြံပေးကာ အ
တင်းဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ပင် မကြာ
လိုက် ရွာမြောက်ဖျားမှ ဆရာဒေဝ၏ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ရောက်
လာတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတွဲ ၄၉

သိုင်းဆရာကြီးပိသစွာပင် သူ့ခြံထဲမှာ လက်ဝှေ့ကြီးဝိုင်း
ဝင်တစ်ခုနှင့် အုန်းဆံဖတ်တွေ ပတ်ထားသော လက်သီးတိုင်တွေ
အစီအရီ တွေ့နေရသလို၊ လေ့ကျင့်နေကြသည့် ရွာမှ လူငယ်
အများအပြားကိုလည်း မြင်တွေ့နေရသည်။

ဆရာဒေဝအား အောင်ဗလ အထင်ကြီးသွားသလို၊
ဆရာဒေဝကလည်း အောင်ဗလအား သူ့ကြီးသားမှန်း သိသွား
၍ အထူးတလည် အရေးပေးလေတော့သည်။ လာရင်းကိစ္စကို
သိရသောအခါ ဆရာဒေဝက လုံးဝဥသံ့ အာမခံကာ ပီးဆေး
ထိုးပေးရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။ မင်ခွက်နှင့် ကြေးစုတ်တံကြီး
သုံးချောင်း ထုတ်ယူလာသောအခါ အောင်ဗလ သွေးပျက်စ ပြု
စာလေ၏။ စုတ်တံအငယ်ဆုံးကပင် တစ်ထွာကျော်ရှိပြီး ခွန်မြ
နေသည်။

မှင်တို့လိုရအောင် စုတ်တံထိပ်ကို တစ်လက်မကျော်
ကျော် ခွဲထားသေး၏။ ဆရာဒေဝက အောင်ဗလအခြေအနေကို
သတိမပြုမိဘဲ အင်းပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှောကာ
တာယသိဒ္ဓိ အစီအရင်အင်းကို ရှာဖွေနေ၏။

“ဟော. . တွေ့ပြီး မောင်ရင်အောင်ဗလ ဒီအင်းပဲ. . ”
စာလိမ်များ အင်းဆံအိမ်များ ပါဝင်သည့် အင်းကွက်တို့
အောင်ဗလကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်. .

“ဆရာ. . ဒါ. . ဒါတွေထိုးရင်. . နာ. . နာမှာလား။

၅၀ ဒေဝတာ

ကြာရောကြာမှာလား.. ”

“သူကြီးသားဆိုတာ အာဂယောက်ျားကွ၊ မနာပါဘူး..
ကြာတာကတော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်လောက်ပါပဲ.. ”

“ဗျာ.. ကျုပ်.. ကျုပ်က.. နာမှာတော့ ကြောက်သဗျ”

“ကိုင်း.. အကျီချွတ်တော့ ဆေးမင်ကြောင်မရှိတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး အောင်ဗလ၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ကိုကြည့်.. ”

အောင်ဗလအား အကျီချွတ်ရင်း ဆရာဒေဝက သူပေါင်ကိုလှန်၍ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များကို ထုတ်ပြနေသေးသည်။ တပည့်တွေနှင့် ရွာကကာလသားပေါက်စတွေရှေ့မှာ အရှက်ကွဲမခံချင်သည့်အတွက် အောင်ဗလ တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင် အကျီချွတ်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်.. ဘယ်နေရာမှာ ထိုးမှာလဲ ဆရာ.. ”

“ဂုတ်မှာ အင်းကွက်၊ လက်ဖျံမှာ အစက်သုံးစက် ဒါပါပဲ မောင်ရင်အောင်ဗလရဲ့”

“ဒါ.. ဒါဆို လက်ဖျံကို အရင်ထိုးပေးပါ.. ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ.. ”

ဆရာဒေဝ ကြေးစုတ်တံတစ်ချောင်း ရွေးကာ ထိပ်ဖျားကို ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် မြှိုက်နေလေပြီ။ တက်လာသော မှိုင်းကို အဝတ်စဖြင့် ပွတ်ပြီး မှင်တို့သည်။ အောင်ဗလ လက်သီးဆုပ်၍

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၅၁

ညာလက်ကို ထိုးပေးလိုက်၏။ ဆရာဒေဝက လက်ဖဝါးအောက် နားမှ လက်ကောက်ဝတ်အသားပေါ် စုတ်တင်ကာ တဖတ်ဖတ် နှင့် ပေါက်လိုက်သည်။

“အား!!! . . . အောင်မလေး. . . သေပါပြီဗျ. . .”

“ဝါး. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဘယ်လိုပင် သတ္တိမွေးမွေး အသားပေါ် စုတ်ကျလာ သည်နှင့် အောင်ဗလ နာကျင်စွာ အသံကုန်အော်ဟစ်မိတော့ သည်။ အံ့ကြည့်နေသော ရွာသားတွေ ဝိုင်းဟားကြ၏။

အောင်ဗလ အတော်ရှက်သွားကာ. . .

“အတော်နာသလား သူကြီးသား. . .”

“အီး. . . အဲ. . . နည်းနည်းပါ. . . အား”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် မင်းကိုယ်ထဲ ပညာ လေး ထည့်ပေးထားမှ ဖြစ်တော့မပေါ့”

ဦးဒေဝ ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်လုပ်ရင်း စုတ်ထိုးခြင်းကို ရပ် လိုက်၏။

“ကဲ. . . ဆီမီးခွက်တွေယူ. . . အားလုံး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ ကြ”

ဒေဝ ထသွားရာ ခြံနောက်ဖက်ဆီသို့ အားလုံးထလိုက် လာကြသည်။ အောင်ဗလကတော့ တကျွတ်ကျွတ်အော်ရင်း ဖြင့်. . .

www.burmeseclassic.com

မြဲနောက်ဖက် မြေကွက်လပ်ရှိ စားပွဲခုံတစ်လုံးရှေ့တွင် ဦးဒေဝ ရပ်လိုက်သည်။ ရေနံဆီမီးခွက်ကို စားပွဲခုံပေါ် တင်လိုက်ပြီး ခုံပေါ်ကရေခွက်ထဲ ရေထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက်. .

“အောင်ဗလ. . မင်း ဟိုအိမ်နောက်ဖက် တံစက်မြိတ်နားမှာ မတ်တပ်သွားရပ်ချေ”

“အမလေး. . နာရတဲ့ကြားထဲ ဘာတွေလာခိုင်းနေတာ တုန်း ဆရာရယ်”

ဒေဝကတော့ ရယ်ပြီးသာ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။ မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ခပ်ရေးရေးသာ မြင်ရသော အိမ်တံစက်မြိတ်တွင် အောင်ဗလ ကြောင်တောင်တောင် သွားရပ်နေရ၏။

ထို့နောက် ဦးဒေဝမှာ စားပွဲခုံရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေခွက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုနေလေပြီ။ ခဏအကြာတွင် ဦးဒေဝ. . အောင်ဗလ ရှိရာထလာကာ ရေခွက်ကို လှမ်းပေး၏။

“ကဲ. . အောင်ဗလ. . မင်း ဒီရေခွက်ကိုကိုင်ပြီး တံစက်မြိတ်ပေါ် ရေကို နောက်ပြန်ပက်တင်လိုက်. . ပြီးရင် ပြန်ကျလာတဲ့ရေကို မင်း ဒီခွက်နဲ့ ပြန်ခံပီးတာနဲ့ ချက်ချင်းမော့သောက်လိုက်တော့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါ တံစက်မြိတ် ရေသွင်းတဲ့ အစီအရင်ပဲ. . တံစက်မြိတ်

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေလတူ ၂၇

ရေဟာ မင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကူညီပေးလိမ့်မယ်. . . ကဲ. . . လုပ်တော့”

ဦးဒေဝ ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ကာ ရေတွေကို မြို့ချအပြီး အောင်ဗလမျက်စိထဲ ပြာဝေသွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အရင်လောက် မမှောင်တော့သလိုလဲ ခံစားလာရသည်။ ရေနံဆီ မီးအလင်းရောင်က အစိမ်းရောင်သန်းနေသလိုလည်း ခံစားနေရသည်။

“ပြီးရင် အရက်တစ်ပိုင်းလောက်သောက်လိုက် အဲဒါဆို မူးပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူး. . . ”

“ကောင်းသားပဲ ဆရာ”

အောင်ဗလက ကြွက်နီအား ချက်အရက်တလုံးပြေးဝယ်ခိုင်း၏။ အရက်ရောက်လာသည်နှင့် အောင်ဗလနှစ်ခွက်လောက် ဆင့်သောက်ပြီး ဆက်အထိုးခံသည်။ နာတာကတခြား မူးတာကတခြားဖြစ်နေသော်လည်း အောင်ဗလ အံ့ကြိတ်ခံရှာသည်။ ဒီလိုနှင့် အစက်သုံးစက် ပြီးသွား၏။

နောက်ထပ် အရက်(၂)ခါဆက်တိုက်မော့ပြီး ဟန်ပါပါနှင့် ကျောပြင်ကို ဆရာဘက် လှည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆရာက ကျောပြင်မှ လည်ပင်းရိုးအဆုံး ကျောရိုးအစနေရာကို အရက်နှင့် ပွတ်၍ ချေးချွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကျောပြင်ကို စုတ်တင်တော့၏။

www.burmeseclassic.com

အသည်းခိုက်မှု နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံပါသော်လည်း မရ။ အောင်ဗလမှာ အမယ်လေး၊ အဘလေး တရသည့်အပြင် အမေရေကယ်ပါဦးဟု အော်သည့်အဆင့်ပင် ရောက်လာသည်။ အောင်ဗလအော်တိုင်း တပည့်တွေ အရက်တစ်ခွက်ခွဲတိုက်နေကြရာ အင်းကွက်ချ၍ မပြီးခင်မှာပင် အရက်တစ်လုံး ကုန်သွားသည်။

အောင်ဗလ မျက်နှာကြီးရဲကာ တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီဖြစ်သည်။ အင်းကွက်ချအပြီး အင်းဆံတွေ စုတ်ထိုးကာ ရေးသွင်းသည့်အခါမှာလည်း အောင်ဗလ အော်သံက မစဲ။ ဝက်ပေါ်နေသလား ထင်ရအောင် ဆူညံနေ၏။

နောက်ဆုံး တစ်ထွာလောက်ရှိသော ဝါးအဖျားပိုင်းကို အဝတ်များပတ်၍ အောင်ဗလအား ကိုက်ခိုင်းထားရသည်။ တပည့်နှစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းချုပ်နှောင်ကာ ဖမ်းထိန်းထားကြရသည်။ အောင်ဗလမှာ သွားရည်တမြားမြား မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့် ထွန်ထွန်လူးနေပြီဖြစ်သည်။ မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး အတင်းရုန်းကာ ခုန်ထလိုက်တော့၏။

“ဟာ . . . မောင်ရင်အောင်ဗလ မပြီးသေးဘူးလေ . . . အင်းဆံနှစ်လုံး ကျန်နေသေးတယ်”

“အား . . . မရတော့ဘူး နောက်မှပဲ တခါလာထိုးတော့မယ်၊ ဒီနေ့ မရတော့ဘူး”

“အင်းမစုံရင် မစွမ်းဘူးနော်. . သူကြီးသား. . ”

“ရတယ်. . ရတယ် နောက်မှဆက်ထိုးမယ် ဆရာ၊ အခု တော်ပြီ”

အရက်တစ်လုံးသောက်ထားသော အောင်ဗလ မူးတာ ရော နာတာပါပေါင်းပြီး သတိလစ်လဲကျသွားတော့၏။ တပည့် တွေ မနည်းနှာနှပ်ယူကာ ထမ်းပြီး ပြန်လာခြင်းဖြင့် ပီးဆေးထိုး တာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရသည်။

မှောင်မိုက်နေသော လယ်ကွင်းထဲ အောင်ဗလတစ် ယောက် ပြေးလွှားနေရတာ အတော်ပင် ခရီးပေါက်လို့နေပြီ။ တစ် နေရာအရောက်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို တွေ့၏။

ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေလေပြီ။

“ဟင်. . အမေ”

ဟုတ်ပါသည်. . အောင်ဗလရဲ့ သေသွားသော အမေပဲ ဖြစ်၏။ အမေဆီသွားဖို့ သူ ပြင်လိုက်စဉ်. .

“ဟင်. . အမေက သူများပြုစားလို့ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ”

ဲ့”

အောင်ဗလ သတိပြန်ဝင်လာကာ အမေဆီ မသွားတော့ ဘဲ ဆက်ပြေးသည်။ ထိုစဉ် ခုနက အမေက ခွေးနက်ကြီး ခြစ် သွားကာ သူ့ဆီ ပြေးလိုက်လာလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်

www.burmeseclassic.com

အောင်ဗလလက်မောင်းကို လှမ်းဟပ်မလို လုပ်နေသေး၏။

အောင်ဗလ မျက်စိမှိတ်ကာ ဦးတည်ရာမဲ့ ဆက်ပြေးနေရာ မောနေပြီဖြစ်သည်။ ချွေးများလည်း ရွဲနစ်နေလေပြီ။

ပြေးနေရင်း အောင်ဗလရှေ့တွင် အမွှေးများဖြင့် ထူပိန်းနေသော အုန်းပင်အမြင့်လောက်ရှိသည့် ခြေထောက်မဲမဲရှည်ကြီး နှစ်ချောင်းကို တွေ့နေရသည်။

အောင်ဗလ မော့မကြည့်ရဲ့ . .

ထိုခြေထောက်ခွကြားမှ ဝင်ပြေးရာ နောက်မှ ခြေတံရှည်ကြီး လိုက်လာသံ ကြားရလေသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် အားတုန်ဆက်ပြေးလေရာ ခြေတံရှည်ကြီးအသံက တဖြည်းဖြည်း ထေးကျန်ခဲ့သည်။

ပြေးနေရင်း သူ့ရှေ့တွင် ထမိန်စတစ်ခု တလွင့်လွင့်လာနေသည်ကို မြင်နေရပြန်သည်။

ထိုအရာက မိန်းမတစ်ယောက် . . ။ လေထဲတွင် ထမိန်တလူလူ ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ပျံသန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမက သူနှင့်အနီးကပ် ပျံသန်းနေသဖြင့် မိန်းမ၏ ထမိစများက သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် လာရိုက်ခတ်လေရာ ညှိစို့စို့ ပုပ်အက်အက် အနံ့ဆိုးကြီးကို ရနေသည်။

ပြေးနေရင်း သူ့အပေါ်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပျံနေသော မိန်းမကို မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် . .

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဝေလတူ ၅၇

“အား!!!. . .”

အောင်ဗလ လန့်နှိုးသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

သီဥတုက တိမ်ထူထပ်၍ မိုးအုံ့ပြီး မပူမအိုက်နှင့် သာတောင့်သာယာ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုးအဝေး မလှမ်းမကမ်းမှာ လူသေတို့အခြေချသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းရှိပြီး ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေသည်။ ဒီဘက်မှာတော့ အရိယာသူတော်စင် အနည်းမှ အခြေကျနေပြီဖြစ်သည့် သုဿန်ကျောင်း ရှိနေသည်။ နှစ်နေရာ နှစ်ဌာနစလုံး ဆိတ်ငြိမ်တာချင်းတူသော်လည်း အနှစ်သာရတော့

ခြားနားလေ၏။ သုဿန်က ဘဝကူးသွားသူတို့ မြှုပ်နှံရာဖြစ်ပြီး၊ သုဿန်ကျောင်းကတော့ ဘဝကူးကောင်းအောင် အားထုတ်သူများ ခိုလှုံရာဖြစ်သည်။

သုဿန်အနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း အရိယာမဟုတ်သူတစ်ဦးလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထိုသူက မင်းခေါင်ပင်ဖြစ်၏။ ဆရာတော် ငန်းနီကျော် ဆေးမှီဝဲပြီး ကျိန်းနေခိုက် မင်းခေါင် ကျောင်းအောက်ဆင်းလာကာ တံမြက်စည်းလှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

တံမြက်စည်းလှဲ၍ ရွက်ကြွေတို့ကို စုပြီး မီးရှို့ဖို့ပြင်ဆင်နေခိုက် ရန်လုံမှာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ပြေးရင်း ဆော့ကစားနေသည်။

ရန်လုံနှင့်ဆော့ဖို့ မအားသေး။ ခါးကြားလိမ်ထည့်ထားသည့် ယမ်းမီးခြစ်ကိုထုတ်ယူစဉ် ရန်လုံဆော့တာရပ်ပြီး တဝုတ်ဝုတ် ထိုးဟောင်တော့သည်။

လူစိမ်းရောက်တာသိလို့ ဟောင်သည့်အသံမှန်း ရိပ်မိ၍ ကျောင်းဝင်းဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လေးဆင့်ဒန်ချိုင့်ဆွဲပြီး ဝင်လာသော ရှင်နှောင်း...။

မင်းခေါင် တအားပျော်သွားသည်။ အပြေးသွားပြီး ချိုင့်တို့ လက်လွှဲယူကာ ဆီးကြိုလိုက်၏။

“ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တာလား၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ ရှင်နှောင်း

ရယ်. .”

“အကိုပြောလို့ ဆရာတော် နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိရတာလေ. . ၊ ဒါကြောင့် ဆန်ပြုတ်နဲ့ ငါးကြော်လေး လာပို့ပေးတာ. .”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရှင်နှောင်းရယ်၊ ဆရာတော် ကျိန်းနေတယ်ခဏနော် ချိုင့်လှယ်ပေးမယ်. .”

မင်းခေါင် ကျောင်းပေါ်တက်၍ ဆွမ်းချိုင့်လှယ်သည်။ ရှင်နှောင်းလိုက်လာသော်လည်း ဆရာတော်ကျိန်းနေတာ နှိုးသွားမှာစိုး၍ အသံတိတ်တိတ်ပြုပြီး ပြန်ဆင်းသွားသည်။ မင်းခေါင်လည်း ချိုင့်ဆွဲပြီး အပြေးလိုက်ခဲ့၏။ ရှင်နှောင်း အပင်အောက် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေတာ တွေ့သည်။

“ရှင်နှောင်း. . အောင်ဗလတို့ နှောက်ယှက်လို့ဆို. .”

“အင်း. . ကြိမ်းမောင်းလွတ်လိုက်တာပေါ့၊ သူ မကြမ်းရဲပါဘူး. .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မချဘူး ရှင်နှောင်းရယ်. .”

မင်းခေါင်အပြောကြောင့် ရှင်နှောင်းမျက်လွှာချသွားသည်။ အောင်ဗလဆိုသည့် ပြိုင်ဘက်၏ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ညံနေပြီဖြစ်၍ မင်းခေါင် အရဲစွန့်ပြီး စကားစလိုက်၏။

“ရှင်နှောင်းဘဝကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပါ၊ ဗုဒ္ဓေ ရှင်နှောင်းရယ်. . ၊ ကျုပ်ကို မေတ္တာတုံ့ပြန်ပါလားဟင်. .”

၆၂ ဒေဝတာ

“အို. . ကိုမင်းခေါင်ကလဲ. . ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုပေမယ့် အထင်မသေးပါနဲ့ ရှင်
နှောင်း. . ၊ လယ်ဆယ်ဧက သီးစားချထားတာ ရှင်နှောင်းသိပါ
တယ်၊ တောသားမှာ လယ်ရှိရင် ပြည့်စုံတာပဲလေ. . ”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး. . ကိုမင်းခေါင်ရဲ့. . ”

“ဒါဆို. . ”

“စဉ်းစားဦးမယ်လေ. . အမေ့သဘောထားကိုလည်း
တီးခေါက်ကြည့်ဦးမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ. . စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုလည်း သိပ်တော့
မကြာစေနဲ့နော်၊ ဟိုအကောင် အောင်ဗလ လက်ဦးသွားဦးမယ်”

“အဲလိုဖြစ်စရာလား. . ကဲ. . ရှင်နှောင်း ပြန်မယ်၊ ဘာ
မှန်းလဲမသိဘူး၊ ကျောင်းကို ဆွမ်းလာပို့တာ လူပျိုစကား ပြော
သွတ်တယ်”

ရှင်နှောင်းက မင်းခေါင်လက်ထဲမှ ချိုင့်ကိုဆွဲယူကာ ချစ်
စဖွယ်အမူအရာ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြောရင်း ပြေးထွက်သွား
၏။ မင်းခေါင်းလည်း ရှင်နှောင်း၏အလှကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်
ခုန်လှိုက်မောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

၅ ၅ ၅ ၅

www.burmeseclassic.com

ဝိရာယက္ခ အိမ်တဆောင်လုံး ဝုန်းဒိုင်းကျနေသည်။ အပြုစားခံရသလို၊ အပဗ္ဗိသလိုလို ဖြစ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား ဆွေမျိုးတစ်စုက ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ထားကြရသည်။

ထိုလူနာ၏ ရောဂါ (သို့မဟုတ်) အမှောင့်ပယောဂတွေ ပျောက်ကင်းစေခြင်းအလို့ငှာ ဆရာယက္ခထံ အားကိုးတကြီး ရောက်လာကြခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုလူစုကို သာဂိ၊ ဆိတ်သိုးနှင့် ခြောက်စောင်းတို့က ထိန်းထားကြသည်။

“ဆရာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေလို့ ခဏစောင့်နော်။
လူနာလာပို့သူတစ်စု အထင်ကြီးလေးစားအားကိုးသွား

၆၄ ဇေဝတာ

ဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိ၍ ဆရာယက္ခ အခန်းအောင်းကာ အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လူနာမိန်းကလေးမှာ ငိုလိုက်ရယ်လိုက် ပေါက်ကရဲတွေ ပြောလိုက်နှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေ၏။ ခဏအကြာမှာ ဆရာယက္ခ အိမ်ထဲမှ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထွက်လာလေရာ. .

“တယ်. . တယ်ပါဦးဆရာရယ်. . သမီးလေးကို ကယ်

ပို့ဦး”

မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသူက စိုးရိမ်တကြီးပြောလာသည်။ အိပ်ရေးဝဟန်မတူသေးသည့် ဆရာယက္ခ ထိုင်နေသူတွေကြားထဲ တိုးဝင်ကာ လူနာမိန်းမပျို၏ ငယ်ထိပ်အား လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမပျိုက ဆရာယက္ခ၏ ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဟာ. . ဒီဟာမ. . ”

“ဟိ. . ဟိ. . ခိခိ”

အားလုံးပွဲကျသွားတော့သည်။ ယက္ခလည်း လက်သွက်၍သာ တော်တော့၏။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ အားလုံး မဖွယ်မရာတွေ ပက်ပင်းမြင်တွေ့ရမှာ သေချာသည်။

ယက္ခ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ မိန်းမပျို၏ လက်ကောက်ဝတ်အား စမ်းသပ်ကြည့်ပြန်သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၆၅

ထို့နောက် ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ အတတ်သိဟန်နှင့် ခေါင်းကို ဘယ်ညာတွင်တွင်ယမ်းရင်း..

“ရွာသူနှောက်ယှက်လို့ သရဲဝင်ပူးနေတာ၊ သရဲ အတော် ကြီးနေပြီ.. မနဲကုမှ ရမယ်..”

“ကုပါ ဆရာရယ် ကုပါ၊ ကြိုက်သလိုကုပါ၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခ လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့မှာပါ..”

“အင်း.. အခန်းထဲသွင်းပြီး ရင်ငွေ့လို့ ထုံကူးရမယ်.. ဆွဲချွတ်ရမယ်.. အဲလေ အစွဲချွတ်ရမယ်..”

“ချွတ်ပါဆရာ ချွတ်ပါ..”

“လာ.. လိုက်ခဲ့ ကဝေမလေး..”

ယက္ခက မိန်းမပျိုအား ဆွဲခေါ်သည်။ ထဘီမကျွတ် အောင် ကြိုးနှင့်ချည်ထားပေးရသည့် သရဲပူးခံထားရသော မိန်းမ ပျိုလည်း အသာတကြည် လိုက်ပါလာ၏။ အိမ်ထဲသွင်းပြီး တံခါး မပိတ်ခင် ဆရာက မှာတမ်းချွေသည်။

“သရဲနဲ့ပညာပြိုင်ရမှာ.. ၊ ဘာသံကြားကြား ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့..”

အခန်းတံခါးတော့ ပိတ်သွားပြီ။ အထဲမှာ..

“ဟဲ့ကောင်မ.. ချွတ်လိုက်စမ်း.. အစွဲချွတ်လိုက်.. ၊ တယ်.. ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်..”

စသည်ကြိမ်းမောင်းသံများနှင့်အတူ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသံများကြားနေရသည်။ နောက်တော့ ယက္ခမည်သို့မည်ပုံ ကုလိက်သည်မသိ၊ အသံတွေငြိမ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အပြင်မှ သာဂိတို့တစ်သိုက်နှင့် လူနာရှင်တစ်စုလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပိတ်ထားသည့်တံခါးကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချနေကြ၏။

ကွမ်းသုံးယာညက်လောက် အချိန်ကြာမှ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆရာယက္ခ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထွက်လာသည်။ အမောတကောပင် ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်၏။

ခဏနေမှ သရဲစီးခံထားရသော မိန်းမပျိုလေးလည်း တိုယ့်ဘာသာ ထဘီဖြန့်၍ပြန်ဝတ်ရင်း ထွက်လာသည်။ စောစောက ချည်ထားသော ထမိမ့်ကြိုးလဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက အလာတုန်းကလို မဟုတ်တော့ ကြည်လင်းဝင်းပ ပြုံးစေနှင့် ပူးနေသောသရဲပင် ထွက်ပြေးသွားပီထင်ရ၏။

“အမေ... ဆရာကုတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ သရဲထွက်သွားပြီ အဟိ...”

သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် လူနာရှင်များ စိတ်အေးသွားကြတော့၏။ သမီးအား ဂရုတစိုက်စူးစမ်းကြသည်။ သူ့ကယ်လည်း အမှောင့်ပယောဂ ကင်းစင်သွားဟန်နှင့် ကြည်လင်ရွှင်ပြ

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလတွဲ ၆၇

နေသည်မို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြ၏။

“ဆရာ ဘယ်လောက်ကန်တော့ရမလဲဟင်. . .”

“စေတနာရှိသလောက်ပဲပေါ့. . . ၊ သတ္တဝါတွေကို ကယ်မ
ရခွဲချွတ်နေတာလေ. . . .”

လူနာ၏ဖခင်က ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
အရွက်ကြီးတွေပဲမို့ ယက္ခမုက်ဝန်းတွေ အရောင်လက်သွား၏။
သို့သော် ထိုလူက ငွေစက္ကူများရေတွက်ရှာဖွေရင်း အသေးဆုံး
ငွေစက္ကူကို တွေ့တော့မှပဲ ရှာတာရပ်သွား၏။ ထိုငွေစက္ကူကို
ဆရာရှေ့မှ ငွေဖလားကြီးထဲ ထည့်လိုက်ကာ. . . .

“ကျေးဇူးပါပဲဆရာ ကျုပ်တို့ပြန်ပါဦးမယ်. . .”

မုက်ဝန်းအရောင်တွေ မှေးမှိန်နေပြီဖြစ်သော ယက္ခ
တော်မကြာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုရှာ၏။ မိန်းမပျိုနှင့် လူနာရှင်တစ်
သိုက် ပြန်သွားပြီးနောက် ယက္ခ ပေါင်ကြားထဲ ကြေးကွမ်းအစ်ကြီး
ထည့်ကာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကွမ်းယာ၍ ဝါးနေတော့သည်။

“ဆရာ စောစောက ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုကုလိုက်
တာလဲဟင်. . .”

“အင်း. . . အတွင်းအား ကုထုံးနဲ့ဆိုပါတော့ကွာ. . .”

ဆရာတပည့်တွေ စကားကောင်းနေခိုက် လူနာထပ်
ရောက်လာသည်။ ထိုလူနာ လှေကားမှတက်လာသည်နှင့် တစ်
အိမ်လုံး သွက်သွက်ခါသွား၏။ မခါဘဲ ခံနိုင်ပါ့မလား လူနာတ

၆၈ ဇေဝတာ

လေးလုံးခြောက်ဖက်ပင် မကချင်သည့် မိန်းမဝတုတ်ကြီး ဖြစ်နေ
၏။ လူနာရှင်များက ယက္ခအားတွေ့သည်နှင့် အားရဝမ်းသာဖြစ်
သွားကာ. .

“ဆရာရယ် သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး. .”

စားနေသောကွမ်းပင် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ကျသွားကာ. .

“ဒါ. . သမီးလေး ဟုတ်လား. .”

“တုတ်ပါတယ်ဆရာ အသက်က(၁၉)နှစ် ကျော်ကျော်ပဲ
မို့ပါလားတယ်. .”

“ဟေ့. . အံ့ရော ထွားချက်နှယ်၊ အနို့ ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“သည်းခြေပျက်တယ် ထင်ပါရဲ့ဆရာ. . ၊ စကားတွေ
တောင်စဉ်ရေမရ ပြောနေသလို ညညလည်း မအိပ်ဘူး. . .”

“အင်း. . ပမာဒ လေခတဲ့ လက္ခဏာပဲ. .”

“ပျောက်အောင်သာ ကုပေးပါဆရာ. .”

“အိမ်း. . ကုရပေမပေါ့. . ၊ အင်း. . ကုရင် လူနာတစ်
ယောက်ပဲ အထဲဝင်ရမှာနော်. .”

“ကြိုက်သလိုသာ ကုပါဆရာ. .”

ယက္ခ ကြေးရေတကောင်းထဲမှရေကို ကြေးဖလားထဲ
ထည့်ကာ ကွမ်းတွေကို ပလုပ်ကျင်းပြီး ထွေးထုတ်၏။ ပါးစပ်သန့်
သွားတော့မှ. .

“အိမ်း. . သူရော ပယောဂနွယ်သလားဆိုတာ စမ်း

ကြည့်ရမယ့်. . ”

ယကွ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေတင့် ငုံလိုက်ခါ လူနာ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာပေါ် ဖြန်းချသလို ထွေးပစ်လိုက်သည်။ လူနာ တ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်။ ယကွ သေချာသွားအောင် ရေ တို့ ထပ်မံထွေးထုတ်ပြန်၏။ သို့သော် ငုံထားသည့်ရေက ကုန် နေပြီမို့ ဖွီးခနဲ လေတွေသာ ထွက်လာသည်။

“အဟီး. . ခစ်ခစ်ခစ်. . ဆရာ သိပ်ရယ်ရတာပဲ. . ”

လူနာက လှောင်သဖြင့် ယကွ တင်းသွားသည်။ ရောဂါ လက္ခဏာ စူးစမ်းဟန်နှင့် လူနာကို သေချာကြည့်ရှုသည်။ ခန္ဓာ တိုယ်က အဆမတန်ထွားကျိုင်းနေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ နုနုဖတ်ဖတ်လေးပင်ဖြစ်၏။ ယကွ စိတ်ပါသွားသည်။ ဒီလိုလူနာ မျိုးလည်း ကုကြည့်ချင်သေးသည်။

“ကိုင်း. . ထ. . အခန်းထဲလိုက်ခဲ့. . ”

“အခုလား ဆရာ. . ”

“အင်း. . ”

ဆရာကတော်တော်. . လူနာကကဲကဲလား မသိ. . ။ သုတ်ခနဲထကာ၊ ဆရာအား ပွေ့ချီ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . အမလေး ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့ မသား

ရဲ့. . . ”

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မကြာခင်မှာပင်. . .

၇၀ ဝေဝေတာ

'အောင်မလေး သေပါပြီဗျ' ဟူသည့် ယက္ခ၏ အော်သံ
ကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

အင်း.. . သတ္တဝါတွေ ကယ်မနေသည့် ဆရာတစ်ဆူဝေ
ပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိပေမပေါ့. . . ။

အခန်း (၅)

ကွမ်းအစ် အဖုံးထဲမှာ ချာချာလည်နေသည့် ဖျင်၏ လှုပ်ရှားသံကိုကြားရတာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းလွန်း လှ၏။ လည်သံက တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားကာ နောက်ဆုံးမှာ ဖျင်လဲကျသွားသည့်အသံဖြစ်သည့် ဂျလောက်ဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

အားလုံး၏အကြည့်က ယွန်းကွမ်းအစ်အဖုံးဆီမှာ စုပြုံ
ပိုင်းအုံနေသည်။ ဒိုင်လုပ်သူက အဖုံးကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ . . ငါးရှဉ့်ကွ . . ငါးရှဉ့် . . ”

“သွားပါပြီကွာ . . ”

ဝမ်းသာအားရ လေသံထက် . . ‘ဟာ, ဟင်, တောက်,
ကျွတ်’ဟူသော အားမလိုအားမရ လေသံက ပို၍ကျယ်မည် ထင်
သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသူတွေထဲမှာ အောင်ဗလလည်း
အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

စပါးပေါ်ချိန်၊ ငွေရွှင်ချိန်မှာ ရွာသား လယ်သမားတွေကို
အမဲလာဖျတ်သည့် လောင်းကစားဒိုင်တွေ၏ သားကောင်ဘဝသို့
အောင်ဗလ ကျရောက်သွားခဲ့ပြီ။

မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် သူတို့ဆရာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ
ထွက်လာတော့ တပည့်များဖြစ်သည့် တုတ်ကြီး၊ ကြွက်နီ၊ ဘပွား
တို့လည်း အမြီးကုတ်ပြီး နောက်ပါးမှ လိုက်လာကြ၏။

စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေသော အောင်ဗလ အရက်ပုန်း
ဆိုင်ကိုကျော်ကာ ထန်းရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သူကြီးသားကို
မြင်သည်နှင့် ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ငွေမောင်း ထန်းရည်ဖြူအိုး
တစ်အိုး အပြေးအလွှားလာချပေး၏။

အမောပြေ ရေငတ်ပြေတစ်ခွက် ဦးဦးဖျားဖျား သောက်
လိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိကာ ဖွာနှိုက်လိုက်

သည်။

“အိမ် ဘယ်လိုပြန်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဆွဲကြီး
ရော၊ နာရီပါကုန်ပြီ. .”

“အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ လောင်းကစားခိုင်းတွေကို သူကြီး
သား အရှိုန်အဝါသုံးပြီး အခွန်လိုက်ကောက်ပါလားဆရာ. .”

“ဟာ. . ငါ့အဖေ သူကြီးရဲ့ လုပ်ကွက်ကို လုခိုင်းပြီး ထိပ်
တိုက်တွေ့အောင် အကြံပေးနေကြတာလားကွ”

အကြံပေးမှားသွားသော ကြွက်နီငြိမ်ကုတ်သွား၏။

ထိုစဉ် ဘေးဝိုင်းမှ ကာလသားတစ်စု ပြောစကားက
သူတို့နားထဲ ဝင်လာ၏။ ဆရာဒေဝက သူ့တပည့်တွေကို စင်တင်
ကာ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်စေပြီး နောက်ဆုံး အနိုင်ရသူအား ထိုက်
ဘန်စွာ ချီးမြှင့်မည်ဆိုသည့် သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါအချက်ပဲ ဂျင်ပွဲမှာရုံးသမျှ လက်ဝှေ့ထိုးပြီး ပြန်ရှာ
ရမယ်”

“ဆရာဒေဝက ဆုဘယ်လောက်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ. .”

“ဘယ်လောက်ပဲပေးပေးကွာ နိုင်ရင် နာမည်ရမှာလေး
နောက်ပိုင်း ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ကြေးကြီးကြီးနဲ့ လိုက်ထိုးမယ်ကွာ
မကောင်းဘူးလား ကြွက်နီ. .”

“ကောင်းတယ်ဆရာ. . အဲ. . ဒါပေမဲ့ ဆရာပီးသေးထိုး
တာ မပြီးသေးဘူးလေ၊ အင်းဆံနှစ်လုံး ကျန်သေးတယ်လေ. .

www.burmeseclassic.com

စွမ်းပါမလား”

အောင်ဗလ မျက်နှာပျက်သွား၏။ အရိပ်သုံးပါး နားလည်သည့် ဘပွားက . .

“မင်းကလည်းကွာ ဆရာဒေဝစွမ်းသလို သူ့ပီးဆေးကလည်းစွမ်းတယ်၊ ဒီတော့ တို့အာစရိလည်း စွမ်းမှာပါကွ၊ တို့ရွာမှာ ကြက်တိုက်တာတောင် ကြေးကြီးပေး လောင်းကြသေးတာပဲ ထူတိုက်ရင် . . အဲလေ လူတွေလက်တွေ့ထိုးရင် ပိုပြီးဈေးကောင်း ရတာပေါ့”

“အဟိ . . တုတ်တယ်ဘပွား.. မင်းပြောသလိုပဲ”

ဘုန်းကြီးနှင့် လှေလှေတော့ တွေ့နေကြပြီဖြစ်သည်။ အောင်ဗလပိုက်ဆံရွာမည့် အစီအစဉ် အောင်မြင်မလား ဆိုတာကတော့ . . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ကြွက်နီတို့အုပ်စု အကြပ်ရိုက်နေသလို. . သာဂိတို့ အုပ်စုလည်း အခက်တွေ့နေ၏။ ဆရာယက္ခ၏ ကုသချက်နှင့် အသက်ထွက်သွားသည့် ဦးမာဒင်ကြီး အသုဘဖဲဝိုင်းမှာ သူတို့ ရက်လည်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီ။ သုံးယောက်ပေါင်းပါလာသမျှ ရှိစု မဲ့စုလည်း ကုန်နေပြီဖြစ်၏။

ဒီတော့ ငွေမျောငွေနှင့်လိုက်ရန် ပညာရှိသာဂိက နည်းလမ်းပြသည်။ ငွေရမည့်နည်းကို မေးမြန်းကြည့်တော့ ကြွက်နီထူးသည့်အကြံကို အားလုံးလက်ခံကြသဖြင့် ဖဲဝိုင်းမှထကာ ဆရာယက္ခအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ယက္ခ နေခင်းတရားအိပ်ချိန်နှင့် ကွက်တိဖြစ်နေသည်မို့

www.burmeseclassic.com

ဆရာအသုံးအဆောင်များဖြစ်သော ငွေဖလား၊ ကြေးကွမ်းအစ်၊
ကြေးရေတကောင်းနှင့် ကြေးဖလားတို့ကို အသံတိတ် ယူဆောင်
တာ လုံခြုံစိတ်ချရသည့် တိန်ရင်ချောင်း၏ အပေါင်ဆိုင်သို့
ပို့လိုက်ကြတော့သည်။

ပစ္စည်းတွေအပေါင်ထားပြီး ရလာသည့် ငွေနှင့် ဖဲပိုင်းပြန်
သွားကာ ဆုံးပွဲခဲ့သမျှ ငွေတွေပြန်ရအောင် အရှုံးအနိုင်ကြမ်း
သည့် ရှမ်းကိုးမီးပိုင်းတွင် ဝင်ပွားကြသည်။ အမျိုးမျိုးဖဲလိမ်ကာ
နှိတ်ထတ်သည့် ရွှေဘိုခိုင်တွေ နေမညီခင် အနိုင်ပိုင်းသွားကြ
ပြန်၏။

ရင်းစားပြန်မရသည့်အပြင် ဆရာယက္ခ အလွန်မြတ်နိုး
သည့် ပစ္စည်းတွေပါ ပြန်မရွေးနိုင်တော့သည်မို့ သာဂိ၊ ဆိတ်သိုး၊
ခြောက်စောင်းတို့ အိမ်ပြန်ခရီးက တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှ. . ။

ထိုအချိန်တွင် တရေးနိုးလာသော ယက္ခမှာ ကွမ်းစားဖို့
ကွမ်းအစ် လှမ်းဆွဲသည်။ ရှာလို့မတွေ့။ အာခေါင်ခြောက်လာ၍
ရေသောက်ဖို့ ရေတကောင်း လှမ်းယူသည်။ မရှိတော့. . ။

နောက်ဆုံး ငွေဖလားထဲက ပိုက်ဆံနှင့် ကာကာဆိုင်သွား
၍ ကော်ဖီသောက်မည်ကြံတော့လည်း ငွေဖလားပါ အစအန
ပျောက်နေပြန်သည်။ ဆက်စပ်တွေးကြည့်တော့ သူ့ပစ္စည်းတွေ
ပြန်လမ်းမရှိတော့တာ သိလိုက်ပြီး နှမြောတသ နှလုံးထိခိုက်စွာ
နှင့် သတိလစ် လဲကျသွားလေတော့၏။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဇေဝဇာတု ၇၂

သာဂိတို့သုံးယောက်လည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
တောင်းပန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာကြသည်။ အိမ်
ရှေ့တွင် စန့်စန့်ကြီးလှုံနေသော ယက္ခကိုတွေ့တော့ အကျိုးအ
ကြောင်း အဆိုးအကောင်း နားမလည်သူတွေပီပီ . . ။

“ဟာ . . ဆရာကလည်း အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ လာအိပ်နေ
ရလား . . . ထ . . ထ . . အခန်းထဲဝင်အိပ်”

ဆိတ်သိုးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း လှုပ်နှိုး
သည် ယက္ခက တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်။ ထိုအခါမှ တပည့်ကျော်
တွေ ပျာဏာခတ်သွားပြီး နှလုံးခုန်သံ နားထောင်လိုထောင်၊
အသက်ရှူမရှူ စမ်းလိုစမ်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြ၏။

“ဒါ သတိလစ်နေတာကွ၊ အဆုတ်ထဲမှာ လေနည်းနေပြီ
နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ပြီး လေမှုတ်သွင်းမှ ပြန်ပြီး အသက်မှန်မှန်ရှူ
လာမှာ . . .”

“ဟုတ်လို့လားကွာ . . .”

“မယုံ လုပ်ကြည့်”

ဆိတ်သိုးပြောတာ မယုံ၍ ခြောက်စောင်းက ယက္ခခိုက်
ပေါ်တက်ခွကာ နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ပြီး လေမှုတ်သွင်းဖို့ကြိုးစား
သည်။ တပည့်တွေ ပက်ပက်စက်စက် မလုပ်ခင် ယက္ခ အချိန်
ကိုက် သတိရလာသည်။ ဒါကိုသိ၍ ခြောက်စောင်း ဆရာခိုက်
ပေါ်မှ အမြန်ပြန်ခုန်ဆင်းသည်။ ယက္ခ ကုန်းထလာကာ . .

၇၀ ဝေဝေတာ

“မင်း.. မင်းတို့ ပြန်လာရဲသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား
ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“လုံ.. လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာ သေချာသိမ်းထားပါ
တယ်ဆရာ”

“ဘယ်မှာ သိမ်းထားတာလဲ ဘယ်သူဆီ အပ်ထားတာ
လဲ”

“တိန်.. တိန်ရင်ချောင်းဆီ.. ဆီမှာပါ.. ဆရာ”

“ဘာ!!.. ”

ယကွ ကြုံးအော်လိုက်သဖြင့် ဆိတ်သိုးတို့ တုန်တက်
အောင် ကြောက်လန့်သွားကြ၏။ ယကွ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်
တာ သူတို့တစ်ခါမှ မကြုံဖူး..

“အေး.. အဲဒီပစ္စည်းတွေ အခုချက်ချင်း အပေါင်ဆိုင်က
သွားဇွေး.. ”

ယကွ ဒါပဲပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

သာဂိက အပိုင်တွက်ပြီး..

“အဟင်း.. တော်သေးတာပေါ့ကွာ သွားဇွေးဖို့ တို့ဆရာ
ပိုက်ဆံဝင်ယူနေပြီ.. ၊ အခုပြန်ဇွေးပြီးရင်တော့ ထပ်မပေါင်တော့
ပါနဲ့တော့ကွာ.. ဆရာသနားပါတယ်.. ”

ထိုစဉ် ယကွမှာ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကိုကိုင်ကာ ပြန်
ထွက်လာလေသည်။ ဒါကိုမြင်မှ ပိုက်ဆံဝင်ယူတာ မဟုတ်ဘဲ

ခေါင်းပြတ်သရဖို အလှတူ ၇၉

ဓားသွားဆွဲတာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကြသည့် ဆိတ်
သိုးတို့သုံးယောက် အသက်လုကာ အိမ်ပေါ်မှ အလှအယက်
ဆင်းပြေးကြရတော့၏။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပါမလာရင် ဘယ်သူမှ ပြန်မလာကြနဲ့
ကြားလား”

ယကွ၏ အသံနက်ကြီးက ဆိတ်သိုးတို့နောက်သို့ ပြေး
လိုက်လာသေးသည်။ တပည့်ကျော်တွေကတော့ နောက်လှည့်မ
ကြည့်စတမ်း...။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလကျ

အခန်း (၆)

နေ့ ဆရာဒေဝ၏ ခြံဝင်းထဲမှာ လက်တွေ့ပွဲရှိသည်။ ဒေဝ၏တပည့်များ၊ ပီးဆေးထိုးထားသူများနှင့် ရွာက လက်တွေ့ဝါသနာရှင် တခြားလူငယ်လေးများ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမှ တဆင့်စကား တဆင့်နားနှင့် ရွာလုံးအနှံ့ ပြန့်သွားရာ သုဿန်ကျောင်းမှ မင်းခေါင်းပင် မနေနိုင်ဟောဘဲ အရောက်လာခဲ့မိတော့သည်။ သူရောက်သွားချိန်မှာ ပွဲစဉ်အ

၈၂ ဇေဝတာ

တော်များများ ပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

အလှည့်ကျ ယှဉ်သမျှ ပွဲတိုင်းနိုင်ကာ တဆင့်ပြီးတဆင့် တက်လာသူက သူကြီးသား အောင်ဗလဖြစ်၏။ မင်းခေါင်လည်း စာရင်းပေးပြီး မိရာအဆင့်က ဝင်ပြိုင်သည်။ မင်းခေါင်လည်း ယှဉ်သမျှ အလဲထိုးအနိုင်ယူကာ နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ တက်လာ၏။

ဗိုလ်လုပွဲမှာ ဆုံကြရသည်က အောင်ဗလနှင့် မင်းခေါင် သာဖြစ်တော့သည်။ ဆရာနှင့်ချစ်၍ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည့် ဆိတ်သီးတို့လည်း ရောက်နေသည်ဖြစ်ကာ အားပေးသူမရှိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ မင်းခေါင်အား ဝိုင်းအုံကာ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။ အောင်ဗလမှာ ဒေဝ၏ အရေးပေးခြင်း ခံရသူဖြစ်သလို ဒေဝလတ်စွမ်းပြ ထိုးပေးထားသော အင်းဆံနှစ်လုံးလို ဆေးအချိန်နှင့် မာန်တက်နေသည်။

သူကြီးသားဆိုတော့လည်း တပည့်ရင်းကြွက်နီ၊ တုတ်ကြီး၊ ဘပွားတို့၏ အမာခံအားပေးမှုအပြင် ကာလသားများ၏ မျက်နှာလိုက်အားပေးမှုကိုပါ ရရှိနေ၏။ ဤသို့နှင့် ဗိုလ်လုပွဲ ယှဉ်ပြိုင်မည့်အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။

လက်ဝှေ့သမားနှစ်ယောက်အား ဝက်ဝက်ကွဲ အားပေးကြသည်။ ပွဲချီအချိန်မသတ်မှတ်ဘဲ အနိုင်အရှုံးပေါ်သည်အထိ ထိုးသတ်ရမှာဖြစ်သည်။ ပွဲစသည်နှင့် ပီးဆေးထိုးထားသည့်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၈၃

အောင်ဗလက ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် တရကြမ်းထိုးသတ်သည်။ မင်းခေါင်ကလည်း ပင်ကိုသိုင်းစွမ်းရည်အပြင် ဆရာတော်ခိုးမြင့် ထားသော လက်ဖွဲ့အား လက်မောင်းမှာချည်ထား၍ အထူးစိတ် အားထက်သန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး လက်ရည်က ညီသလို ရှိနေသည်။ ပွဲက အချိန်ကန်သတ်ချက် မရှိသည့်အတွက် ရေရှည်တွင် သက် လုံကောင်းသူသာ အောင်ပွဲခံမည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ထို အခါ အရက်၊ ဆေးလိပ်သောက်သုံးမှုက စကားပြောလာတော့ ၏။

ထိုးသတ်နေရင်းနှင့်ပင် အောင်ဗလ သက်လုံကျလာ သည်။ ထိုးအား လျော့သွားသလို ကန်ချက်တွေလည်း မပြင်း တော့။ ထိုအခါမှ မင်းခေါင်က အားပါသောထိုးချက် ကန်ချက် များကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်တော့၏။ အောင်ဗလ အလူးအလဲ ခုခံကာကွယ်နေရသည်။ ပွဲချိန်ပိုရှည်လာသည်နှင့်အမျှ အောင် ဗလ သက်လုံကျလာသည့်အပြင် အမောဖောက်လာသည်။

အခြေအနေကို တွက်ဆလို့ရသွားသည့် ပရိသတ်က မင်းခေါင်းကို ဝိုင်းဝန်းအားပေးလာကြ၏။ ဆိတ်သိုး၊ သာဂီနှင့် ခြောက်စောင်းတို့လည်း မင်းခေါင်၏နာမည်ကို အော်ဟစ်ကာ ဆူညံပွက်လောရိုက်အောင် အားပေးကြသည်။

တချိန်တွင် မင်းခေါင်က ဘယ်ယောင်ပြ ထိုးသတ်ဖို့

www.burmeseclassic.com

ဟန်ပြင်တာကို အောင်ဗလ ညာတိမ်း၍ အရှောင်တွင် မင်း
ခေါင်၏ ညာဝိုက်လက်သီးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် မြည်းလိုက်ရ၏။
အောင်ဗလ အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွား၍ အမှတ်စဉ်ရေတွက်
ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရှစ်အရောက်တွင် ပြန်လည်ထိုး
သတ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ် နေသည့်အတွက် လက်ခုပ်သံတွေ
ရသွားပြန်သည်။ သို့သော် ခြေမခိုင်ချင်တော့...။

မင်းခေါင်လည်း စိတ်မရွံ့ညံ့တော့ဘဲ အလဲထိုးနိုင်ရန် ပိုမို
အားထုတ်လာသည်။ ရှောင်တိမ်းပြီး လှည့်ပတ်ပြေးနေသည့်
အောင်ဗလအား ခြေကန်ချက် ဒူးတိုက်ချက်များနှင့် မနားတမ်း
ထိုးသတ်သည်။ ဟန်ချက်ပျက်နေပြီဖြစ်သည့် အောင်ဗလမှာ
နားအုံကို ကန်ချက်တစ်ချက် ထိသွားသည့်အခါမှာတော့ ကြိုးဝိုင်း
အတွင်း ဝိုင်းခနဲလဲကျသွားတော့၏။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အမှတ်စဉ် တစ်ဆယ်ရောက်သည်အထိ
အောင်ဗလ ပြန်ထလာနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် မင်းခေါင်အနိုင်
ရကြောင်း ကြေညာလိုက်တော့၏။ စင်ပေါ်သို့ သာဂိတို့အုပ်စု
ပြေးတက်လာကာ မင်းခေါင်းအား ဝိုင်းဝန်းထမ်းပိုး၍ အောင်ပွဲခံ
ကြသည်။

ဆရာကြီး ဒေဝလည်း မကြည်မသာမျက်နှာနှင့်ပင် တာတိ
အတိုင်း ဆုငွေများကို မင်းခေါင်အား ချီးမြှင့်ပေးလိုက်ရသည်။
အောင်ဗလ၏ လက်ဝှေ့ထိုး၍ ငွေရှာရေး အစီအစဉ်မှာလည်း

မင်းခေါင်ကြောင့် ပျက်ပြားသွားခဲ့ရပြီ။

သာဂိတို့အုပ်စု၏ အခက်အခဲကိုသိနေသော မင်းခေါင်က ဂုဏ်ကိုသာ လိုချင်သူဖြစ်၍ သူရသည့်ဆုငွေကို ပေါင်ထားသည့် ယက္ခပစ္စည်းများရွေးရန် သာဂိတို့အုပ်စုအား ပေးလိုက်၏။ နောက်နောင် ဖဲကစ၍ မည်သည့်လောင်းကစားမှုကိုမှ မလုပ်ရန် တတိတစ်ခုတော့ တောင်းခဲ့သည်။

သာဂိ၊ ဆိတ်သိုး၊ ခြောက်စောင်းတို့လည်း ကျိန်ဆို၍ တတိပေးကာ ယက္ခ၏ပစ္စည်းများ တိန်ရင်ချောင်းထံမှ ရွေးပြီး ဖျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားကြလေတော့၏။ မင်းခေါင်လည်း မိတ်ဆွေစစ်၏ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းကူညီပေးလိုက်နိုင်၍ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာနှင့် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဝါးပေါ်၍ ငွေရွှင်နေသော ဘန်ဘွေးကုန်း ရွာသူ/ရွာ
 သားတွေ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေကြ၏။ လူလိမ္မာမိသားစုဝင် လယ်
 သမားတွေ ရွှေဝယ်စုနေကြသလို၊ လူမိုက်လယ်သမားတွေက
 တော့ မူးယစ်သောက်စားလျှက် လောင်းကစား ဖက်နေကြ၏။
 ရှင်နှောင်းလည်း အမေအဖေတို့နှင့်အတူ မြို့တက်ပြီး လက်ဝတ်
 လက်စားများ ထပ်ဝယ်ကာ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ဘောက်တူပေါ်မှ
 ဆင်းသည်နှင့် အဖေနှင့်အမေက အိပ်ရာထဲလဲနေသော ဦးလေး
 တော်သူ အိမ်သို့ဝင်ကာ မြို့မှဝယ်လာသော ဓာတ်စာများနှင့်
 သတင်းမေးသွားကြ၏။

ရှင်နှောင်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၈၇

ရွာလယ်လမ်းမတွင် သူကြီးသား အောင်ဗလတို့နှင့် ဆုံပြန်၏။
ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စကားဆိုကာ ဟန့်တားနှောင့်ယှက်သည်။ ဒါကို
ရွာထဲ အလည်လာသည့် မင်းခေါင်းတွေ့ကာ ရှင်နှောင်းအား
ကာကွယ်ဖို့ ပြေးလာခဲ့၏။

အနားရောက်တော့ ကျောပေးထားသော ရှင်နှောင်းက
မင်းခေါင်ကို မမြင်ဘဲ အောင်ဗလအား အပြတ်ပြောဆိုနေ၏။
ပြောစကားထဲ သူ့ချစ်သူမှာ မင်းခေါင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့်
ထပ်မံနှောက်ယှက်ဖို့ မစဉ်းစားစေချင်ကြောင်း ဆိုတာတွေပါ
ပါလာသည်။ မင်းခေါင် တအားပျော်သွားတော့၏။

သို့နှင့် မင်းခေါင် ရှေ့မှဝင်ရပ်ကာ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြ
လိုက်သည်။

“ကဲ. . အောင်ဗလ ငါနဲ့ရှင်နှောင်းက သမီးရည်းစားတွေ
ဖြစ်နေကြပြီ မင်းမနှောင့်ယှက်နဲ့တော့. . ”

“ဘာကွ့. . ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သူတောင်းစားက
များ. . ”

အောင်ဗလ သူကြီးအားကိုးနှင့် နှိမ့်ချစော်ကားရုံမက
လူအုပ်နှင့်ပါ အနိုင်ကျင့်ပြီး မင်းခေါင်းကို ထိုးကြိတ်တိုက်ခိုက်
တော့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အဖြေပေးလိုက်မိပြီဖြစ်သော ရှင်
နှောင်းမှာလည်း ပူပူနွေးနွေး ရည်းစားလေး မင်းခေါင်းအား ကူညီ
သည့်အနေနှင့် ခြံစည်းရိုးတိုင်တစ်တိုင်ဆွဲနှုတ်ပြီး အောင်ဗလတို့

အုပ်စုအား ရိုက်နှက်တော့သည်။

ရန်ပွဲကြောင့် အံ့လာသည့်လူအုပ်ထဲ ရှင်နှောင်းမိဘတွေ ပါ ပါလာ၏။ အကြောင်းစုံသိတော့ ရှင်နှောင်းဖခင် ဒေါပွသွားသည်။ အောင်ဗလအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ . .

“မင်း တကယ်မေတ္တာရှိရင် မင်းအဖေသူကြီးကိုခေါ်ပြီး မိသားဖသားပီပီ လာတောင်း၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါကျေနပ်အောင် တင်မတောင်းနိုင်ရင် သဘောတူလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

ဟုပြောဆိုပြီး သမီးကိုခေါ်ကာ ပြန်သွားခဲ့သည်။

မင်းခေါင်လည်း အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေခိုက် အသာလစ်ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာလား တကယ်အဖြေပေးခဲ့တာလားဆိုတာပင် မေးဖို့အချိန်မရလိုက်။ သို့သော် အောင်ဗလရှေ့မှာ ထုတ်ပြောခဲ့တာမို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လူကြားထဲမှာ ထုတ်ပြောခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု တွက်ပြီး အပျော်ကြီးပျော်နေ၏။

မပျော်နိုင်သူမှာ အောင်ဗလဖြစ်သည်။ မင်းခေါင်နှင့်ယှဉ်တိုင်း လက်ဝှေ့ပွဲမှာလည်း ရှုံး၊ အချစ်ပွဲမှာလည်း ရှုံးဆိုတော့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေ၏။ အဖေဖြစ်သူ သူကြီးကို ခေါ်ပြီးသွားတောင်းခိုင်းရအောင်လည်း အဖေကိုယ်တိုင်က အောင်ဗလကို ကြည့်မရဖြစ်နေသည်။

သူကြီးသားဆိုသည့် အရှိန်အဝါနှင့် ဘာလို့မှ လက်

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ ၉

ကြောတင်းအောင်မလုပ်ဘဲ သောက်စားရမ်းကားပျော်ပါးနေ သည့်အတွက် နှင်ချမည်ဟု ကြိမ်းတာပင် အခါခါဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မိန်းမတောင်းခိုင်းလို့ကတော့ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနှင့် ဆင်းရဖို့က သေချာသလောက်အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။

ယောက္ခမလောင်းကလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်တင်မတောင်း နိုင်လျှင် မစဉ်းစားဟု အပြတ်ပြောသွားခဲ့ပြီ။ ဒီကြားထဲ သူ့ကြိုက် သည့် ရွာကကွမ်းတောင်ကို အလှလေးက ဘုန်းကြီးကျောင်း သားကို မျက်နှာသာပေးနေသည်။ သူ့ကြီးသားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရွာမှ ကွမ်းတောင်ကို အပိုင်းမသိမ်းနိုင်လျှင် မျက်နှာကို ဓားနှင့် လှီးပစ်ဖို့သာကောင်းတော့သည်။

သုံးစားမရသည့် တပည့်များကို အကြံတောင်းတော့ အချိန်တိုအတွင်း မက်လောက်အောင်ရနိုင်တာက လောင်း ကစားပဲရှိသည်တဲ့။ ဒါကို အောင်ဗလလက်ခံသည်။ သို့သော် ထိုဝိုင်းတွေဆီ လက်ဗလာနှင့် သွားလို့မရတာက ပြဿနာဖြစ်နေ န်။

ငွေရလမ်းကို စဉ်းစားတော့ သူ့အဖေသူကြီး၏ လယ်မြေ ၈၀(၂၀) ပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်း(လယ် ဝရန်)များကို အောင်ဗလ ပြေးမြင်မိသည်။ သို့နှင့် ရှင်နှောင်းအား တင်တောင်းဖို့ ငွေရအောင်ရှာဖွေရေး စီမံကိန်းမှာ အဖုန်းငွေ အဖြစ် လယ်ဝရန်စာရွက်တွေကို အပေါင်ဆိုင်ပို့လိုက်တော့၏။

www.burmeseclassic.com

၉၀ ဇေဝတာ

ရတတ်သရွေ့ အရိုးနှင့်အရေခွာဖို့ ကြံနေသော တရုတ် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလည်း သူကြီးလယ်တွေကို မဖြစ်စလောက် ငွေပေးကာ အပေါင်ခံထားလိုက်တော့သည်။ ရှင်နှောင်းမှ လွဲ၍ ဘာကိုမှမမြင်တော့သော အောင်ဗလမှာ မ,ဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါသည်ဟုပင် ဆိုရမလိုဖြစ်နေသည်။

လယ်ပေါင်ထားသည့်ငွေများနှင့် ဂျင်ဝိုင်းသွားကာ ငွေရှာတော့၏။ လူမိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေဆိုသည့် ဆိုရိုးစကား မှန်ကြောင်းသာ အောင်ဗလ သက်သေပြနိုင်တော့သည်။ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ဒိုင်ကိုသာ လှူခဲ့ရသည်။ အောင်ဗလအား တံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးတော့. .

ထိုအချိန်မှာ ဘုန်းဘွားကုန်းရွာဦးစေတီ ဘုရားပွဲကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဆရာတော်ကိုခွင့်တောင်းပြီး သူကြီးပွဲသွင်းသည်။ ဗလာဇော် ငှားသည်။ မျက်လှည့်ပွဲတွေ၊ ကြည့်ချင်ပွဲတွေ အစုံအလင်နှင့်မို့ ဘုန်းဘွားကုန်းသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ လာရောက်ပျော်ပါးကြဖို့ စီစဉ်ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ထိုအခြေအနေမှာ ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်နေသော အောင်ဗလ ထွက်ပေါက်ရှာတော့သည်။ သူ့အခက်အခဲတွေ အဆင်ပြေစေဖို့အတွက် အကွက်ကျကျ လှုပ်ရှားရန် ပြင်ဆင်သည်။

သူကြံစည်သည့်အလုပ်က ကြီးမားလှသဖြင့် တယောက်

www.burmeseclassic.com

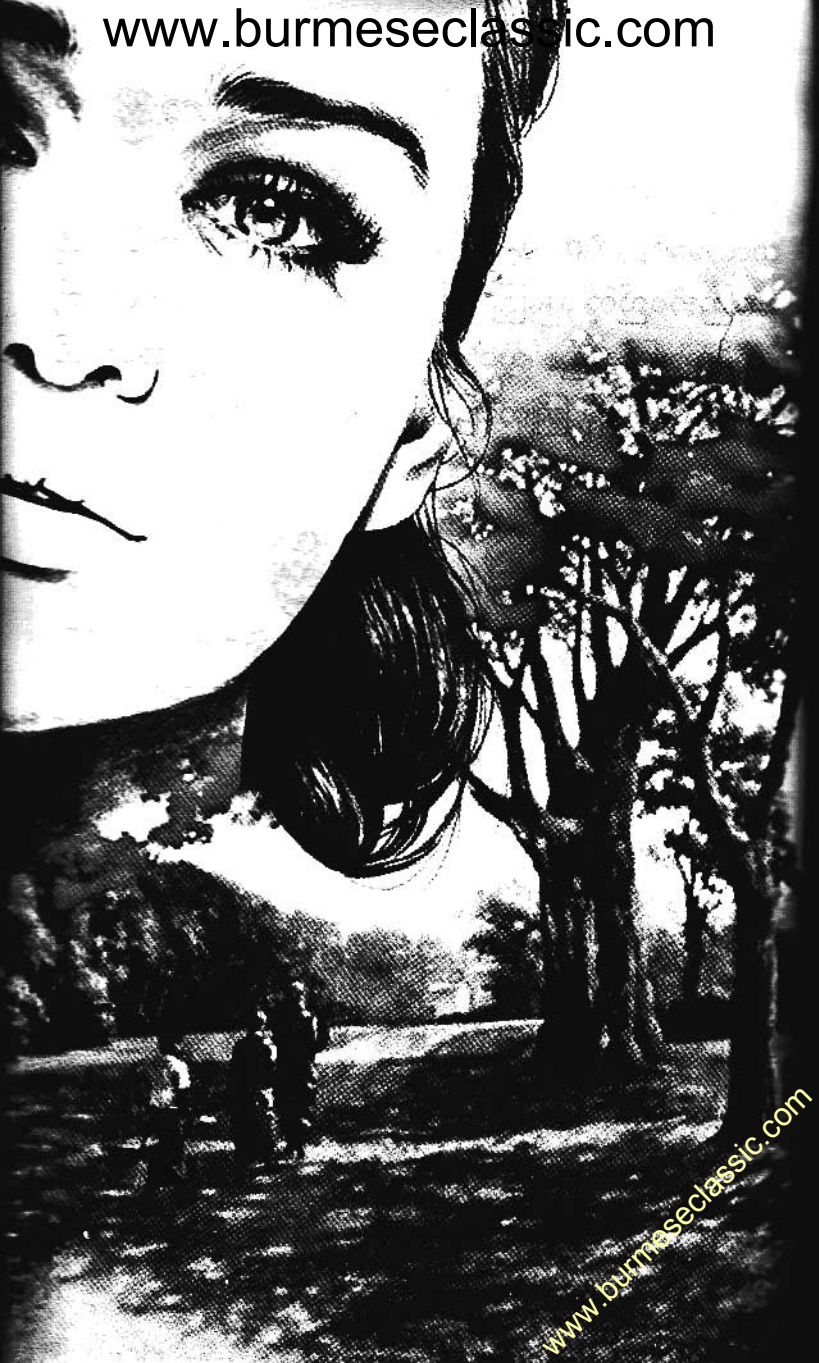
ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ ၉၁

တည်း မနိုင်သည်မို့ အဖော်ရှာရသည်။

‘လူမိုက်ကကျွန်တော်. . အဖော်ကပါပ’ ဆိုသလို. . ထို အကြံအစည်ကို အကြောင်းပြု၍ အောင်ဗလနှင့် ဆရာဒေဝတို့ တွဲမိသွားကြသည်။ သူတို့လည်း သူတို့အစီအစဉ် အကောင် အထည်ဖော်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

ခေါင် ထုံးစံအတိုင်း ကြေးစည်တီး၍ ဗိုဟစ်
 လာသည်။ ရွာစင်အတိုင်း ဆွမ်းခံထွက်လာရာ ရှင်နှောင်းတို့
 အိမ်နား ရောက်လာသည်။ ရှင်နှောင်းနှင့် ညိုမြတို့ ဆွမ်းလောင်းစို့
 ပြင်ဆင်စောင့်ကြိုနေကြ၏။ မင်းခေါင်ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွား
 သည်။ ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်တွေ နောက်မှာကျန်ခဲ့ဟော့၏။
 ရန်လုံက တဝုတ်ဝုတ်...။

“ရှင်နှောင်း. . ဘုရားပွဲလျှောက်မလည်ဘူးလား. . ”

“လည်မှာပေါ့. . ဒီညထွက်မှာ အစ်မညိုမြတို့နဲ့ တိုင်ပင်
ပြီးသွားပြီ. . ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား. . ၊ ဒါ. . ဒါဆို ကျုပ်. . ကျုပ်လည်း
လာခဲ့မယ်နော် တူတူလည်ရအောင်၊ ဘုရားလည်းဖူးမယ်. .
ပြီးတော့. . ဟင်းဟင်း”

“ဘာလဲ ကိုရင်မင်းခေါင် လိပ်ဥတူးမယ်လို့ ဆိုလိုချင်
တာလား”

ညိုမြက ဝင်နှောက်သဖြင့် မင်းခေါင် စပ်ဖြဖြ ဖြစ်သွား
သည်။

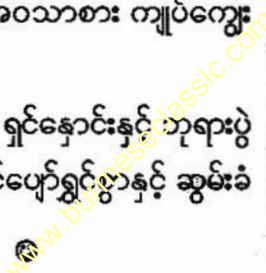
“ဒါပဲနော် ဘထွေးကို တိုင်ပြောလိုက်မှာ”

“ဟာ. . အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ညိုမြရယ်၊ ကျုပ် ပွဲဈေး
တန်းကမုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်. . ၊ ကျုပ်မှာလဲ စပါးပေါ်ချိန်
သီးစားခတွေ ရထားပါတယ်ဗျ. . ”

“တကယ်နော် ကျုပ်က မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါးဆိုတာကို
အသေစားချင်နေတာ”

“တကယ်ပါဗျာ. . စိတ်ကြိုက် အဝသာစား ကျုပ်ကျွေး
မှာ. . ”

ညိုမြကို ချောမော့ပေါင်းသင်းပြီး ရှင်နှောင်းနှင့် ဘုရားပွဲ
အထူလည်ရန် ချိန်းခဲ့ပြီးနောက် မင်းခေါင်ပျော်ရွှင်ဖွာနှင့် ဆွမ်းခံ

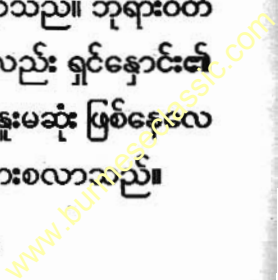
ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေလတူ **၉**

ဆက်ထွက်ရပြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ညကို ချက်ချင်းရောက်
ချင်နေပြီဖြစ်၏။

ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ ဘုရားပွဲစတာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။
ဘုရားပွဲကြောင့် ရွာကို လူစိမ်းအဝင်အထွက်လည်း များလှသည်။
ရွာမှာ ရဲစခန်းမရှိသဖြင့် သူကြီးဆယ်အိမ်ခေါင်းနှင့် ဦးပဋိပညာနှစ်ပါး
သာ ပွဲတော်လုံခြုံရေးကို ကြီးကြပ်နေရသည်။ နေ့ခင်းဘက် ပွဲဈေး
တန်းမှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြ၊ ညဘက် ကြည့်ချင်ပွဲတွေ
ကြည့်ကြနှင့် ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေ အပျော်ကြီးပျော်နေကြ၏။

စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ် ညဦးပိုင်းလောက်သာ ဘုရားဖူး
များရှိကြပြီး ညဉ့်နက်သည်နှင့် လူတွေအားလုံး ပွဲခင်းထဲ ရောက်
တုန်ကြရာ ဘုရားပေါ်မှာ လူရှင်းသွားသည်။ မင်းခေါင်းလည်း
ရှင်နှောင်းနှင့် အချိန်အချက်လုပ်ထားသည့်အတိုင်း ဘုရားစောင်း
တန်းခြေရင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့ ရှင်နှောင်း၊ ညိုမြနှင့် ဝမ်းပုံ
တို့ရောက်လာကြသည်။ ဦးစွာ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ဝတ်ပြုကြ၏။
မင်းခေါင်အတွက် ရှင်နှောင်းနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲကာ ဘုရားဝတ်ပြု
ရသည်က ပထမဆုံးမို့ ကြည်နူးမဆုံးဖြစ်နေရှာသည်။ ဘုရားဝတ်
ပြုပြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ် ပတ်လျှောက်တော့လည်း ရှင်နှောင်း၏
လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရပြန်သဖြင့် ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေလေ
၏။ စောင်းတန်းမှပြန်အဆင်းမှာ ညိုမြစကားစလာသည်။

“ကိုရင်မင်းခေါင် ကျုပ်ဆာလှပြီတော့ မုန့်ဟင်းခါးစားမှာ နော်. .”

“စားပါဗျာ. . စားပါ။ ကျုပ်မှာဗိုက်ဆံ အလုံအလောက် ယူလာပါတယ်ဗျာ. .”

ဒီလိုနှင့် မင်းခေါင်တို့ ပွဲဈေးတန်းဆက်လျှောက်ကြသည်။ တိုးမပေါက်အောင်စည်ကားသည့် လူတွေကြားထဲ လူစုမကွဲ အောင် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် တွဲထားကြရသည်။ မင်းခေါင်လည်း ရှင်နှောင်းလက်ကိုဆွဲလိုက်၊ ပုခုံးလေး မသိမသာ ဖက်လိုက်နှင့် အတော်ကောင်းစားနေ၏။

ညိုမြတကျီကျီပူဆာနေသည့် မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါးလည်း ဝင်စားကြသည်။ ဗိုက်ဝတော့မှ ပွဲဈေးဆက်လျှောက်ရင်း မျက်လှည့်ပွဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ပွဲတန်းကြီးအတွင်း လူတွေကျိတ်ကျိတ်တိုး စည်းကားနေသော်လည်း ဘုရားဖူးသူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့သဖြင့် အလှူခံဂေါပကတွေတောင် အလှူခံပုံးသိမ်းပြီး ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ညကလည်း တဖြည်းဖြည်း နက်လာပြီမို့ ပွဲခင်းထဲမှသာ လူစည်နေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်စုမှာ ဘုရားပေါ်သို့ စောင်းတန်းမှ မတက်ဘဲ နောက်ဘက်တောင်ကုန်းမှတစ်ဆင့် တရွေ့ရွေ့တက်လာနေကြသည်။ သူတို့အုပ်စု လှုပ်ရှားမှုက သွက်လက်သလို ခြုံကြောင်ခိုးဝှက် ဆန်လွန်းနေသည်။ ထိုလူအုပ်က ရှုပ်ယောက်

ခေါင်းပြတ်ထရဲနှင့် ဒေဝီတော့ ၉၇

ခန့်ရှိ၏။ လူမသိအောင် တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားနေသော သူတို့ အုပ်စု ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာတော့ သူတို့သာလျှင် သိလိမ့်မည်ထင်၏။

မျက်လှည့်ပွဲမှ ရင်ခုန်ရသ အထူးအဆန်းတွေကို ခံစား ကြည့်ရှုပြီးနောက် မင်းခေါင်တို့အဖွဲ့ ပွဲဈေးဆက်လျှောက်ကြပြန် သည်။ မင်းခေါင်ပျော်နေသလောက် ဒုက္ခရောက်နေသည်က ရန်လုံသာဖြစ်သည်။

လူကြားထဲတိုးဝှေ့ပြီး မင်းခေါင်နောက် တကောက် ကောက်လိုက်သည်။ ဟိုလူကကန် ဒီလူကခြောက်နှင့် ရန်လုံမှာ ပွဲခင်းထဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေ၏။ မင်းခေါင်ပျောက်သွားတာ လည်း ခဏခဏ။ သို့သော် ခွေးပီပီ သခင့်အနံ့ကိုခံကာ ပွဲခင်း ထဲမှာ တွေ့အောင်ရှာနိုင်သည်။ မင်းခေါင်ကတော့ မွန်နေ၍ ရန်လုံကိုပင် မေ့နေလေ၏။

ပွဲဈေးလျှောက်ရင်း အပျော်တမ်း လက်ဝှေ့စင်ဆီရောက် လာကြသည်။ ရွာက ကာလသားတွေ လူရေးလူစ တက်ပြသည့် အနေနှင့် လက်ဝှေ့ပြိုင်နေ၏။ လေးကင်းသံကြားသည်နှင့် မင်း ခေါင် သွေးကြွနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုရင်မင်းခေါင်. . တော်. . ထက်ထိုးကြည့်ပါလား”

“အို. . မညိမြကလဲ. . မဟုတ်တာ. . ”

“ဒီမယ် ရှင်နှောင်း၊ ကိုရင်မင်းခေါင်က ဟိုအကောင်

www.burmeseclassic.com

၉၀ ဧဝတာ

အောင်ဗလကိုတောင် ဆုံးမထားတာ. . သူတို့လောက်တော့ အပျော့ပေါ့. . ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ရှင်နှောင်း ကျုပ်တစ်ပွဲလောက် တက် ထိုးလိုက်ဦးမယ်၊ စင်ပေါ်ကကောင် မာန်တက်နေတာ ကြည့် မရလို့. . ”

“အို. . မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမင်းခေါင်ရယ်. . ”

“ရတယ် ရှင်နှောင်း. . ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ခဏလေး ရယ်”

မင်းခေါင် အကျီချွတ်ပြီး ရှင်နှောင်းအား ပေးခဲ့ကာ စင် ပေါ်တက်သွား၏။ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်လာ သည်။ ခိုင်၏ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် လက်ဝှေ့ထိုးခြင်း စတင်တော့ သည်။ စင်ပေါ်မှာ တစ်ပွဲနိုင်ပြီး မာန်တက်နေသူက တခြားရွာမှ ဆိုတော့ မင်းခေါင်ကို အားပေးသူများနေ၏။

ပွဲစသည်နှင့် တရွာသားက တရပ်စပ်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် သည်။ မင်းခေါင်က ရှောင်လိုက်တိမ်းလိုက် ပုတ်ထုတ်လိုက်နှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။ ပိုင်လောက်မှ တစ်ချက်တစ် ချက် လှမ်းထိုး၏ ထိုးတိုင်းလည်းထိသဖြင့် လက်ခုပ်သံက ပိုကျယ် လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိချက်များလာတော့ တရွာသား မျက်ကွင်းတစ်ဖက် ညိုလာသည်။ ဒီတော့ ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာ ပြီး မဆင်မခြင် လိုက်ထိုးသည်။ ထိုအခါ ပို၍ အမှားများလာ၏။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဝေဝေလတွဲ ၉၉

မင်းခေါင်အတွက် အခွင့်အရေးတွေ ပိုရလာသည်မို့ အပိုင်ထိုးသတ်နေရာ တဖက်လူ ပိုအထိနာလာသည်။ ထိုလူ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြေးအဝင်မှာ မင်းခေါင်က ခြေထောက်နှင့်လှမ်း တားလိုက်၏။ အရှိုက်ကိုထိသွားသဖြင့် ကုန်းကွကွ ဖြစ်နေစဉ် မင်းခေါင်က ထိုလူ့ခေါင်းကိုလှမ်းဆွဲကာ ချုပ်ပြီး ဒူးနှင့်တိုက်လိုက် သည်။

ချက်ကောင်းထိသွားသဖြင့် နှာခေါင်းထဲမှ သွေဖြာကျ ယာကာ ဗိုင်းခနဲ လဲသွားတော့၏။ သွေးထွက် အရှုံး၊ ကွဲလျှင် အရှုံးဆိုတော့ မင်းခေါင် အနိုင်ရခဲ့တော့သည်။ ရှင်နှောင်းမှာ ချစ်သူကို အထင်ကြီးအားကိုးသွားဟန်နှင့် လက်နှစ်ဖက်လုံး နီရဲနေအောင်ပင် လက်ခုပ်တီး အားပေးရှာသည်။

မဖြစ်စလောက် ဆုငွေလေးယူကာ ပြန်ဆင်းလာသည့် မင်းခေါင်လည်း ချစ်သူရှေ့မှာ အစွမ်းပြခွင့်ရသဖြင့် မြောက်ကြွ ခြောက်ကြွ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကျန်းမှ တိတ်တဆိတ် တက်လာ သောလူစုမှာ ဘုရားပေါ်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ရင်ပြင်တော် ပေါ် ရောက်တော့လည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အမူအရာကမ လျှောက်၊ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နှင့် စေတီတော်နား ကပ်လာကြ၏။ ရှစ်ယောက်အုပ်စု ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကာ တာဝန်ခွဲဝေနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆရာဒေဝတို့အဖွဲ့က ဌာပနာဖောက်ကြမ္မာနော်. . ကျုပ်တို့က ကြေးဆင်းတုတော်တွေသယ်မယ်. . ”

“ဟုတ်ပြီ အားလုံးမြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်ကြ. . ကဲ. . စတော့”

ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိ. . ဆိုသလို သူကြီးသား အောင်ဗလနှင့် ဆရာဒေဝတို့ ပူးပေါင်းမိပြီး မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက် တာတွေ လုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒေဝတို့အုပ်စု တူရွင်းတွေ ဂေါ် ပြားတွေထုတ်ပြီး ဘုရားကိုဖြူဖျက်၍ ဌာပနာဖောက်ကြသည်။

အောင်ဗလနှင့် အပေါင်းအပါတို့လည်း စေတီတော် မုခ်လေးမုခ်မှ ကြေးဆင်းတုတော်တွေကို ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆွဲချသယ် ထုတ်နေကြပြီ။ ကျောချမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှတော့၏။

တဒုတ်ဒုတ် တဝှပ်ဝှပ်နှင့် ထုနှက်ရိုက်ဖျက်နေကြတာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုရားပေါ်မှာ ဂေါပကတွေ၊ တာဝန်ရှိသူတွေ တစ်ဦးမှ မရှိတော့သည့်အတွက် လူယုတ်မာတို့ အခွင့်အရေးရနေ၏။

ကံကြမ္မာအနေအထားက ကောင်မှုနှင့် မကောင်းမှု ငါးဆယ်ရာနှုန်းစီ ဖြစ်လာသည်လား မပြောတတ်၊ စောင်းတန်း တွင်း မူးမူးနှင့်အိပ်ပျော်နေသော ကဇော်သမားတစ်ယောက် ထုရိုက်သံများကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ နိုးတဝက် မူးတောက်နှင့် အရက်သမား. . အခြေအနေကို စူးစမ်းကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ

ရင်ပြင်ပေါ် မည်းမည်းအရိပ်တွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြ
တာမြင်တွေ့ရသဖြင့် အမူးပြေကာ ထိတ်လန့်လာ၏။ ဘုရားပေါ်
သရဲတွေ တက်နေပြီထင်ပြီး ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်
တော့၏။ ထိုစဉ် သူ့ရိုရာ စောင်းတန်းထဲ အရိပ်မည်းတချို့ ဝင်
လာတာတွေ့၍ တိုင်ကွယ်ပြီး ပုန်းနေရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လုပ်၊ ဒီတစ်ဆူသယ်ပြီးရင်ပြီးပြီ”
သရဲမဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်နေမှန်း စကားပြောသံကြောင့် သိ
သွားသဖြင့် ငမူး မျက်လုံးကျယ်သွား၏။ လုပ်ရပ်များကို ဆက်
စောင့်ကြည့်မှ ဆင်းတုတော်တွေ ခိုးယူနေကြမှန်း သိသွားပြီး
ထိတ်လန့်သွားရသလို အလွန်အမင်းလည်း ဒေါသထွက်လာ
သည်။

တစ်ရွာလုံး ဘုရားပွဲမှာပျော်နေတာကို အခွင့်ကောင်း
ယူပြီး ကျူးလွန်မှန်းသိ၍ ရွာထဲအရောက်သွားကာ အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်မှန်း သဘောပေါက်သွား၏။

ဘုရားသူခိုးတွေအလှစ်မှ ငမူး ရင်ပြင်ကိုဖြတ်၍ စောင်း
တန်းဆီသို့ပြေး၏။ ဒါကို အောင်ဗလမြင်သွားကာ ဒေဝတို့အဖွဲ့
အား အော်ဟစ်သတိပေးသည်။ ရွာထဲသတင်းသွားပေးမည့်သူ
တို့ ဒေဝတို့အဖွဲ့ ဆီးကြိုစောင့်ကာ ဓားဖြင့်ခုတ်သတ် နှုတ်ပိတ်
ထိုက်ကြ၏။

အောင်ဗလတို့အဖွဲ့၏ လုပ်ရပ်ကတော့ ကမ်းကုန်နေပြီ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ ဒေဝတို့ရှာသည့် ဘုရားဌာပနာတွေလည်း တွေ့ပြီမို့ အားလုံးသိမ်းကျုံးစုဆောင်းကာ ဘုရားပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြတော့သည်။

အချိန်က ညအတော်နက်နေပြီမို့ မင်းခေါင်လည်း ရှင် နှောင်းတို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ရတော့မည်။ သမီးရည်းစားဘဝ ပထမ ဆုံး ဆုံတွေ့မှုကတော့ အမှတ်ရစရာတွေ တသီတတန်းကြီးနှင့် မမေ့ရက်နိုင်စရာအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လက်တွဲ မဖြုတ်စတမ်း ရင်ခုန်နှေးထွေးစွာနှင့် ပြန်လာသော မင်းခေါင်တို့ ချောင်းစပ်နားအရောက်တွင် မသင်္ကာစရာ လှုပ်ရှားမှုတချို့ကို သတိပြုမိကြ၏။ ရန်လုံကလည်း ဟောင်သည်။

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘယ်သူတွေလည်း မသိဘူး.. .”

ညိမြက စပ်စပ်စုစုနှင့်ပြောဆိုရင်း ဓာတ်မီးဖွင့်ကာ လှမ်း ထိုးလိုက်သည်။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် အောင်ဗလ နှင့် ဒေဝတို့အုပ်စုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်.. . ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို လှေနဲ့သယ်မလို့ ပါလား ဘာလုပ်ကြတာလဲ မသိဘူး.. .”

“ဟင်.. . အဲဒါ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်တွေ၊ ရောင်း စားဖို့ ခိုးလာကြတာထင်တယ်”

“ဟင်”

မင်းခေါင် ပြောလိုက်တော့မှ သဘောပေါက်သွားပြီး

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ

ရှင်နှောင်းတို့ ထိတ်လန့်တကြား ပြစ်သွားကြ၏။

“ဝွမ်းပုံ. . ဘုရားပွဲမှာ သူကြီးနဲ့လုံခြုံရေးတွေရှိတယ်. . သူတို့ကိုပြောပြပြီး ခေါ်လာခဲ့. . သွား. . သွား”

မင်းခေါင်းက အကွက်မြင်စွာ ခိုင်းစေလိုက်၍ ဝွမ်းပုံ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ မင်းခေါင်လည်း အောင်ဗလတို့အုပ်စုကို အချိန်မီတားရန် ချောင်းစပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ အောင်ဗလတို့ကလည်း သူတို့လုပ်ရပ် မြင်သူမှန်သမျှ နှုတ်ပိတ်မည် ရည်ရွယ်ပြီး ကျောသိုင်းလွယ်ထားသည့် ဓားများထုတ်ကာ အသင့်စောင့်နေကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဒီဆင်းတုတော်တွေ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ဘာလုပ်လုပ် မင်းအပူလား၊ မသေချင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့ ဝင်းခေါင်”

“မရှုပ်လို့ ရမလားကွ၊ ဒါ တို့ရွာရဲ့ သမိုင်းအမွေအနှစ်တွေ”

“ဟာ. . စကားများလိုက်တဲ့ကောင်ကွာ. . ”

“ရှုပ်တယ် အာစရိ အသေလုပ်ပစ်လိုက်”

ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ယောက်နှင့်အများ ဓားများနှင့် ထိတ်နက်မဲ့ကို အသည်းအသန် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ မင်းခေါင် သိုင်းကျွမ်းသည်ဆိုသော်လည်း တယောက်နှင့်အများမို့

www.burmeseclassic.com

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အရေးနိမ့်လာ၏။

အကြွေးတွေ ဗလပွနှင့် အဖေ့လယ်တွေပါ ယူပေါင်ပြီး
လျင်မြန်ထားသော အောင်ဗလ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့အောင်
မိုက်တွင်းနက်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော သူ
ထွက်ပေါက်ကို လာတားသည့် မင်းခေါင်အား အသေသတ်ဖို့
အားထုတ်တော့သည်။ မင်းခေါင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်၊ လက်
နတ်မိန့်စံနှင့် တိုက်ခိုက်တာကို အချိန်အတော်ကြာ ခုခံနေနိုင်
သည်။

ထိုမျှမက တံစဉ်ကိုင်ကာ လှမ်းခုတ်သည့် ဘပွားကို
ဖမ်းချုပ်ပြီး ထိုးကြိတ်လှဲသိပ်ကာ တံစဉ်ကိုပင် လုယူလိုက်သည်။
မင်းခေါင် တံစဉ်လက်နက်ကို ရသွားတော့ ထိန်းချုပ်ရ ပိုခက်
ခဲလာ၏။ အချိန်ကြာလာလျှင် ပွဲခင်းထဲကလူတွေ ရောက်လာ
တော့မည်မို့ တက်သုတ်ရိုက် ထိုးသတ်ကြသည်။

မင်းခေါင် ကံခေချင်တော့ ချောင်းစပ်ကရွှံ့ပြင်မှာ ချော်လဲ
သည်။ အခွင့်ကောင်းရသွားသော ဒေဝက ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ ဗိုက်
တိုရှုပ်ထိသွားပြီး မင်းခေါင် ကုန်းထလာခိုက် အောင်ဗလက
မင်းခေါင်၏ဇက်ကို ပိုင်းချပ်စစ်လိုက်လေတော့၏။

ခုတ်ချက်ပြင်းလှသဖြင့် မင်းခေါင်ခေါင်းမှာ တိခနဲ ဖြတ်
ကျသွားသည်။ လှမ်းကြည်နေသော ရှင်နှောင်းနှင့် ညိုမြတို့
အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကြသလို ရန်လုံလည်း တဝုတ်ဝုတ်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အောင်ဗလကွ ၁၁၅

ဟောင်ကာ ပြေးဝင်သွား၏။ သခင်ကိုဝိုင်းသတ်ကြသည့် လူတွေကို တတ်အားသရွေ့ ကိုက်ခဲကာ လက်စားချေသည်။ ရန်လုံကြောင့် အောင်ဗလတို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြ၏။

ဘာမှမဟုတ်သည့် ခွေးက စွာကျယ်ကျယ်လာလုပ်နေ၍ အောင်ဗလ ဒေါပွသွားကာ ရန်လုံကိုပါ ခုတ်သတ်လိုက်ပြန်သည်။ ရန်လုံ တဂိန်ဂိန်အော်ညည်းရင်းနှင့်ပင် သခင်ဘေးမှာ ခွေလဲသွားရှာသည်။

“ကဲကွ. .”

ဒေါသမပြေသေးသည့် အောင်ဗလက မင်းခေါင်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ချောင်းထဲကန်ချလိုက်သေးသည်။

ထိုအခါမှ ရှင်နှောင်းတို့ ပြေးဖို့သတိရသွားကြ၏။

သို့သော် အခါနှောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အောင်ဗလတို့အုပ်စု ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ သူတို့က အချိန်မဆွဲဘဲ ခြုံထဲထိုးဆိုက်ဖွက်ထားသော လောင်းလှေများထုတ်၍ လူရော ပစ္စည်းများပါတင်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လောင်းလှေပေါ် အချုပ်အနှောင်ခံကာ လိုက်ပါလာရသည့် ရှင်နှောင်းလည်း ချောင်းစပ် ဗွက်တောထဲ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြားနှင့် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ကျန်ခဲ့ရှာသော ချစ်သူမင်းခေါင်ဟိုလှမ်းကြည့်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေရှာသည်။

အောင်ဗလတို့ထွက်သွားမှ သူကြီး၊ ဦးပုညင်းနှစ်ပါးနှင့်

လုံခြုံရေးအဖွဲ့များ ရောက်လာကြ၏။ သူ့သားကို ဘုရားခိုးဟု
စွပ်စွဲကာ ခေါ်လာသဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည့် သူ့ကြီးမှာ လူရိပ်လူ
ယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ၍ အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားသည်။

သို့သော် ဦးပွင်းတပါး ထိုးလိုက်သည့် ဓာတ်မီးရောင်
အောက်တွင် ခေါင်းမရှိတော့သည့် ခန္ဓာကိုယ်တခုကိုတွေ့ရ၍
ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟင်!. . အမလေး. . အဲ. . အဲဒါ ကိုရင်မင်းခေါင်ပဲ၊
သူ့အတိုကို မှတ်မိတယ်. . ၊ ဒီအတိုင်းဆို သူ့ကြီးရဲ့သားက ရှင်
နောင်နဲ့ ညှိမြကိုပါ ဖမ်းခေါ်သွားတာဖြစ်မယ်. . ”

“ဒီမယ် ဝွမ်းပုံ သက်သေမရှိဘဲနဲ့ အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့နော်. .
ငါ့သားလုပ်တာ မဟုတ်လို့ကတော့ နင်မလွယ်ဘူးမှတ်. . ”

သူ့ကြီးမကျေမနပ်ပြောနေစဉ် ကာလသားတစ်သိုက်
နေကြီးသုတ်ပြာနှင့် ရောက်လာကြပြန်သည်။

“သူ့ကြီး အရက်သမားခင်မောင် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ စောင်း
တန်းလှေကားက လှိမ့်ချလာတာတွေလို ပြုစုပြီး မေးကြည့်တာ
သူ့ကြီးသားနဲ့ ဦးဒေဝတို့အဖွဲ့ ဘုရားဌာပနာ ဖောက်သွားတယ်
တဲ့. . ”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြီး. . စေတီပေါ်က ကြေးဆင်းတုတွေ
ခိုးသွားကြတယ်လို့ပြောတယ်. . ”

ကာလသားတွေ ပွတ်လောရိုက်ကာ ပြောကုန်ကြပြီ။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝသတ္တ

“ဘာ!..”

သူကြီးတုန်လှုပ်သွားသလို အားလုံးအကြည့်က သူ့ဆီ စုပြုံရောက်သွားတော့၏။

“အခု ခင်မောင် ဘယ်မလဲ”

“စောင်းတန်ခြေရင်းမှာ သွေးထွက်လွန်ပြီး ဆုံးသွားပြီ”

“ဟာ!..”

သူကြီးက မယုံချင်..

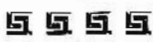
“သူကြီး ဘုရားအရင်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. သူကြီးရဲ့”

“ဘုရားဌာပနာဖောက်တဲ့ကောင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ အသေသတ်ပစ်ကြ..”

လူအုပ်က ထိန်းမရအောင် ဒေါပွနေပြီဖြစ်သည်။ ဣသားအားကို သူကြီးလည်း မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အတွက် သတ်သေနှင့်တကွမိလျှင် ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူမည်ဟု ကတိပေးကာ ဘုရားဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြတော့၏။

ငြိမ်သက်စွာ ကျန်နေခဲ့သည့် ချောင်းပြင်ကျယ် ရေအလျှင်ကြောမှာတော့ မင်းခေါင်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးက မျောလျက်။

www.burmeseclassic.com

မပြေးသော် ကန်ရာရှိ ဆိုသကဲ့သို့ အောင်ဗလတို့အား
သက်သေနှင့်တကွ မမိသော်လည်း ဒေဝရော အောင်ဗလပါ
ရွာမှာမတွေ့ရသည့်အတွက် သူကြီး ငြင်းဖို့ခက်နေသည်။

ဆရာတော်က ဋ္ဌာပနာလည်းပျောက် ဘုရားဆင်းတော်
တွေလည်း ခိုးခံရသည့်အပြင် ကပ္ပိယမင်းခေါင်ပါ အသတ်ခံရ
သည့်အတွက် အောင်ဗလကို မိအောင်ဖမ်းပေးဖို့ တောင်းဆိုနေ
သည်။

ဘုရားပွဲလည်း ပျက်သွားပြီဖြစ်ပြီး တရားခံများကို ဖမ်းနိုင်
ရန် မြို့သို့လူလွတ်၍ ရဲကိုလည်း အကြောင်းကြားရသေး၏။
ဒီနယ်ထဲက ကျော်ပြီးထွက်ပြေးမသွားစေရန် လူစု၍လည်း တော

www.burmeseclassic.com

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၁၀၉

နင်းရှာနေကြသည်။ ရေလမ်းရော ကုန်းလမ်းပါ နှစ်ခွဲဖြစ်နေသည်မို့ နှစ်အုပ်စုခွဲ၍ လိုက်ရှာရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အောင်ဗလတို့အုပ်စုမှာ တစ်ဖက်ရွာအနီးမှ ဆန်စက်နှင့် ဂိုထောင်ပျက်ကြီးအတွင်း စတည်းချနေကြသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မှောင်ခိုကုန်သည်များနှင့် အဆက်အသွယ်မရသေးချိန်မှာ အောင်ဗလ ရာဂမီးတောက်ပြီး ရှင်နှောင်းကို မဟားဒယားလုပ်ဖို့ ကြံလေတော့သည်။

ထို့အတွက် ဆရာဒေဝနှင့် စကားများကာ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်နှောင်းနှင့် ညိုမြကို စတိုအခန်းဟောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း ပိတ်လှောင်ထားခြင်းဖြင့် ပြဿနာတစ်ခန်းရပ်သွား၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အချင်းချင်းဖက်ပြီး မျက်ရည်တိုသာ အဖော်လုပ်နေကြရတော့သည်။

သူကြီးနှင့် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များမှာလည်း ယုန်တောင်ပြေးခွေးမြောက်လိုက်ဆိုသလို ရေလိုက်လွဲနေကြသဖြင့် ရှင်နှောင်းတို့အား မကယ်တင်နိုင်သလို ဘုရားပိုင်ရတနာများနှင့် တရားခံများကိုလည်း ရှာမတွေ့နိုင် ဖြစ်နေကြ၏။ ရှင်နှောင်းနှင့်ညိုမြတို့၏ မိဘမောင်ဖွားဆွေမျိုးများမှာလည်း သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ရတနာမအေးနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ရက်တုန်ကာ တစ်နေ့ကူးသွား၏။ အခြေအနေက ဘာမှမထူးခြား . . . ။

www.burmeseclassic.com

ထူးခြားသည်က အ,ကာလ ညအခါကျမှသာဖြစ်သည်။
မနေ့ညက တစ်ညတည်းလူနှစ်ယောက် အသတ်ခံထားရသည့်
အတွက် တစ်ရွာလုံး အထိတ်တလန့်နှင့် ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေ
ကြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေကြသည်ဆိုကာမှ ခွေးတွေကလည်း
အဆက်မပြတ် အူ၊ ကျီးတွေကလည်း အခါမဟုတ်ဘဲ ပြိုနေ၍
ပိုပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေကြ၏။

အောင်ဗလ အိပ်ပျော်နေရာမှ မီးအလင်းရောင်ကြောင့်
မျှတ်လုံးများကျိန်းစပ်ကာ နိုးသွားတော့၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်သူ မီးခွက်ထွန်းတာလဲ”
ပြန်ထူးသံ မကြားရ၍ ဘေးခြင်ထောင် လှမ်းကြည့်တော့
သူ့အားကျောပေးကာ အိပ်နေသော လူတစ်ယောက်. . ။

“ဟာ. . ဟေ့ကောင်. . ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောင်ဗလ ခြင်ထောင် ကောက်လှန်
လိုက်စဉ်. .

“ဖူး!. . .”

ဆိုသော အသံကြီးသာ ကြားလိုက်ပြီး မီးခွက်ငြိမ်းသွား
လေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ. .

“ဆရာ. . ဆရာ. . ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်လာကြသူများက သူ့တပည့်များဖြစ်သော တုတ်ကြီး၊
ကြွက်နီ၊ ဘပွားတို့ ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေလတူ သာ

“ဒီမီးခွက် ဘယ်သူထွန်းတာလဲကွ”
တပည့်များ ကြောင်သွားကြသည်။

“ဆရာပဲ ထွန်းတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့သုံး
ယောက်က အခန်းအပြင်မှာ အခါးရည်သောက်နေကြတာပါ
ဆရာရယ်”

“ဟင်. . ဒါဆို ငါ့ဘေးခြင်ထောင်မှာ အိပ်နေတာ ဘယ်
သူလဲ”

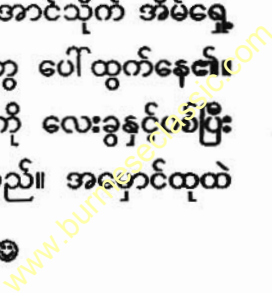
“ဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်ထဲ အိပ်နေတာလေ”
တုတ်ကြီးပြောလိုက်တော့ အောင်ဗလ ကြက်သီးမွှေး
ညှင်းပင် ထသွားလေသည်။ စောစောက သူ. . အထင်းသားကြီး
မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား. . ။

“ဟာကွာ. . မင်းတို့နဲ့ပဲ အခါးရည်လာသောက်တော့
မယ်”

ပြောရင်း အောင်ဗလ ကြောက်စိတ်ကို မူးတာဖြင့်ကုစား
ဖို့ ကြိုးစားရလေတော့သည်။

“အူး!. . အူး!. . ဝူး!. . အူး!. . ”

ထိုအချိန်၌ လယ်သမားကြီး ဘအောင်သိုက် အိမ်ရှေ့
တွင်လည်း မသတိစရာ ခွေးအူသံကြီးတွေ ပေါ်ထွက်နေ၏။
ဘအောင်သိုက်မှာ အူနေသည့်ခွေးအုပ်ကို လေးခွနှင့်ဝမ်းပြီး
မောင်းထုတ်ရန် အိမ်ပြင်ထွက်လာလေသည်။ အမှောင်ထုထဲ

၁၂ ဇေဝတာ

သောင်းကျန်းနေသော ခွေးများကို ပြူးပြဲနေအောင်ကြည့်ကာ
ရွာဖွေသည်။

အေးအေးဆေးဆေး လမ်းသလားနေသည့် ခွေးတစ်
ကောင်တွေ့၍ ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်ရန် လေးခွနှင့်ချိန်စဉ် ဘေး
တွင်ပေါ်လာသည့် လူတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့် ဘအောင်
သိုက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အမြင်မှားတာများလား တွေးကာ
မျက်လုံးပွတ်ပြီး သေချာကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့. . .

“အမလေး. . သရဲ. . သရဲ. . ဗျို့၊ လုပ်ကြပါအုံး ခေါင်း
ပြတ်သရဲကြီး. . ၊ မင်းခေါင်ရော သူ့ခွေးပါ သရဲဖြစ်နေပြီ. . သရဲ
ဗျို့. . သရဲ. . ”

ဘအောင်သိုက်၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် သူ
အိမ်သားတွေနှင့် အိမ်နီးချင်းတွေ ကြောက်ကြောက်နှင့် ထွက်
ကြည့်ကြသည်။ မင်းခေါင် ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ခွေးသရဲကို ရွာခွေး
တွေ ဝိုင်းဟောင်နေကြတာ ပက်ပင်းတွေ့ပြီး အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ တံခါးတွေပိတ် မီးတွေမှိတ်ကာ တစ်
ရွာလုံး တိတ်သွားကြတော့သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲမှာ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေသဖြင့်
တစ်ရွာလုံး အကြောက်ကြီးကြောက်နေချိန် သုဿန်ကျောင်း
ဆရာတော်၊ တိုက်အုပ်ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးနှင့် ကိုရင်လေးများ ဘာမှ
မသိသေးသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အဝလတွဲ

ကျောင်းမှ ကပွိယလည်းဖြစ် မွေးစားသားလည်းဖြစ်နေ သည့်မင်းခေါင် အသေဆိုးနှင့် ဆုံးပါးသွားရသည့်အတွက် ဝမ်း နည်းမိသော်လည်း တရားရှိသူပီပီ ဆရာတော်ကြီးမှာ သင်္ချိုင်း မြေပုံထက်တွင် သီတင်းသုံးလျက် မရုဏနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရှုမှတ်နေသည်။

ငယ်ရွယ်သေးသည့် ကိုရင်လေးများကတော့ ပူအိုက် တာကို အကြောင်းပြုပြီး ကျောင်းနောက်ဖက် ရေခိုးဆိပ်တံတား ပေါ်တွင် စုထိုင်ကာ ရေဆင်းကူးရင်း ဆော့ဖို့တိုင်ပင်နေကြ၏။

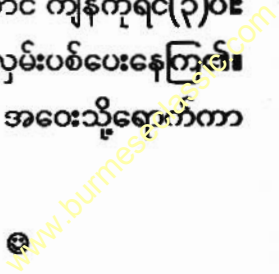
“လသာတာပဲ ရေကူးရင်း ဘောလုံးပစ်တမ်း ဆော့ရရင် ကောင်းမယ် ကိုရင်”

“ဘောလုံးမှ မရှိတာ. .”

“အုန်းသီးခြောက်တွေ ရှိတယ်လေ ရေပေါ်ပေါ်တာပဲ ဟာ”

“အေး. . ကောင်းတယ် . .”

ကိုရင်(၄)ပါး စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် ချောင်းထဲဆင်းကာ ရေကူးရင်း အုန်းသီးခြောက်နှင့် ပစ်ပေါက်ဆော့ကစားကြတော့ သည်။ ခွေးရှူးလိုက်သူကိုရင်လေး မမိအောင် ကျန်ကိုရင်(၃)ပါး တ အုန်းသီးခြောက်အား တစ်လှည့်စီ လှမ်းပစ်ပေးနေကြ၏။ ထိုသို့ဆော့ကစားရင်း အုန်းသီးခြောက် အဝေးသို့ရောက်ကာ ရေနှင့်မျောပါသွားသည်။

အုန်းသီးနောက်သို့ ကိုရင်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ရေကူးရင်း လိုက်ဆယ်ကြသည်။ လက်လှမ်းမီလာသည့် ကိုရင်တစ်ပါး အုန်းသီးခြောက်အား ဆွဲယူလိုက်၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် အုန်းသီးခြောက်က ရေထဲမြုပ်သွားသည်။

ကိုရင်လေး ရေထဲလက်နှိုက်စမ်းတော့ တွေ့သဖြင့် ဆွဲယူတာ ရေချိုးဆိပ်တံတားပေါ်သို့ ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုရင်တွေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကူးကြပြန်၏။

ထို့နောက် ကိုရင်တစ်ပါး တံတားပေါ်တက်ပြီး အုန်းသီးခြောက်အား ကိုင်မြှောက်ရင်း ပစ်ပေးဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် ကျန်ကိုရင်တွေ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကြတော့လေ၏။

“ဟာ! . . ခေါင်း. . ခေါင်းပြတ်ကြီး”

“ကိုရင်လက်ထဲကဟာ အုန်းသီးခြောက် မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းပြတ်အား ကိုင်ထားသည့် ကိုရင်လေးက တခြား ကိုရင်တွေ အလန့်တကြား ပြောနေကြတာကို နားမလည်၍ သူ့လက်ထဲမှ အုန်းသီးခြောက်အား ကြည့်လိုက်ရာ. .

“ဟင်! . . အောင်မလေး ခေါင်းပြတ်ကြီး. . ”

အသည်းပြုတ်ထွက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားသည့် ကိုရင်လေး မင်သက်မိနေစဉ် ခေါင်းပြတ်ကြီး လှည့်လာပြီး ကိုရင်လေးအား ပြုံးပြလိုက်၏။ အကြီးအကျယ် ချောက်ချားသွားသည့် ကိုရင်လေးမှာ ခေါင်းပြတ်ကြီးအား လွတ်ချလိုက်ရာ ရေချိုးဆိပ်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဝေဝေထွေ ၁၅

တံတားပေါ် ပြုတ်ကျပြီး တလိမ့်လိမ့် လိမ့်သွားတော့သည်။

အလန်တကြား အော်ဟစ်သံများ ဆူညံပွက်လောရိုက် သွားသည်မို့ သုဿန်ထဲမှဆရာတော်နှင့် ကျောင်းပေါ်မှ ဦးပဉ္စင်း နှစ်ပါး ရောက်လာကြ၏။ တံတားပေါ်မှ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို မြင် ကြသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါးက ကောက်ယူကာ ခပ်ဝေးဝေး ချောင်းရေပြင်ထဲသို့ လွှင့် ဝစ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှပဲ ကိုရင်တွေ ရေထဲက အပြေးအလွှား တက်လာကြတော့သည်။

ဆရာတော် တရွေ့ရွေ့မျောပါသွားသည့် မင်းခေါင်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မေတ္တာပို့ကာ အမျှဝေနေ လေ၏။ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးလည်း ဆရာတော်နှင့်အတူ မေတ္တာပို့ပေး ကြ၏။ အကြောက်လွန်နေသည့် ကိုရင်လေးတွေ တုတ်တုတ်မှ ဝလှုပ်ရဲတော့။ သူတော်စင်ဆရာတော်ပင် မင်ခေါင်းအား သနား ဝရုဏာသက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေလေတော့၏။

“အင်း. . ကံဆိုးလိုက်တာ မင်းခေါင်ရယ်. . ”

မင်းခေါင်၏ ခြောက်လှန့်မှုက ထိုမျှနှင့်မပြီးသေး။ ရေထဲ မျောသွားသည့် ခေါင်းပြတ်ကြီးက ဟိုဒိုက်ပုံနှင့်တိုး၊ ဒီသစ်ကိုင်းနှင့် ငြိ၊ ငြိမ်သည့်အခါငြိမ်၊ ရေစီးအတိုင်း မျောသည့်အခါမျောနှင့် ခရီးဆက်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ညဘက်ငါးအရှာထွက်သည့် တံငါသည်

www.burmeseclassic.com

၁၁၆ ဒေဝတာ

လင်မယားမှာ လောင်းလှေကို အားစိုက်လှော်ခတ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ ဆန်တက်လာနေသည်။ ဝမ်းရေးကြောင့် မဖြစ်မနေ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တွေးကြောက်လျက် ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေကြ၏။

“ခေါင်းပြတ်သရဲ မင်းခေါင်နဲ့ တိုးနေဦးမယ် ယောက်ျားရယ်..”

“ပူရန်ကောကွာ၊ အဲဒီသရဲက ရွာရိုးလျှောက်နေမှာပါကွာ၊ ချောင်းထဲလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး..”

ကြောက်၍ စကားစလာသော ဇနီးသည်အား ကြံဖန်ဖြေသိမ့်လိုက်သည့် လင်ယောက်ျားကိုယ်တိုင်လည်း ချောက်ချားလို့နေသည်။ သို့သော်လည်း အလုပ်ကအလုပ်ပဲမို့ ရေစီးသံကြားမှ ငါးပွက်သံကိုနားစွင့်ကာ လှော်တက်ချပြီး ပိုက်ကွန်ပစ်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်က ပဲ့ပိုင်းမှထိန်းကာ ဆက်လှော်လာ၏။ ရေဆန်မို့ လှေက ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် ငြိမ်သက်လို့နေသည်။

ခဏအကြာမှာ တံငါသည်က ရေထဲမှ ပိုက်ကိုပြန်ဆွဲတင်လိုက်၏။ လှေပေါ်ပိုက်ရောက်လာသည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူက မီးအုပ်ဆောင်းကို မြှောက်ကိုင်ကာ ပိုက်ထဲဘာငါးတွေ ပါသလဲဆိုတာ ကြည့်သည်။ တံငါသည်မိန်းမ တွေ့လိုက်ရသည်က ငါးတွေမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းပြတ်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။

“ယောက်ျား.. ခေါင်း.. ခေါင်းပြတ်ကြီး မင်းခေါင်..”

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၁၁၇

မင်းခေါင်ခေါင်းကြီး. . . ”

“ဟေ!!.. . ”

တံခါသည်ယောက်ျားလည်း ပိုက်ကိုဆွဲမ၍ ရေထဲပြန် ခါချသည်။ ခေါင်းပြတ်ကြီး ပိုက်ထဲမှ လွတ်ထွက်မျောပါသွားပြန် ၏။ တံခါသည်လင်မယား ငါးမရှာနိုင်တော့၊ နီးရာကမ်းစပ်သို့ လှေဦးတင် ထိုးဆိုက်ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

ထိုစဉ်မှာ ရွာရိုးလျှောက်နေသည့် မင်းခေါင်၏ ခေါင်းမပါ ငုံ့တိတိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဓားဒဏ်ရာများနှင့်ရန်လုံအား အဖော် ပြုလျက် ချောင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းလာနေကြ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ကြံ့သလို ဖါးရိုက်ရင်း ဟင်းစားရှာနေကြသော ဖျောက်ဆိတ်နှင့် ဓူဝံ ညီအစ်ကိုက မြူးထောင်ဖို့ ထွက်လာတာနှင့်ကြုံသည်။

ရွာလယ်ချောင်းကူးတံတားနားအရောက် တံတားပေါ် ဧကန်ဘဲ ချောင်းစပ်ဆင်းလာကြသည်။ ချောင်းစပ်မှ မြူးထောင် သူထောင်၊ ဖါးရှာသူရှာနှင့် ရွာခလေ့အတိုင်း ပျော်မွေ့နေကြ၏။ သူတို့က လူငယ်တွေပီပီ အကြောက်အလန့်တော့ သိပ်မရှိ၊ အေး အေးဆေးဆေး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ ခေါင်းမပါသော မင်းခေါင်ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ရန်လုံတို့ တံတားပေါ်ရောက်လာကြသည်။ ရန်လုံက ရေထဲစိုက် ကြည့်ရင်း စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်သည်။ ခွေးဟောင်သံကြောင့် ဖါးရှာ၊မြူးထောင်နေသော ဓူဝံတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသံ

www.burmeseclassic.com

၁၁၈ ဇေတော

လာရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်ပါးပါး လရောင်အောက်မှာ သူတို့မြင်လိုက်ရသည်က ခေါင်းမပါသော လူတစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ခူဝံ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် ဖျောက်ဆိတ်. . ဟို့. . ဟို့မှာ”

“အေး. . တွေ့တယ်၊ တို့ကို မင်းခေါင် ခြောက်နေပြီ”

သူတို့ထွက်မပြေးဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ခေါင်းပြတ်သရဲ၏လက်တစ်ဖက် ရှည်ထွက်လာပြီး သူတို့ထောင်ထားသည့် မြူးတွေနားထိ ရောက်ချလာသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နည်းနည်းတော့ ဖြုံသွားကြသည်။ ထိုသရဲလက်ကြီးက ချောင်းစပ်မှ ဒိုက်ပုံကို ဖြပြီး တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေ၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သရဲလက်ကြီးက သူလိုချင်တာ တွေသွားကာ ဆွဲယူလိုက်တော့သည်။

ထိုအရာကား သူ၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။ ခေါင်းပြတ်သရဲက သူကိုယ်တိုင် ပြန်ရှာထားသော သူ့ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ခူဝံတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဝဲပြ၏။ ခေါင်းပြတ်ကြီးပါးစပ်လှုပ်လာပြီး ပြူးပြလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မခံစားနိုင်ကြတော့. . ။

“ဟီးဟီး. . .”

“အောင်မလေးဗျ. . ကြောက်ပါပီဗျ”

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် အေလကွဲ

အော်ဟစ်ကာ သုတ်ခြေတင် ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ ဒါကို မင်းခေါင်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီး သဘောကျစွာနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်နေ၏။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို မူလ လည်ပင်း ငုတ်တိုနေရာတွင် ပြန်စွပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေသေး၏။ မင်းခေါင်က ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားရန် လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ခေါင်းသူ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ဆက်နေလေသည်။ ရန်လုံက သူ့သခင်၏ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင်း တဝုတ်ဝုတ်နှင့် အားပေးနေ၏။

ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပြန်လည်တွဲဆက်သွားသော်လည်း လည်ပင်းမှ သွေးစို့နေသည့် ပြတ်ရှုရာကြီးကတော့ ကျန်နေသေးသည်။ သို့သော် မူလက မင်းခေါင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွား၍ ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ဖြစ်သွားသည်။

အင်္ဂါစုံသွားသော မင်းခေါင် ရွာလယ်ချောင်းကူးတံတားကို ဖြတ်ပြေးသည်။ ရန်လုံလည်း ခုန်ပေါက်၍ မြူးတူးစွာ လိုက်လာလေ၏။ သူတို့ သုဿန်ကျောင်းသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သုဿန်ထဲအဖြစ်မှာပင် တရားထိုင်နေသည့် ဆရာတော်ကို တွေ့လိုက်၍ အပြေးရပ်ကာ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ အနားတိုးလာသည်။ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ရိုသေစွာ ဝတ်ပြုရာသည်။ ရန်လုံလည်း မင်းခေါင်ဘေးမှာ ခြေစုံဝပ်နေ၏။

ဆရာတော် မျက်လွှာဖွင့်အကြည့်. . မင်းခေါင်ကလည်း ထိုင်ကန်တော့နှင့် ပက်ပင်းဆုံသွားသော်လည်း ကန်တော့ရန် တုန်းလိုက်သော မင်းခေါင်ခေါင်းမှာ ဆရာတော်ရှေ့သို့ ပြုတ်ကျ တာ လိမ့်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်!. . ”

ရုတ်တရက်မို့ ဆရာတော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဪ. . မင်းခေါင်. . မင်းခေါင် ဒုက္ခကြီးလိုက်ပါဘိ တွယ်၊ မင်း ဘာကိုများစွဲလမ်းနေလို့ ဘဝမကူးနိုင်သေးတာလဲ”

“မှန်ပါ ဘုရားဌာပနာဖောက်တဲ့ လူယုတ်မာအောင်ဗလ တ ရှင်နှောင်းတို့ ညီအစ်မကိုပါ ဖမ်းသွားပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ သူ့သဘောသူဆောင်နေတာ ငှောက်အတိုင်း အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်နေတာ မင်းနဲ့က ဘဝ ခြားသွားပြီပဲ မဆိုင်တော့ဘူး. . . ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပါ မင်းခေါင်”

“တပည့်တော် အောင်ဗလကို လက်စားချေရမှ ကျေနပ် မှာပါဘုရား၊ ရှင်နှောင်းတို့ကိုလည်း ကယ်ချင်သေးတယ်ဘုရား”

“ဟယ်. . . မိုက်လိုက်တဲ့ မင်းခေါင်နွယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို နင် အပယ်လားတော့မပေါ့”

“လားပါစေတော့ ဘုရား”

မင်းခေါင်းက သူ့ခေါင်းသူ့ကောက်ယူကာ ပြန်တပ်နေ

သည်။

“ကိုင်း. . ဆုံးမ,မရလည်း မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပဲ လုပ်ချင် သလိုသာလုပ်တော့”

ဆရာတော်က စိတ်ပျက်သွားဟန်နှင့် တရားထိုင်နေရာ မှထကာ ကျောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့၏။ လက်အုပ် ချီကာ ကျန်ခဲ့သည့် မင်းခေါင်က. .

“သံသရာရှည်တော့မယ် ငမိုက်သားကို ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါ ဆရာတော်ဘုရားရယ်. . .”

တီးတိုးတောင်းပန်းရင်း ထိုနေရာမှ မင်းခေါင် လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။ သူဘယ်သွားသွား တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ လိုက်လာ သူက ရန်လုံသာဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ သူတို့ကိုမြင် ပြီး လန်အော်မည့် ရွာသူရွာသားများလည်း မရှိတော့သည်မို့ အနှောင့်အယှက်မရှိ သွားလာလို့ရနေသည်။

သိပ်မကြာသည့်အချိန်အတွင်းမှာပင် သူသွားလိုရာသို့ မင်းခေါင် ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာက ပယောဂဆရာ ယက္ခ ၏ အိမ်ဖြစ်၏။ ယက္ခတို့ဆရာတပည့်တွေ အိပ်မောကျနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် မင်းခေါင်က လေတွေတိုက်အောင် ပြုလုပ် လိုက်သည်။

“ဝေါ!. . ဝီး!. . ဝေါ!. .”

ယက္ခအိမ်တစ်အိမ်ထဲ လေဒဏ်ခံရ၍ တုန်းပုန်း ဖြစ်

၁၂၂ အေဝတာ

လာသည်မို့ အိမ်ထဲကလူတွေ လန့်နိုးပြီး ထွက်ကြည့်ကြ၏။
မင်းခေါင်နှင့် ခွေးလေးရန်လုံကို တွေ့သည်။ တစ်နေရာတည်း
ကွက်၍ တိုက်နေသည့်လေလည်း ငြိမ်သွား၏။

“အချိန်မတော်ကြီး မင်းခေါင်ရာ၊ ဆရာတော် နေမ
ကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အောင်ဗလကို သွားရှာပြီး ရှင်နှောင်းကို
ကယ်မလို့. . ”

စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောပြီးမှ ဆိတ်သိုးက မင်း
ခေါင် အသတ်ခံထားရတာကို သတိရသွားကာ. . ။

“ဟ!. . မင်း. . မင်းက သေပြီပဲ. . အောင်မလေး သရဲ
သရဲမင်းခေါင်. . သရဲဗျို. . ”

အားလုံး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ဆရာယက္ခ
နောက်သို့ ဝင်ပုန်းကြ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အောင်ဗလတို့ကို
ကျွန်တစ်ယောက်တည်း နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားတို့ အကူအညီ
လိုတယ်”

“မကူညီနိုင်ဘူး. . ကြောက်တယ်ကွ. . ”

အသာတကြည်ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်မှန်းသိ၍ မင်းခေါင်
သူခေါင်းသူဖြုတ်ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်တော့၏။ ခေါင်းပြတ်ကြီး ဝဲယုံ
ကာ ယက္ခတို့နား ရောက်လာသည်။ အားလုံးကြောက်လန့်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ ၂၃

တကြားနှင့် အော်ကြဟစ်ကြတာ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေ၏။

သူတို့အနားရောက်လာသော ခေါင်းပြတ်က. .

“ကျုပ်နဲ့ မလိုက်ခဲ့ဘူး မကူညီဘူးဆိုရင်. . အားလုံးကို ဂုတ်ချိုးသတ်ပစ်မယ်. .”

“အမဦး. . မလုပ်ပါနဲ့ မင်း. . မင်းခေါင်ရယ်”

မင်းခေါင်တကယ်လုပ်မည်ဆိုတာသိပြီး ဆရာယက္ခတို့ အဖွဲ့ မင်းခေါင်နှင့်အတူ လိုက်လာကြ၏။ အားလုံး လက်နက် ကိုယ်စီတော့ ဆောင်လာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရွာကိုလွန်၍ ဆန်စက်ဟောင်းနှင့် ဝိုဒေါင်ပျက် ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီထဲမှာ သူတို့အုပ်စုရှိတယ်၊ လူတော့များတယ်နော် ကျုပ်ဝင်ပြီး ရုတ်ရုတ်သည်းသည်းဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ခင်ဗျား တို့က ရှင်နှောင်းကိုရှာပြီး ကယ်ထုတ်”

အစီအစဉ်တွေ စည်းဝါးကိုက်ပြီး မင်းခေါင်နှင့် ရန်လုံတို့ ဆန်စက်ဟောင်းထဲ ဝင်သွားကြသည်။ ဒေဝ၏တပည့်များနှင့် အောင်ဗလ၏တပည့်များ မင်းခေါင်ကိုမြင်တော့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြ၏။ အများနှင့်တစ်ယောက်မို့ သရဲလည်း မကြောက် ဟန်နှင့် ခေါင်းပြတ်ပြီး မသာပေါ်ခဲ့တာတောင် မလျော့သေဘူး လားဟု ကြိမ်းကာ ဓားကိုယ်စီထုတ်၍ ဝိုင်းခုတ်ကြလေတော့ သည်။

မင်းခေါင်ကလည်း တံစဉ်နှင့်ခုခံ၏။ လူတွေ့ခုတ်သမျှ
စားချက်က မင်းခေါင်အား ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမပေးနိုင် လုံးဝအရာ
မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မင်းခေါင်၏ တံစဉ်ကသာ တုတ်ကြီး
နှင့် ကြွက်နီတို့ကို ဝိညာဉ်နှုတ်သွား၏။ ကျန်သူတွေလည်း ဖရိုဖရဲ
အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အောင်ဗလက စတိုခန်းထဲမှာ ရှင်နှောင်း
အား အဓမ္မအပိုင်သိမ်းဖို့ အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ညိုမြကတော့
အောင်ဗလ၏ ရိုက်ချက်နှင့် သတိလစ်နေပြီဖြစ်၏။

ဆရာယက္ခတို့အုပ်စုလည်း အခြေအနေကြည့်ကာ ဆန်
စက်ထဲဝင်လာကြသည်။ ယက္ခအုပ်စုနှင့် ဒေဝအုပ်စုတို့ ဆုံကာ
အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ အသာစီး ရနေပြီဖြစ်
သော မင်းခေါင်လည်း ရှင်နှောင်းအား နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာ၏။

ရှင်နှောင်းမှာတော့ ရေတိမ်နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ. . ။
လူယုတ်မာလက်ချက်နှင့် ဘဝပျက်ရန် လက်တစ်ကမ်းသာ လို
တော့သည်။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် စတိုခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွား
သည်။ ချစ်သူ ရှင်နှောင်းအပေါ် ခွစီးထားသော အောင်ဗလကို
တွေ့လိုက်ရတော့ သရဲမင်းခေါင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားပြီး နံရံ
အဖြစ် ကာထားသော သွပ်တစ်ချပ်ကိုဆွဲဖြုတ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်
လေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ

“ဦး! . ဒုတ်! . .”

“အား!! . .”

သွပ်ပြားမှာ လေထဲအရှိန်နှင့်ဝဲပျံလာရင်း အောင်ဗလ၏ လည်ပင်းကို တိုးတိုက်ဖြတ်သန်းသွားသည်။

အောင်ဗလခေါင်းကြီး ပြတ်ကျသွားလေ၏။

“အမလေး!!”

ရှင်နှောင်းကြောက်လွန်း၍ မျက်စိစုံမှိတ် အော်မိသည်။ ထိုနေရာသို့ ယက္ခတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြသည်။

“ဆရာယက္ခတို့ ရှင်နှောင်းနဲ့ ညိုမြကို ဒီနေရာက ကယ် ထုတ်သွားကြပါ. .”

“အေးပါ မင်းခေါင်ရယ်. . အေးပါ. .”

မင်းခေါင်လှည့်ထွက်သွား၏။ မင်းခေါင်ထိုသို့ ပွဲကြမ်း နေသလို ရန်လုံကလည်း အစွမ်းပြလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျွဲလောက်နွားလောက်ကြီးသည့် ခွေးကြီးအဖြစ် အသွင်ပြောင်း တာ ဘုရားဌာပနာဖောက်သူများကို ကိုက်သတ်ဆုံးမလျက်ရှိ သည်။

ရန်လုံလုပ်တာ သဘောကျသွားပြီး မင်းခေါင်လည်း အသွင်ပြောင်းကြည့်၏။ အကြီးကြီးဖြစ်မလာဘဲ ကလေးကပ် ယောက်အသွင် ပြောင်းသွားသည်။ သို့သော် လက်ထဲမှာတော့ တံစဉ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်၏။ ဒေဝ၏ တပည့်များက ကလေးပုံစံ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေသော သူ့အား အလေးမထားကြ၊ ဒီတော့လည်း လူမိုက်တွေ အငိုက်မိသွားကြသည်။ ကလေးလို ပုံပြောင်းထားသည့် မင်းခေါင် နောက်ထပ် နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ဘုရားသူခိုးတွေ သွေးပျက်ကုန်ကြသည်။ မနိုင်တော့မှန်း သိပြီး ဆရာဒေဝထံ ပြေးသွားပြီး ကယ်ပါယူပါ တစစာနှင့် အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းကြတော့၏။

“ဆရာလုပ်ပါဦး ဟိုကောင် အောင်ဗလလည်း သေပြီ၊ ဒီသရဲကောင်ကို မနိုင်တော့ဘူးဗျ၊ ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်. . ”

“ဝိညာဉ်ကို ဝိညာဉ်နဲ့တိုက်မှ နိုင်မှာပေါ့ကွ ငါမွေးထားတဲ့ ကောင်တွေခေါ်လိုက်မယ် တွေ့ကြရောပေါ့. . ”

ဆရာဒေဝက သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဖန်ပုလင်းငယ်တလုံး ထုတ်ယူကာ ဂါထာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုရင်း ပုလင်းကို အသက်သွင်းသလို လုပ်နေသည်။ မင်းခေါင်လည်း အန္တရာယ်အငွေ့အသက်တစ်ခုခု ရသလိုခံစားရ၍ ငြိမ်ကာကြည့်နေမိ၏။

ဆန်စက်ထဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည့် ယက္ခတို့အဖွဲ့နှင့် ရှင်နှောင်းတို့လည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဒေဝနှင့် မင်းခေါင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး အာလုံးက ဝိုင်းဝန်းစူးစမ်းနေကြ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒေဝက လက်ထဲမှပုလင်းငယ်လေးကို မင်းခေါင်းရှေ့ ကြမ်းခင်းဆီသို့ ပစ်ပေါက်ခွဲချလိုက်သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ

“ခလွမ်း!..”

ကွဲသွားသည့်ပုလင်းထဲမှ အခိုးအငွေ့များ တလူလူထွက်လာကာ လူတစ်ယောက်ပုံစံဖြစ်လာ၏။ တအံ့တဩနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ထိုလူ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာသည်။

သာမန်လူတွေ မပြောနှင့် မင်းခေါင်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်မိ၏။ လွန်စွာသန်မာထွားကျိုင်းသည့် ဝိညာဉ်ကြီးကို ဖန်ဆင်းလိုက်နိုင်သည့် ဒေဝမှာ ဝင့်ကြွားစွာ မာန်တက်နေတော့သည်။

ဒေဝ မာန်တက်မည်ဆိုလည်း တက်ချင်စရာ၊ ထိုထွားကြိုင်လှသော ဝိညာဉ်ကြီးက မင်းခေါင်အား မနားတမ်း စတင်တိုက်ခိုက်တော့၏။ အလုံးအထည်ခြင်း ကွာသည့်အပြင် နှစ်ချို့ဝိညာဉ်ကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်နေရသည်ဖြစ်၍ မင်းခေါင် အလူးအလဲပင် ခုခံနေရသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ရှင်နှောင်းအပါအဝင် လူသားများမှာ ဝိညာဉ်ချင်းတိုက်ပွဲကို ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေးနိုင်ဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရလေ၏။

ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲကလည်း ပြင်းထန်လှသည်။ ရုပ်သွင်ပြောင်းပြီး ရင်ဆိုင်ရအောင်လည်း မင်းခေါင်က ကလေးပုံစံသို့သာ ပြောင်းနိုင်သည်မို့ အခက်တွေ့နေလေ၏။ ဝိညာဉ်ချင်း တိုက်ခိုက်ရာတွင် ထွားကျိုင်းဝိညာဉ် ထိုးနှက်လိုက်တိုင်း မင်းခေါင်

၁၂၀ ဒေဝတာ

မချီမဆုံ ခံစားရကာ လွင့်ထွက်ပြိုလဲသွားရသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဆရာယကွ ကြည့်လုပ်ဦး ကိုရင်မင်းခေါင် အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

“ငါလည်းမြင်နေရတာပဲလေ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဒေဝက အရမ်းစွမ်းထက်နေတာ မဟုတ်လား၊ သရဲတောင် မွေးထားနိုင်တဲ့သူလေ၊ တို့ရဲ့မင်းခေါင်က မနေ့တနေ့ကမှ သရဲဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်ယှဉ်နိုင်မှာလဲ”

ယကွရှင်းပြတာ မှန်နေသဖြင့် အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ မမျှတသည့် ပြိုင်ပွဲတခုကို ကြည့်နေရသလို ခံစားနေကြရ၏။ သို့သော် မင်းခေါင်းက လူ့ဘဝကတည်းက ခေါင်းမာလှသည့် ကျားကုပ်ကျားခဲသမား၊ ယှဉ်လာလျှင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သရဲဘဝမှာ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အင်အားကြီးမားလှသည့် ပြိုင်ဘက်အား အနိုင်မခံအရှုံးမပေး ခုခံတိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။

သိုင်းပြောင်းပြန်သမား မင်းခေါင်က သူ့ထက်လက်ခုပ်တဖေါင်ခန့် ပိုမြင့်နေသည့် ဝိညာဉ်ကြီးအား ခုန်ပျံ၍ပင် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သည်။ ဟိုဘက်က ပြန်လုပ်လိုက်လျင်လည်း ခွေးကျဝက်ကျ ပြန်ပြုတ်ကျကာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်အောင်ပင် ခံစားနေ

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ

ရ၏။

ဒေဝမှာ မင်းခေါင်ခံနေရပုံကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ ကျေနပ်နေသည်။ ခုတော့ အားလုံးပြီးသွားပြီ။ ဝေစုခွဲမည့် အောင်ဗလလည်းမရှိတော့၊ ဝိညာဉ်အစုတ်ပလုတ် မင်းခေါင်ကို ရှင်းပြီးလျှင် ဌာပနာ ရတနာများနှင့် ပစ္စည်းအားလုံး သူပိုင်ပြီ။ ဒေဝ ဝမ်းသာအားရဖြစ်စွာနှင့် လဲကျနေသော မင်းခေါင်အား အရသာခံ၍ ကြည့်နေစဉ် မထင်မှတ်တာတခုဖြစ်လာသည်။

“ဝုတ်! . . ဝုတ်! . . ဝုတ်! . . ဝေါင်း!!! . . ”

ရန်လုံက ဧရာမခွေးကြီးသဏ္ဍာန်အသွင်ယူလျက် တိုက်ပွဲအလယ်သို့ ဝင်ချလာ၏။ ခွေးက ကျားလိုဟိန်းဟောက်၍ အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးတွေ ထုတ်ကာ သန်မာထွားကျိုင်းလှသည့် ဝိညာဉ်ကြီးအား ခုန်အုပ်ကိုက်ဖဲ့တိုက်ခိုက်လာ၏။

ဒေဝ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသလို ရှင်နှောင်းနှင့် ယက္ခတို့အဖွဲ့လည်း အားတက်သရော ဖြစ်လာကြသည်။ ရန်လုံ၏ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခိုက်မှုကို ဝိညာဉ်ကြီး မခံစားနိုင်တော့။ နောက်ဆုံး အရှုံးပေးသည့်အနေနှင့် အခိုးအငွေ့သဏ္ဍာန် ပြောင်းကာ မျောလွင့်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“ဝေးဟေးဟေးဟေး. . ဒါမှ တို့ ရန်လုံကွ. . ရန်လုံကွ”

အနိုင်ရသွားသည့် ခွေးသရဲ ရန်လုံလည်း မူလအရွယ် အစားအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သက်သာရာရသွားသည့်

မင်းခေါင်လည်း အားတင်းကာ ပြန်ထလာ၏။ ရှင်နှောင်းတို့ မင်းခေါင်အား ဖေးမရန် ဟန်ပြင်စဉ် ဒေဝ တစခန်းထလာပြန်သည်။

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ပွဲပြီးပြီထင်ရင် မှားမှာပေါ့. . ”

လှည့်ကြည့်တော့ ဒေဝက လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းထုတ်ယူလိုက်တာ တွေ့ကြရသည်။ ဘယ်လိုနည်းပညာတွေနှင့် စီရင်ထားသည့်တော့မသိ၊ ထိုကြာပွတ်နှင့် မင်းခေါင်အား တဖြန်းဖြန်းလှမ်းရိုက်သည်။ ကြာပွတ်အဖျားက မင်းခေါင်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပတ်မိသွားရာ ထိုကြာပွတ်ကြိုးရာအတိုင်း မီးဟုန်းဟုန်း ထတောက်ပြီး မချိမဆန့် ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတော့သည်။

ဒေဝက ကြာပွတ်အား ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ မင်းခေါင်မှာ ကြိုးတုတ်မိလျက်အနေအထားနှင့် တုံးလုံးလဲကျသွားတော့၏။ ဒေဝမှာ ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားပြီး ပွဲသိမ်းပစ်ရန် နောက်ဆုံးလက်နက်ကို ထုတ်လာ၏။

ထိုလက်နက်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြစ်သည်။ ဓားအိတ်တွင် ဓမ,တွေ အင်းတွေနှင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။ လုံးဝမလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်ညည်းညူနေရသော မင်းခေါင်ထံ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသည်။ လှမ်းလာရင်းနှင့် ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလတူ ၁၃၁

ဓားသွားတွင်လည်း အင်းစာလုံးများကို ထွင်းထားသေးသည်။ မင်းခေါင်ဘေးနားအရောက်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဓားမြှောင်ကို စုံကိုင်မြှောက်၍ ရင်ဝအား ထိုးစိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခွေးသရဲလေး ရန်လုံလည်း အသံပင်မပေးတော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားကာ ဒေဝအား ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။ အငိုက်မိ၍ ဒေဝ လဲကျသွားသော်လည်း သတိကြီးသူပီပီ ရန်လုံအား ဓားမြှောင်နှင့် အမိအရပင် လှမ်းပက်လိုက်သည်။ ရန်လုံလည်ပင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာအသစ်တစ်ခု ထပ်ပေါ်လာကာ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့၏။ ဒေဝက ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးသလို ရန်လုံ၏ ရင်အုံအား ထပ်မံ၍ ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ရန်လုံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ အရောင်တွေဖြာထွက်လာပြီး လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။ ထိုဓားမြှောင်က ဝိညာဉ်တွေကို နှိမ်နင်းနိုင်သည့် အစီအရင် ဓားမြှောင်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရန်လုံအား ရှင်းလင်းပြီးနောက် ဒေဝမှာ မင်းခေါင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

မင်းခေါင်ကိုလည်း ရန်လုံကဲ့သို့ပင် အစီအရင်ဓားမြှောင်နှင့် ရှင်းပစ်ရန် ဒေဝအားထုတ်လာပြန်သည်။ ယက္ခတို့လူနှင့် ရှင်နှောင်းတို့လည်း ဘာမှမတတ်သာဘဲ ငေးကြည့်နေရရှာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သရဲပေါက်စလေး မင်းခေါင်၊ ခြေချုပ်ချည်
မန်းကွင်းကြာပွတ်ရဲ့ အရသာကို သဘောကျရဲ့လား.. ဟား
ဟား.. ဟား”

ဓားမြှောင်ကို စုံကိုင်မြှောက်၍ ထိုးစိုက်ဖို့ချိန်ရွယ်ထား
ရင်း ဒေဝက မာန်တက်စွာနှင့် လှောင်ပြောင်ပြောဆိုနေသည်။

“မင်တို့ကို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်တွေကို
စကြာဝဠာအပြင်ဘက်ထိ မောင်းထုတ်ပစ်မယ့် ဝိညာဉ်နိုင် ဓား
မြှောင်ရဲ့အစွမ်းကိုလည်း မြည်းကြည်လိုက်ဦး.. ”

ဒေဝက လုပ်ငန်းစဉ်အား အဆုံးသတ်တော့မည့်ဟန်နှင့်
ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို အရှိန်ရအောင် ပို၍မြှောက်
တင်လိုက်သည်။ မင်းခေါင်၏ ရင်ဝအား ချိန်ရွယ်ကာ ထိုးစိုက်ချ
လိုက်စဉ် လမ်းခုလတ်မှာ ဓားမြှောင်အရှိန် ရပ်တန့်သွား၏။ ဒေဝ
၏ မျက်ဝန်းတွင်လည်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်း နာကျင်ခြင်းစသည့်
ဝေဒနာအရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်လာသည်။

ဒေဝအား ထိုသို့ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သူမှာ ရှင်နှောင်း
ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်စိအောင်မှာ ချစ်သူမင်းခေါင် အခါခါသေ
ရမည့်အဖြစ်ကို မရှုရက်နိုင်၍ ကြမ်းပေါ်မှာ ဓားတစ်ချောင်း
ကောက်ယူကာ ဒေဝ၏ နောက်ကျောမှ ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်
၏။

အရှိန်ပြင်းလား မပြင်းလားတော့ မပြောတတ်၊ ဓားဦးက

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ ၁၃၃

ဒေဝရင်ဘတ်မှာ တမိုက်လောက် အစွန်းထွက်နေသည်။ ဒေဝက
ဝိညာဉ်မဟုတ်၊ လူသားစင်စစ်ဖြစ်သဖြင့် သွေးငေါက်တောက်ပန်း
ထွက်ကာ ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားပြီး တမလွန်ရောက်သွားတော့၏။

ချစ်ရသူကို ကယ်တင်ဖို့အရေး တခုတည်းသာတွေးမိပြီး
ထိုသို့လုပ်ခဲ့သည့် ရှင်နှောင်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဒေဝ သေသွားတော့မှ အကြောက်လွန်
ပြီး မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။ အစ်မဖြစ်သူ ညိုမြ
ပြေးဖက်လိုက်တော့မှပဲ စိတ်လျှော့ပြီး အစ်မရင်ခွင်ထဲမှာ တသိမ့်
သိမ့် ရှိုက်ငိုနေလေတော့၏။

ယက္ခ၊ သာဂါ၊ ဆိတ်သိုးနှင့် ခြောက်စောင်းတို့လည်း မင်း
ခေါင်ထံ ပြေးလာကာ ဝိုင်းကူကြသည်။ ယက္ခက ဘုရားတရား
အာရုံပြုပြီး မင်းခေါင်ကို ရစ်ပတ်နေသည့် ချည်မန်းကွင်း ကြာပွတ်
ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ မင်းခေါင်မောဟိုက်ပင်ပန်း အားကုန်
နေသော်လည်း ပြန်ထလာနိုင်သည်။

ဌာပနာဖောက်သည့် ဘုရားသူခိုးတသိုက်တော့ နောက်
ဘဝမကူးခင်မှာပဲ အကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကို တနင့်တပိုး ခံစား
ခဲ့ကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူကြီး၊ ရဲအဖွဲ့နှင့် ရွာသားတွေ
ရောက်လာကြ၏။

အဖြစ်အပျက်ကို ယက္ခနှင့် ရှင်နှောင်းတို့က အစအဆုံး
ရှင်းပြကြသည်။ သူကြီးက ခုထိ လက်မခံနိုင်သေး၊ ရဲများနှင့်

အတူ ဂိုထောင်ထဲ အနှံ့လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ထိုအခါမှ ခေါင်းပြတ်နေသော သားဖြစ်သူ အောင်ဗလ၏ အဖြစ်ဆိုးကို ပက်ပင်းမြင်သွားရသည်။

အောင်ဗလအလောင်းရှိနေသည့် အခန်းထဲမှာလည်း အိတ်များ ထင်းရှူးသေတ္တာများနှင့် ထည့်ထားသည့် ကြေးဘုရား ဆင်းတုတောင်များ၊ ဌာပနာတိုက်မှ ရတနာများကို သက်သေ အဖြစ် ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သည်။

သူကြီးမှာ သားအလောင်းကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေရှာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘုရားဝင် မကယ်နိုင်သည့်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ထားသူ အောင်ဗလတော့ တမလွန်မှတစ်ဆင့် ငရဲသို့ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဒေဝ၏ တပည့်နှစ်ယောက်တော့ အသက်မသေဘဲ ကျန်နေသေး၏။

ထိုနှစ်ယောက်အား ရဲက စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာကို မျက်ရည်ဝဲလျက် ငေးကြည့်နေသူက ဘန်ဘွေးကုန်းရွာသူကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ယက္ခမှာ အသတ်ခံခဲ့ရသည့် မင်းခေါင်က သရဲဘဝနှင့် အမှုမှန်ပေါ်အောင်၊ ဌာပနာဖောက်သူများ ဖမ်းဆီးရမိအောင်၊ ဓားစားခံအဖြစ် အဖမ်းခံထားရသည့် ရှင်နှောင်းတို့ လွတ်မြောက်အောင် အဓိကကူညီစွမ်းဆောင်ဖော် ထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြကြ၏။

သို့သော် ရဲကလက်မခံ၊ ဝိညာဉ်တွေ နာနာဘာဝတွေကို

ခေါင်းပြတ်ထရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ

မယုံကြည်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောဆိုသည်။

ရှင်နှောင်လည်း မခံချင်စိတ်နှင့် သက်သေပြရန် မင်း
ခေါင်ကို ရှာကြည့်၏။ သို့သော် မတွေ့။ မင်းခေါင်နှင့် ခွေးလေး
ရန်လုံတို့မှာ အခင်းဖြစ်နေရာမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်
သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ဆန်းစွာပင် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပြန်ဆက်နေသည့် မင်းခေါင်အလောင်းကို ဆရာတော် ဦးစီးပြီး ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအသုဘက ဝက်ဝက်ကွဲစည်ကားခဲ့၏။ တစ်ရွာလုံးလိုလို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။ မင်းခေါင်က ရပ်ရွာ ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူ မဟုတ်သည့်အပြင် ဘန်ဘွားကုန်းစေတီတော်

၏ ဌာပနာများနှင့် ဆင်းတုတော်များ ပြန်လည်ရရှိအောင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာမက မသမာသူတို့လက်ချက်နှင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရသည်တိုင် ဘဝမကူးနိုင်ဘဲ ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့် လူယုတ်မာများကို အမိဖမ်းနိုင်ရန် ကူညီခဲ့သလို ချစ်သူရှင်နှောင်း၏ ဘဝကိုလည်း ကယ်တင်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တာဝန်ရှိသူတွေ ဘယ်လိုပဲ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ . . ၊ ဝိညာဉ်မင်းခေါင် ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့တာ တစ်ရွာလုံး လက်ခံထားပြီ ဖြစ်သည်။ ဘန့်ဘွေကုန်းတစ်ရွာလုံး၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် မင်းခေါင်ရှိနေမည်မှာလည်း အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်း ပြောပြသွားကြမည်ဆိုတာလည်း မြေကြီးလက်ခက်မလွဲပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဦးပရမနှင့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးက မင်းခေါင်အား သရဏဂုံတင်ပေးကာ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေးကြသည်။ ရွာလူထု၏ သာဓုခေါ်သံက သူ့သန်ထဲမှာ ဟိန်းထွက်လာ၏။ ရည်စူးပြုလုပ်သည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်အဖို့ဘာဂတို့ကို ရောက်လေရာ ဘဝမှ မင်းခေါင်တစ်ယောက် သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါစေသော် . . .

တရားနာပြီးတော့ မင်းခေါင်အလောင်းအား မြေချသည်။ ကျင်းကို မြေဖို့သည်။ မြေကျစ်စာခဲတစ်ခဲ ကျင်းထဲပစ်

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝယတွဲ ၁၃၉

ထည့်အပြီး ရှင်နှောင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုတော့သည်။ ညိုမြနှင့် ဝှမ်းပုံတို့ ထိန်းပြီး ချော့မော့ကြရ၏။ သူ့မြေပုံမှာနာမည်မှတ်တိုင် စိုက်အပြီးတွင် အသုဘပို့ ပရိသတ်က တဖွဲဖွဲ ပြန်ကုန်ကြသည်။ ရှင်နှောင်းမပြန်သေး...။

ဆရာတော်တို့လည်း ပြန်ကြွသွားကြပြီ။ ရှင်နှောင်း မပြန်နိုင်သေး။ မင်းခေါင်နှင့် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများဖြစ်သည့် ဆရာယက္ခ၊ သာဂီ၊ ဆိတ်သိုးနှင့် ခြောက်စောင်းတို့လည်း ပြန်သွားကြပြီ။ ရှင်နှောင်းကား မပြန်သေး...။

“ရှင်နှောင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေစောင်းလာပြီ ပြန်ကြရအောင်နော်..”

မင်းခေါင်၏ မြေပုံရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ မျက်လည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည့် ရှင်နှောင်းအား ညိုမြက ချော့မော့ပြီး ပြန်ဖို့ပြောသည်။ ရှင်နှောင်းက ခေါင်းခါ၏။

“ရှင်နှောင်း ငါ သရဲကြောက်တယ်ဟာ ပြန်ကြရအောင်ဟာ..”

ဝှမ်းပုံက သရဲနှင့် လှည့်ခြောက်ပြီး ပြန်ဖို့စည်းရုံးသည်။ ရှင်နှောင်းမှာ ခေါင်းခါ၍သာနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ညိုမြနှင့် ဝှမ်းပုံတို့ ကြောက်လည်းကြောက် ရှင်နှောင်းအား ထားခဲ့ဖို့လည်း စိတ်မချနိုင်ဖြစ်သဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေလေ၏။

အောင်အည်းသည်းခံ စောင့်ဆိုင်းပေးရင်းနှင့်ပင် တဖြည်း

ဖြည်း အလင်းရောင်က အားပျော့လာနေပြီ။

“ရှင်နှောင်း မှောင်တော့မယ်. . ငါတို့ကြောက်တယ်ဟ ပြန်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း. . ငါ ခဏနေချင်သေးတယ်. . ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့တော့ ငါတို့သွားပြီ”

ညိုမြနှင့် ဝမ်းပုံတို့ ရှင်နှောင်း၏ လုပ်ရပ်အပေါ် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောဆိုကာ မပြေးရုံတမည်ပင် သုဿန်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။ သုဿန်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့၍လည်း ရှင်နှောင်း လုံးဝမတုန်လှုပ်၊ ထွက်သွားသည့် ညိုမြတို့ကိုလည်း လှည့်မကြည့်၊ သူ့အာရုံက မင်းခေါင်၏ မြေပုံပေါ်မှာသာ ငြိတွယ်လျက်ရှိသည်။

ရှင်နှောင်း၏ အာရုံထဲတွင် ဆွမ်းခံကြွလာသည့်အခါ တိုင်း မင်းခေါင် အော်လေ့ရှိသည့် ဆွမ်းတော်ဗျိုဟူသော အသံကိုသာ ကြားယောင်လျက်ရှိ၏။ ရှင်နှောင်း ဆွမ်းလောင်းနေစဉ် မှာလည်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေတတ်သည့် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေကို သတိရနေသည်။

ဆရာတော် နေမကောင်း၍ ကျောင်းသို့ ဆန်ပြုတ်နှင့် ငါးကြော်သွားပို့စဉ် ပြောလွတ်လိုက်သည့် ရည်းစားစကားသုံးကို ရင်ခုန်စွာပြန်ကြားယောင်နေမိ၏။ လူရမ်းကား အောင်ဗလ နှောင့်ယှက်၍ ကိစ္စငြိမ်းအောင် မင်းခေါင်က သူ့ရည်းစားဟု

ဒေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခဏာ

ပြောမိခိုက်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် မင်းခေါင်ရောက်နေ၍ အတိအလင်း ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာကိုလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် အမှတ်ရနေမိသည်။

သို့သော် ချစ်သူသက်တမ်းက ဘာမှမကြာလိုက်၊ သမီးရည်းစားဘဝ ပထမဆုံးချိန်းတွေ့မှုအဖြစ် ရွာဘုရားပွဲမှာ တူယှဉ်တွဲပြီး လည်ပတ်ခဲ့ကြတာတွေ၊ မောင်နှံစုံ ဘုရားဖူးခဲ့ရတာတွေ ဆိုတာလည်း မနေ့တစ်နေ့ကပဲမို့ မေ့ရက်စရာလုံးဝမရှိခဲ့။

မြေပုံရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ချစ်သူကို တသသ သတိရနေသည့်ရှင်နှောင်း အနီးဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်တော့ တောပန်းလေးတွေ အပြိုင်းအရှိုင်းပေါက်ရောက် ရှင်သန်နေတာကို မြင်မိသည်။

မြေပုံရှေ့မှ ထလာပြီး တောပန်းရောင်စုံတွေကို လက်တဆုပ်စာလောက်ရအောင် ရှင်နှောင်းလိုက်ခူးသည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူ၏ မြေပုံပေါ်မှာ အလှဆင်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း ရှင်နှောင်း မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ ခုတော့ မင်းခေါင်၏ မြေပုံက ပန်းမွေ့ရာကြီးအောက်မှာ အေးချမ်းစွာ တည်ရှိနေခဲ့ပြီ။ အလင်းရောင်လည်း ပို၍ပို၍ အားနည်းလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ရှင်နှောင်း သုဿန်ထဲမှ မဖြစ်မနေ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။ သံယောဇဉ်မပြတ်သလို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်လာသည့် ရှင်နှောင်းတစ်ယောက် နွေးဟောင်းသံ

www.burmeseclassic.com

ကြားလိုက်ရ၍ ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားသည်။

ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ကြည့် စူးစမ်းမိသည်တွင် သူမထံ ပြေးလာနေသည့် ခွေးလေးရန်လုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရှင်နှောင်း မကြောက်သော်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာတော့ ဖြစ်သွားသည်။ ခွေးလေးသူနားမရောက်ခင်မှာပင် အပင်ကွယ်မှ ထွက်လာသော မင်းခေါင်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

ရှင်နှောင်းမှာ အိပ်မွေ့ချခံထားရသူ၊ အညှို့ခံထားသူ ပမာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက် စောင့်နေမိသည်။ မင်းခေါင် သူထံ တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်လာ၏။ သူတို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရပ်မိကြပြီ။

မင်းခေါင်က ရှင်နှောင်းလက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရှင်နှောင်းမကြောက်မိသလို ရုန်းလည်း မရုန်းဖြစ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့် နေကြအပြီး . . .

“ကို. . ကိုမင်းခေါင်. . ရှင်နှောင်းဆီ လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ရှင်နှောင်း ကျုပ်လာနှုတ်ဆက်တာပါ. . ”

“နှုတ်ဆက်တာ ဟုတ်လား၊ အို. . ကိုမင်းခေါင်ရယ်. . ”

ရှင်နှောင်း ငိုချင်ချင်ဖြစ်သွားသော်လည်း မင်းခေါင်က နှစ်သိမ့်ဖို့ မကြိုးစားတော့. .

“ကျုပ်တို့က ဘဝခြားသွားပြီလေ ရှင်နှောင်းရဲ့. . ”

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပြတ်သရဲနှင့် ဒေဝလက္ခ

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းခေါင်. . ”

“အင်း. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ချစ်ရတဲ့သူကို လူရမ်းကားလက်မှာ ရေတိမ်မနစ်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်လို့ ကျုပ် ဝမ်းသာတယ်”

“ကိုမင်းခေါင်ရယ်. . ”

“အခု ကျုပ် ဘဝကူးရတော့မယ်လေ. . အဲဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လာနူတ်ဆက်တာပါ. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . . ”

“သွားတော့မယ် ရှင်နှောင်း၊ ကျုပ်မရှိပေမယ့်လည်း သင့်တော်သူကို လက်ထပ်ပြီး ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ရင်ဆိုင်သွားပါ”

“အဟင့်. . ဟင့်ဟင့်”

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့၍ ရှင်နှောင်းထံမှ ရှိုက်သံထွက်လာ၏။ မင်းခေါင်းလည်း ရင်ထဲမကောင်း။ သို့သော် ဘဝပေးကုသိုလ်အရ ရေစက်က ဒီမျှသာ ပါလာသည်မဟုတ်လား။

ထို့အတွက် ဘယ်သူ့ထံမှ အယူခံဝင်၍မရ၊ သံသရာခရီးသည်တွေပီပီ ကံမကုန်သေးလျှင်ဖြင့် တကွေ့ကွေ့ ပြန်ဆုံကြရမည်ဖြစ်သည်။

ရန်လုံက တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်၍ သုတိပေး၏။

ကိုင်ထားသည့် ရှင်နှောင်း၏လက်များကို လွတ်သိုက်ပြီး

နောက်ဆုံးအနေနှင့် မင်းခေါင်၏အပြုံးတစ်စကို မြင်

www.burmeseclassic.com

၁၄၄ ဒေဝတာ

လိုက်ရ၏။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်. . .”

မင်းခေါင်နှင့် ရန်လုံတို့ကိုယ်မှ ပြီးပြီးပြန်ပြန်အရောင်
တွေထွက်လာသည်။ ထိုရောင်စဉ်တန်းက အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ပြို
ကွဲသွားကာ ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေ လေထဲပျံဝဲသွားသလို တဖြည်း
ဖြည်း ဝေးလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ခုတော့ဖြင့်. . . သဘိုင်းဝ လမ်းဆုံမှာ ရှင်နှောင်း တစ်
ယောက်တည်း. . . . .။ ။

